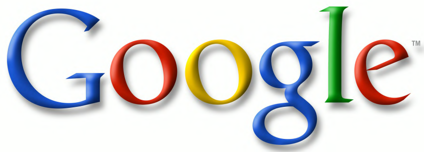
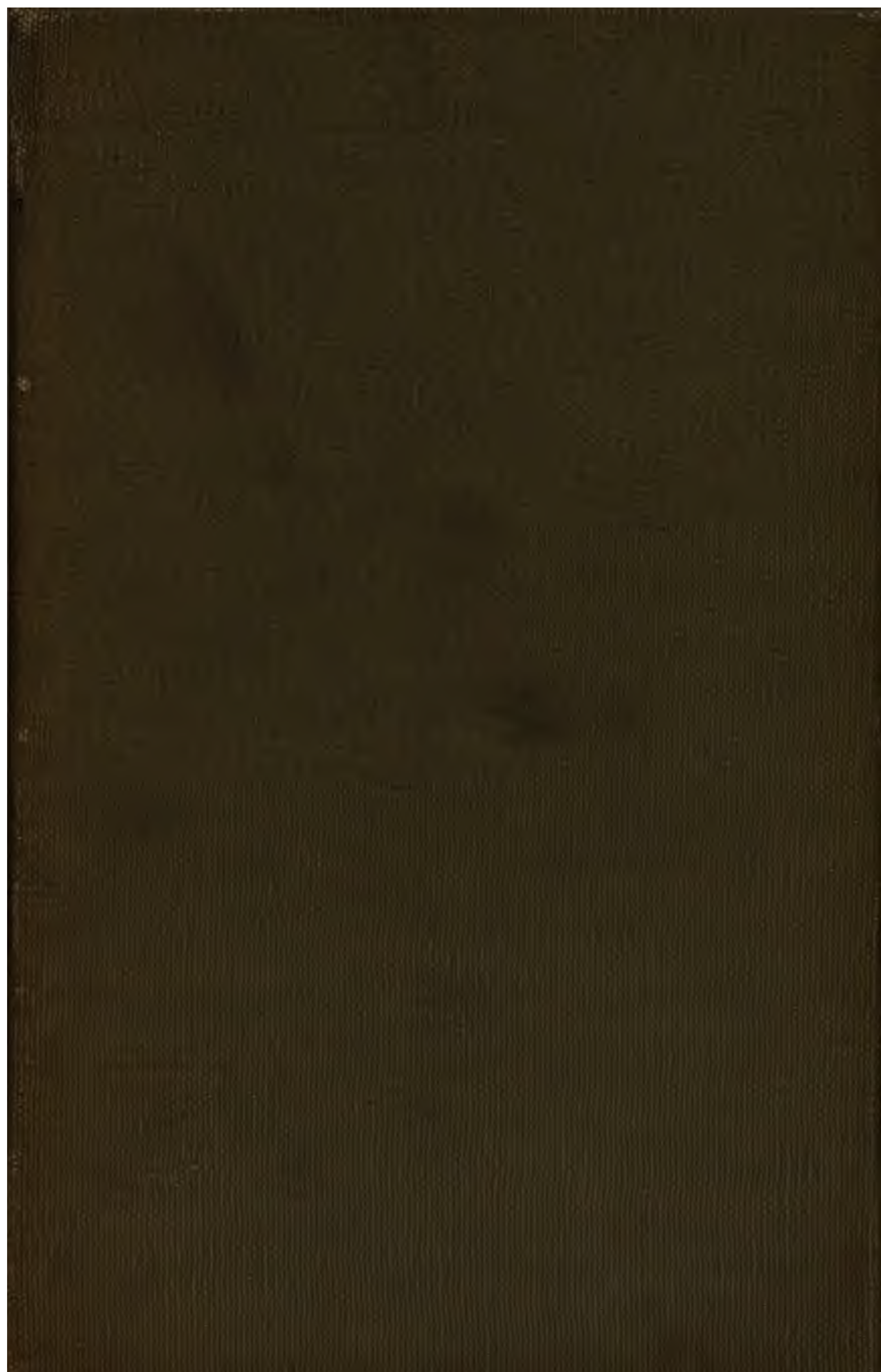

Google

W. F. A. VAN DAM.

OBSERVATIONES

IN

LEXICA SEGUERIANA.

OBSERVATIONES

IN

LEXICA SEGUERIANA.

OBSERVATIONES
IN
LEXICA SEGUERIANA.

SPECIMEN LITTERARIUM INAUGURALE

QUOD

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

D. BIERENS DE HAAN,

PHIL. NAT. DOCT. MATH. MAG. ET IN FAC. PHIL. PROF. ORD.

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITTERARUM HUMANIORUM DECRETO,

Pro Gradu Doctoratus,

SUMMISQUE IN PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET LITTERARUM HUMANIORUM DISCIPLINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

In Academia Lugduno-Batava

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS,

PUBLICO AC SOLEMNI EXAMINI SUBMITTET

GUILIELMUS FRANCISCUS ANTONIUS VAN DAM,

ROTERODAMENSIS.

DIE XVIII M. IANUARII A. MDCCCLXXIII, HORA III—IV,

IN AUDITORIO MAIORE.

ROTERODAMI,

H. A. KRAMERS.

MDCCCLXXIII.

1873.

LUGDUNI-BATAVORUM EX TYPOGRAPHEO I. C. DRABBE.

PARENTIBUS OPTIMIS CARISSIMIS.

OBSERVATIONES IN LEXICA SEGUERIANA.

Fato quodam accidit, ut magistri, qui nobis linguae Graecae recte scribendae pureque loquendae praecepta dederunt, et verba prisca et obscura explicare voluerunt, tam utili operi fere omnes minime pares fuerint. Inspice quemcunque velis lexicographorum: si vocabulum, cuius vim ostendere vult, recte scriptum est, saepissime male explicatur. Aut explicatio bene se habet, vocabulum, cuius significatio exponitur, tam misere foedatum est, ut vix ex interpretatione expedire possis, quomodo in integrum restituendum sit, ac saepius ne sic quidem genuinam vocis formam revocaturus sis. Aut omnia tam prave mutilata sunt, ut neque explicatio possit in pristinum nitorem restituere vocem, quam interpretatur, nec ipsa, si vitio laborat, possit sanari ex vocabulo, quod debebat illustrare. Miro quodam fortunae casu grammatici, qui sibi verborum obscurorum caliginis dispellendae provinciam vindicaverunt, et veritatis illustrandae partes

sibi depoposcerunt, sua stultitia atris tenebris nos involvunt, lexica sua undecunque conflantes et aliorum vitia suis cumulantes.

Lexica Segueriana, quae edidit Bekkerus in volumine primo Anecdotorum Graecorum, multis modis corrupta et decurtata, meis qualibuscunque viribus aliqua ex parte emendatiora et saniora reddenda suscepi. Quo in opere saepissime medelae his lexicis adhibendae copiam mihi praebuerunt lexicographi, grammatici aliique scriptores, qui, saepissime cum nostris congruentes, frequenter iis medelam afferunt. Nonnulla, quae primus mihi videbar reperisse, postea animadverti occupata esse a Dobraeo in Adversariis; multa sunt, quae frustra emendare conatus sum; saepe enim glossae ex earum genere sunt, „quas," ut ait Ruhnkenius „nisi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas."

De codice, ex quo edita sunt lexica Segueriana, Ruhnkenius (Tim. p. XVIII, in editione nova Kochii p. XII) haec pauca affert:

„Bernardus Montfauconius, vir praeclaris in rem literariam meritis insignis, in Bibliotheca Coisliniana, nunc Sangermanensi, Timaei Codicem reperit, ex eoque specimen, quamvis minus accurate descriptum, in eiusdem Bibliothecae Catalogo p. 477 prodidit. Codex est membranaceus, X seculi, elegantissimus, et praeterea continet Apollonii Lexicon Homericum, Phrynichi Σοφιστικὴν προπαρασκευήν, aliaque Glossaria."

Recensebo lexica eo ordine, quem ipse Bekkerus constituit, ut in singulis videamus, quomodo vitiis liberanda sint.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΡΥΝΙΧΟΥ.

Pag. 3. 22. *Αἰσχυνόμενος περιπλέκει τὴν συμφοράν· ἐν συνουσίᾳ χρῶ.*

Dobraeus, Advers. p. 619. „Lege *αἰσχυνόμενος δὲ* vel *γάρ*. Senarius Comicus. Infra 359, 4."

Pag. 4. 22. *Ἀωρίᾳ. οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν. οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον, ἀλλ' ἁπλῶς παρὰ δέον.*

Nemo facile expediet, quid sibi velit *ἐπὶ νοητῶν*. Requiritur vocabulum, sollemni loquendi usu cum voce *ἀωρίᾳ* iunctum, aut tacita cogitatione supplendum. Graecum est *νυκτὸς ἀωρία*, *nox intempesta*; ut *ἀωρὶ τῆς νυκτός*, *ἀωρὶ τῶν νυκτῶν*. Legendum igitur: *οὐκ ἐπὶ νυκτῶν μόνον*. Dobrae. Advers. p. 619. Cobet. Var. Lect. p. 4. Non video, quare Bekkerus lectionem codicis *ἀωρίαν ἥκειν*, mutaverit in *ἀωρίᾳ*. *Ἀωρίαν ἥκειν* enim legitur Aristoph. Acharn. 23.

οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν ἥκοντες.

Pag. 6. 5. *Ἀνασπᾶν γνωμίδιον· κωμῳδικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν.*

Pro *ἄγειν* lege *ἀνάγειν*, quod satis luculenter indicant verba *ἐκ βυθοῦ*.

Pag. 7. 21. *Ἀχυρός ὡς πονηρός, λυπηρός. σημαίνει δὲ τὸν ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν ἀχυρῶνα καλούμενον. Ἀττικὸν δὲ λίαν ὁ ἀχυρός. καὶ ἡ παροιμία οἶνος εἰς ἀχυρόν. εὕρηται δὲ καὶ προπαροξυνόμενον, ὡς ἄλυτος.*

Dobrae. Advers. p. 619. pro *οἶνος* „lege *ὄνος*, vel potius *οὗνος*, i. e. *ὁ ὄνος*."

Pag. 9. 20. Ἀπόψηφοι ἐγένοντο τοῦ ἀποκτεῖναι· σημαίνει τὸ οἷον οὐκ ἤνεγκαν ψῆφον. τὸ ἀτίμως χρῶ πανταχοῦ.

Quamquam non possum huic loco medelam afferre, quae certo sit certior, tamen abstinere nequeo, quin ostendam quid suspicer. Nemo mihi non concedet, verba τὸ ἀτίμως χρῶ πανταχοῦ nullum praebere sensum. Ut nunc scriptum est, Phrynichus interpretatus est verba ἀπόψηφοι ἐγένοντο, sed deest paraphrasis verbi ἀποκτεῖναι. Fortasse latet in τὸ ἀτίμως, et sic est scribendum: σημαίνει τὸ οἷον οὐκ ἤνεγκαν ψῆφον θανατώσεως. χρῶ πανταχοῦ.

Pag. 9. 26. Ἄοινος· σημαίνει μὲν σοφὸς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελέως μὴ γευομένων οἴνου καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

Dobr. Advers. p. 619. „Forsan ση ὁ μὲν σοφ°. i. e. σημείωσαι. ὁ μὲν Σοφοκλῆς, (Oed. C. 100)." Poetae nomen perpetuo errore abiit in σοφός. Luculentum exemplum exstat in Schol. Eurip. Rhes. 105: εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος· ἔμπαλιν ὁ σοφός φησιν·

εἴθ' ἦσθα σώφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα.

Ubi Cobetus certissima emendatione restituit Σοφοκλῆς.

Pag. 10. 7. Ἄξιον τριχός· Ἀριστοφάνης. ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπει. Ἄξιον τριχός legitur Aristoph. Ran. 614.

ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

Glossa ex duabus coaluit. Nam exciderunt verba, significantia ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπει. Non dubito quin sint Ἄρη βλέπει, quibus verbis utuntur passim comici et tragici.

Pag. 10. 15. Ἀλωπεκῆσαι· ἐξαπατήσαντα διαδρᾶναι.

Scribendum ἀλωπεκίσαι. Aristoph. Vesp. 1241.

οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

ubi Schol. πανουργεῖν, κολακεύειν.

Pag. 12. 23. Ἀναθολοῦσθαι· ἀναταράττεσθαι, παρὰ τὸν θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὁλὸν λέγουσιν.

Ipse Phrynichus indicat quid scribendum sit: si enim voci θολόν demis τὸ θ, non restat ὁλόν, sed ὀλόν, ut appellatur atramentum sepiae apud Hippocr. p. 1127 E.

Pag. 16. 31. Ἀναφαλαντίας οὐχ ὁ φαλακρός, ἀλλ' ὁ ἀρχόμενος ἀποφαλακροῦσθαι.

Scribe: ὑποφαλακροῦσθαι. Lucian. Tim. c. 47. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προςιών, ὁ ἀναφαλαντίας;

Pag. 20. 13. Ἀναγκόδακρυς· ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος.

Dobrae. Advers. p. 619 comparat Virgil. Aen. II. 196. „Credita res, captique dolis lacrimisque coactis."

Pag. 22. 20. Ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν, ᾧ ἐπάγονται ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν. Στράττις δὲ τὸν ἵππου ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει.

Poll. X. 55. ὁ γοῦν Στράττις ἐν Χρυσίππῳ λέγει·

πρόςαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα, προςλαβὼν
τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἄβολος ἔτ' ἐστίν;

Pag. 23. 7. Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια

τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος οὐκέτ' ἀκταίνω φησί, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου.

Kochius in nova editione Ruhnken. Tim. de verbis Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ita disserit:

„Phrynichum laudat editor de verbo ἀκταίνειν disputantem. Ibi quae sub finem leguntur Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου, in gravi mendo cubant. Namque vox ista neque in Platonis Phaedone legitur, neque in eiusdem philosophi Phaedro, quocum ille dialogus a librariis crebro est commutatus. Iure quidem Ruhnkenius eam reddidit Platoni lib. II. de Legg., id quod plurimi atque optimi Codd. nunc confirmant; sed quod addit, Phrynichum memoria lapsum Phaedonem pro libris de Legibus laudasse videri, vereor ut cuiquam probetur. Equidem de alia medicina cogitavi; scriptum enim fuit haud dubie Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι. Notissima haec Platonis Comici fabula. Illud certissimum est, ἀκταίνω verbum esse maxime poëticum, et ubi nostrum Platonis locum exceperis et Libanium, cui Wyttenbachius in Epist. Crit. p. 59 sive pag. 274 ed. Schaef. probabili coniectura redonavit, vix tertium e prosae orationis scriptoribus petitum mihi monstrabis exemplum. Serius, quam haec scripseram, incidi in Meinekii curas critt., ubi pag. 40 not. citato eodem Phrynichi loco addit V. D. „in Philosophi Phaedone quum frustra verbum ἀκταινῶσαι quae-

ratur, vix dubitari potest, quin ἐν τῷ Φάωνι reponendum sit, quae fabula etiam aliis in locis cum Phaedone a librariis commutata est."

Pag. 25. 26. Ἀπολοπίζειν· διὰ τὸ ο τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ ε.

Photius: λοπίζειν οὐ λεπίζειν. Recte: λεπίζω sequiores dicebant pro λέπω. Vide Cobet. Nov. lect. p. 12.

Pag. 25. 32. Ἀπειλήματα· τὰς ἀπειλάς, ὡς ἐπιθυμήματα τὰς ἐπιθυμίας.

Sophocl. Oed. Col. 660.

ὁ νοῦς ὅταν
αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.

Pag. 26. 23. Ἀνακεῖσθαι τὸ κατακεῖσθαι.

Phrynichus Eclog. p. 216. Ἀνάκειται· καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει· ἀντ' ἄλλου δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριὰς καὶ ἀναθήματα, καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκέτι, ἀλλὰ κεῖται (κατάκειται Valckenarius ad Ammon.). Athenaeus I. p. 23. ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντος. Ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον.

Pag. 26. 28. Αὐλία θύρα· ἡ τῆς αὐλῆς.

Similiter erravit Moeris: αὐλία θύρα Ἀττικοί, πυλὼν Ἕλληνες. Emenda αὔλειος θύρα: non aliter Graece dici potest. Cf. Cobet. Nov. lect. p. 76.

Pag. 28. 9. Ἀνδροκτονεῖον· ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι. λέγοιτο δ' ἂν ἀνδροκτονεῖα καὶ τὰ τῶν δημίων ἐνδιαιτήματα, ἐν οἷς τοὺς τῶν ἐπιθανάτων καταδικασθέντας καταχρῶνται.

Verba *τοὺς τῶν ἐπιθανάτων καταδικασθέντας* sensu vacant. Levi mutatione sana et integra reddentur, si scripseris *τοὺς τὴν ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντας*. Non opus est, opinor, multis verbis docere, hanc locutionem crebro apud scriptores Graecos occurrere. Dobr. Advers. p. 619. „Forsan *τὴν ἐπὶ θανάτῳ*."

Pag. 28. 24. *Ἀκρατὴς γάμος ἐπὶ γυναικὸς ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς.*

Emenda *ἀκρατὴς γάμων*, ex pag. 369, 22; ubi procul dubio vera lectio apparet:

Ἀκρατὴς γάμων· σεμνὸς καὶ εὐπρεπὴς ὁ λόγος ἐπὶ γυναικὸς τιθέμενος ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς· οὕτω Φρύνιχος. Genitivum unice verum esse, arguit sequens glossa:

Ἀκρατὴς χειρός· ὁ κλέπτης, ὅμοιον τὸ (lege *τῷ*) *ἀκρατὴς γάμων.*

Pag. 28. 26. *Ἀναβιβᾶται· Ἀττικῶς πάνυ τὸ ἀναβιβάσεται.*

Plane contra est: *ἀναβιβᾶται* Attici dicebant, *ἀναβιβάσεται* sequiores, contractam formam male resolventes: simili errore *ἐλάσω* dicebant, *ἐξελάσω, βιβάσω, ἐκπετάσω, κρεμάσω, κεράσω*, aut contrahebant inepte eas, in quibus *σ* non elidebant Athenienses (cf. Cobet. Nov. lect. p. 163). Apud nostrum igitur scribendum censeo:

Ἀναβιβᾶται· Ἀττικῶς πάνυ ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσεται.

Pag. 34. 31. *Διατοιχεῖν· τὸ εἰς ἕτερον τοῖχον τῆς νεὼς διαβαίνειν ἐν τῷ πλοίῳ, ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντιτοιχεῖν λέγουσιν.*

Pro πλοίῳ lege πλῷ, pro ἀντιτοιχεῖν emenda ἀνατοιχεῖν. Cf. p. 89. 20.

Διατοιχεῖν· ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν. Εὔβουλος Καταχολλωμένῳ. Poll. I. 114. ἐρεῖς δὲ καὶ διατοιχεῖν ἔδει, τὸ γὰρ ἀνατοιχεῖν ἰδιωτικόν.

Phrynich. Epitom. p. 443. Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν.

Pag. 35. 3. Δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι τόνδε· Σοφοκλῆς. χρῶ.

Oed. Colon. 584.

τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ
ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ.

Pag. 36. 3. Διαλαβεῖν· δύο σημαίνει, τὸ ἑκατέρωθέν τινος λαβέσθαι, καὶ τὸ εἰς δύο ἢ πλέονα διαχωρίσαι ἢ διελεῖν. Ἡρόδοτος τὰ δύο. τὸ μὲν πρῶτον· ἐκάλεσεν αὐτοῦ τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. τὸ δὲ δεύτερον· διώρυχας διέλαβεν ὁ Κῦρος, ἀντὶ τοῦ ἀπέτεμε καὶ διεῖλεν.

Habemus hic corruptelae genus, cuius specimen notavit Cobet. Nov. lect. p. 203, in Eurip. Helen. vs. 1564 pro ἐκάλεσεν corrigens ἐκέλευσεν. Respicit enim Phrynichus Herodot. I. 114. ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβέειν. Tum nusquam apud Herodotum legitur διώρυχας διέλαβε, sed ἐς διώρυχας διέλαβε. Herodot. I. 190. ὡς δὲ τὸν Γύνδην ποταμὸν ἐτίσατο Κῦρος ἐς τριηκοσίας καὶ ἑξήκοντά μιν διώρυχας διαλαβών. Et I. 202. Ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς ῥέει μὲν ἐκ Ματιηνῶν, ὅθεν περ ὁ Γύνδης, τὸν ἐς τὰς διώρυχας τὰς ἑξήκοντά τε καὶ τριηκοσίας διέλαβε ὁ Κῦρος. Et V. 52. ὁ δὲ τέταρτος

τῶν ποταμῶν οὔνομα ἔχει Γύνδην, τὸν Κῦρος διέλαβέ ποτε ἐς διώρυχας ἑξήκοντα καὶ τριηκοσίας.

Pag. 37. I. Δυςγάργαλος ἵππος, ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται.

Ter scriptum invenimus δυσγάργαλος: hoc loco apud nostrum, apud Libanium ep. 236 et apud Hesychium, ubi tamen Salmasius postulat δυσγάργαλις. Poll. I. 197. habet δυσγαργάλιστος, quod etiam est in margine apud Xenoph. de re Equestr. III. 10.

Pag. 37. 17. Ἔξηβον· τοῦτο καινόν. καθωμιλημένον τὸ ἔξωρον.

Errat Phrynichus, ἔξηβον novis vocabulis adnumerans. Legitur enim apud Aesch. Sept. ad Theb. 11.

ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι
ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ
πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων
βωμοῖσι, τιμὰς μὴξαλειφθῆναί ποτε.

Pag. 37. 18. Ἑτερεγκεφαλεῖν· τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν. ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρῆσθαι τὸ ἑτερεγκεφαλεῖν οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον.

Malc mutavit Bekkerus codicis scripturam ἑτερεγκέφαλον. Debebat scribere ἑτερεγκεφαλᾶν, auctore Poll. II. 42. ἑτερεγκεφαλᾶν, ὡς Ἀριστοφάνης. τὸ παραφρονεῖν.

Pag. 38. 31. Ἐζωμευμένα κρέα· ἐζωμοποιημένα.

Poll. VII. 26. locum affert ex Aristoph.

τὴν χύτραν
ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἧψες ἐζωμευμένα.

Pag. 39. 24. Ἐπεσκεύασται τὸ δεῖπνον. χρῶ.

Aristoph. Eccl. 1147.

τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον.

Pag. 39. 31. Ἔργοις παθὼν ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφοκλῆς.

Oed. Colon. 873.

ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

Pag. 39. 32. Ἐπ' ἄκρων κάθησθε τῶν πυγιδίων. ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων καὶ καυχωμένων διὰ κολακείαν ἢ ἔπαινον. δηλοῖ γὰρ τὸ μήτε τελέως καθῆσθαι μήτε ἑστάναι, ἀλλ' ἐν μέσῳ φέρεσθαι διὰ χαυνότητα ψυχῆς.

Aristoph. Acharn. 638.

εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.

Pag. 42. 8. Ἤρυγον· ἀπὸ τοῦ ἐρύγω. τὸ δ' ἠρευξάμην παρ' αὐτοῖς ἀδόκιμον, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρεύγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω.

Forma ἐρύγω nihili est. Ἐρυγγάνω legitur Eurip. Cycl. 523.

ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.

Cratin. apud Athen. VIII. p. 344 E.

Νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει.

Diphil. ibid. VII. 292 B.

λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων.

Lobeck ad Phrynich. p. 64. de verbis ὥσπερ καὶ τὸ ἐρεύγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω. „Hoc postremum aperte falsum est, neque a Phrynicho profectum, qui ἀντὶ τοῦ ἐρυγγάνω vel simile quiddam scripsit."

Pag. 43. 15. Θρύπτεσθαι· ὡραΐζεσθαι. ἄμφω. Εὔπολις.

ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη.

Cobet. Var. lect. p. 74. „Veteres τρισυλλάβως solent ὤρᾳζον, et ὡρᾴζομαι ut ματᾴζω, τερᾴζω, alia de quibus Pierson. ad Moerid. p. 70. Necessarium est, ut vides, ὡρᾳζομένη."

Pag. 43. 16. Θνησείδιον μᾶλλον ῥητέον ἢ κενέβριον.

Scribe κενέβρειον. Aristoph. Av. 538.

κᾄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν ὥσπερ κενεβρείων.

Pag. 43. 20. Ἰσῆλιξ· καινότερον τοῦ ἡλικιώτης.

Errat Phrynichus: nam ἡλικιώτης occurrit apud scriptorem aequalem eius, apud quem legitur ἰσῆλιξ. Ἡλικιώτης habet Aristoph. Nub. 1006.

στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου.

Ἰσῆλιξ legitur apud Xenoph. Conv. VIII. 1. Ἆρ', ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς παρόντος δαίμονος μεγάλου καὶ τῷ μὲν χρόνῳ ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς, κ. τ. ἑ.

Pag. 43. 31. Ἰλιὰς κακῶν· ἐπὶ μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθεται.

Demosthen. p. 387. 12. καὶ κακῶν Ἰλιὰς περιειστήκει Θηβαίους.

Pag. 45. 21. Καταχῶσαι λόγοις καὶ ὕμνοις καὶ ἐπαίνοις. οἷον καταπληρῶσαι λόγοις.

Plat. Gorg. p. 512 B. καίτοι εἰ βούλοιτο λέγειν, ὦ Καλλίκλεις, ἅπερ ὑμεῖς, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις.

Pag. 45. 25. Κατεστωμυλμένος· ὁ πολλῇ τῇ στωμυλίᾳ χρώμενος.

Aristoph. Ran. 1160.

οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ' ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

Pag 46. 14. Κοτυλίζειν· σημαίνει κατ' ὀλίγα πιπράσκειν καὶ μικρά.

Pherecrat. apud Poll. VII. 195.

μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπάττειν χύδην.

Aristoph. ibid.

κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖσι πένησι.

Pag. 46. 18. Κεχρῖσθαι σκορπίῳ· ἀντὶ τοῦ πεπληγέναι ὑπὸ σκορπίου. καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκεχρῖσθαι. διαφέρει τῇ γραφῇ τὸ πεπλῆχθαί τε καὶ ὑπ' ἐλαίου κεχρεῖσθαι. τὸ μὲν γὰρ ὑπ' ἐλαίου διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὸ δὲ κεχρῖσθαι, τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τὸ ι πανταχοῦ.

Cobet. Var. lect. p. 128. „Discrimen inter κεχρῖσθαι et κεχρεῖσθαι commenticium est. Unum atque idem verbum est, et scriptura κέχρειμαι et κεχρεῖσθαι, ut χρείειν, ut μαλκείειν, ut βεινεῖν, νείφειν, εἴλλειν, alia sexcenta, debetur iis, qui constanter ι productum ita scribebant." Cf. Nov. lect. p. 608. „Scribebatur olim χρείω, κέχρειμαι, κεχρεῖσθαι, ἐγχρείω, quemadmodum τειμή et νείκη et alia sexcenta propter ι productum: quae res in errorem induxit Phrynichum, quum κεχρῖσθαι et κεχρεῖσθαι vellet scribendo distinguere."

Pag. 46. 24. Κριηδὸν ἐμβάλλειν· οἷον ὥσπερ οἱ κριοί.

Cf. Aristoph. Lysistr. 309.

εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;

Pag. 46. 26. Κατακοιμίζειν τὸν λύχνον· ἀντὶ τοῦ σβεννύναι.

Phrynichus apud Poll. VII. 178.

ἔπειτ' ἐπειδὰν τὸν λύχνον κατακοιμίσῃ.

Pag. 47. 10. Κνισοκόλαξ· τὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰσχίστου δὲ πάντων.

As. apud Athen. III. p. 125 D.

χωλός, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ
ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει.

Pag. 47. 17. Κακόν τι προςαπολαύσω· οὐ μόνον κακοῦ τινὸς προςαπολαύσω. κατ' αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν χρῶ.

Cf. Plat. Alcib. 2. p. 150 C. ἕτερόν τι προςαπολαύσῃς. Crit. p. 54 A. ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπολαύσωσιν.

Pag. 48. 12. Κατηριστημένα· καταβεβρωμένα.

Antiph. apud Athen. X. 423 A. „ὅτ' ἄν τι πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τὰ τῶν φίλων κατηρίστηκεν." Lege: ὅτ' ἄν τις τὰ πράγματα .... κατηριστήκῃ.

Pag. 48. 18. Καινὰ ψοφεῖν· καινῶς κομπάζειν.

Lege κενά et κενῶς, nam verbis ψοφεῖν et κομπάζειν, inanem iactationem significantibus, apte iungitur κενά et κενῶς. „Nostri est arbitrii, utrum αι an ε sit ubique scribendum, saepissime enim in codd. permiscentur." (Cobet. Nov. lect. p. 330).

Pag. 49. 3. Κυνοκοπῆσαι τὸν νῶτον· ὥσπερ κύνα τῷ ξύλῳ κατακόψαι.

Aristoph. Equit. 289. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.

Pag. 49. 9. Κάπηλον φρόνημα· παλίμβολον καὶ οὐχ ὑγιές. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ὤνια.

Aeschyl. fr. 328 D. κάπηλα προςφέρειν τεχνήματα.

Pag. 49. 15. Καλλιτράπεζος· ὁ καλὴν καὶ λαμπρὰν τράπεζαν παρατιθέμενος.

Amips. apud Athen. VI p. 270 F.

Κοὐδεὶς σοὔστὶν τῶν πλουτούντων μὰ τὸν Ἥφαιστον προςόμοιος,
καλλιτράπεζος καὶ βουλόμενος λιπαρὸν ψωμὸν καταπίνειν.

Ibid. XII. 524 F.

Τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἴφ᾽ ὅ, τι πράσσει.

Pag. 49. 25. Λεπτοσχιδής, οἷον λεπτῶς ἐσχισμένος καὶ λεπτῶς πεφροντισμένος.

Poll. VII. 85. σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα καὶ θρυπτικόν, ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον.

Cephisod. ibid. 87.

σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν.

Pag. 49. 27. Λεπτή τις ἐλπίς, ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα.

Senario deest syllaba: supple ex Aristoph. Equit. 1244.

λεπτή τις ἐλπίς ἐστ᾽, ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα.

Pag. 49. 30. Λεπτοί· πένητες.

Polyb. XXV. 8. 3. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀφελόμενος τὴν χώραν, ἣν οἱ τύραννοι συνεχώρησαν ταῖς ὑπολειφθείσαις τῶν φυγάδων ἀδελφαῖς καὶ γυναιξὶ καὶ μητράσι καὶ τέκνοις, ταύτην διέδωκε τοῖς λεπτοῖς εἰκῇ καὶ ἀνίσως κατὰ τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν.

Pag. 49. 33. Λειπογνώμων· σημαίνει τὸν μηδέπω τὸν ὀδόντα βεβληκότα, δι᾽ οὗ ἡ ἡλικία τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄλλων τετραπόδων γνωρίζεται.

Graecum est λιπογνώμων; et quidquid eodem modo compositum est primam corripit. „Docet hoc analogia, quam usus poëtarum confirmat, editores malunt imperitos librarios sequi.” (Cobet. Var. lect. p. 66 cf. Nov. lect.

p. 78). Tum male vocem explicat Phrynichus: λιπογνώμων enim ubique significat eum, cui deficiunt dentes, aetatis indices qui vocantur γνώμονες.

Pag. 50. 3. Λέκιθος· ἐπὶ τοῦ κρόκου τοῦ ᾠοῦ ἰατροὶ λέγουσιν. Κάνθαρος δὲ οὕτως ἀληλεσμένον τι ἐξ ὀσπρίων.

Differunt inter se genere vitellus et pulmentum e leguminum farina. Vitellus est ἡ λέκιθος, pulmentum ὁ λέκιθος.

Pag. 50. 13. Λακωνομανεῖν· περὶ τὰ τῶν Λακώνων νόμιμα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐσπουδακέναι.

Aristoph. Av. 1281.

πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε.

Pag. 50. 29. Λωβᾶσθαι τόνδε καὶ τῷδε, αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ.

Rarius coniungitur cum dativo Aristoph. Equit. 1408. ἵν' ἴδωσιν αὐτόν, οἷς ἐλωβᾶθ' οἱ ξένοι, „ubi vulgo legebatur οὕς, quod ex Cod. Ravennate correxit Dindorfius." (Stallb. Plat. Crit. p. 47 E). Plat. l. l. ᾧ τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται. Dionys. Halic. Antiq. Rom. VII. 73. p. 1501. ed. Reisk. ἀναζητήσασα τὸν τῷ θεράποντι λωβησάμενον. VII. 9. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα Κυμαίοις ἐνυβρίσας καὶ λωβησάμενος.

Pag. 50. 33. Λογγάζειν· τὸ διαδιδράσκειν τὸ ἔργον, προφασιζόμενόν τινα πρόφασιν· καὶ τοῦτο Ἀριστοφάνης τίθησιν ἐπὶ ἵππων προςποιούμενος χωλεύειν.

Legendum ἐπὶ ἵππων προςποιουμένων χωλεύειν. Λογγάζειν habet Poll. IX. 136, Aeschylum laudans;

λαγγάζειν Photius, Hesychius, qui etiam λογγάζειν et Antiatticista, p. 106. 5.

Pag. 51. 5. Λέπειν· τὸ ἐκδέρειν μαστιγοῦντα.

Cf. p. 106. 28. Apollod. Comic. apud Athen. VII. 280 E.

λεπομένους ὁρᾶν
αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν.

Pag. 51. 31. Μαλακιῆν· τὸ ὑπὸ κρύους ναρκᾶν.

Cobet. Var. lect. p. 130. „Est verbum antiquum omnibus propemodum locis ad hunc diem depravatum, μαλκίω penultima producta, unde μαλκείειν primum natum est, deinde μαλκιεῖν et μαλκιῆν et μαλκιᾶν et μαλακιῶ, μαλακιεῖν, μαλακιῆν, quorum nihil sanum est. Vel ipsa analogia μαλκίω solùm probum esse evincit et antiquum, confirmant testes meliores et integriores, quo facto caeteri cum famae detrimento suas quisquilias sibi habento."

Pag. 52. 3. Μεταίτην· οὐ μόνον ἐπαίτην.

Lucian. Necyom. 15. ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτόν, ᾧτινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως.

Pag. 53. 5. Ὀψάριον· τὸ ὄψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς, οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν.

Athen. IX. p. 385 E. sq. Luc. Jupit. Confut. 4. δοκεῖ γοῦν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ σὲ αὐτὸν ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ὀψάρια.

Pag. 53. 19. Οὐδέν σου παρίεμαι· οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι.

Plat. republ. I. p. 341 B. πρὸς ταῦτα κακούργει κα

συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι. Cf. Ruhnken. Tim. v. παρίεμαι.

Pag. 53. 26. Ὄχλος ἄλλως· ἐνόχλησις. Δημοσθένης.

Demosthen.p. 348. 23. οἱ δ' ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο.

Errat Phrynichus, ἄλλως ita accipiens, quasi apud Demosthenem ἐκ τοῦ περισσοῦ accedat. Habet suam sibi vim; Ruhnken. Tim. v. οὐκ ἄλλως προνοεῖ. „Denique ἄλλως exquisitiore ratione sic cum nominibus iungitur, ut eius vis non aliter, quam Latino prorsus, vel non nisi, exprimatur." Thuc. VIII. 78. ἀλλὰ τὰς παρὰ Τισσαφέρνους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον.

Plat. Theaet. p. 176 D. ἀγάλλονται γὰρ τῷ ὀνείδει, καὶ οἴονται ἀκούειν, ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. Plura vide apud Ruhnken. Tim. l. l.

Pag. 54. 5. Οὐδαμοῦ λέγω τοῦτον· ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδεμιᾷ ψήφῳ τίθεμαι, οὐδενὸς ἄξιον ἡγοῦμαι.

Sophocl. Antig. 182.

καὶ μείζον' ὅστις, ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας,
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.

Cf. Aeschyl. Pers. 498.

θεοὺς δέ τις
τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' ηὔχετο.

Pag. 54. 22. Ὀμφακίας θυμός· ὁ αὐστηρὸς καὶ ἄγαν σκληρός.

Aristoph. Acharn. 352.

δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν.

Pag. 55. 20. Οὐκ εἰμὶ βαδιστικός· οὐκ εἴθισμαι, οὐδὲ μεμελέτηκα περιπατεῖν.

Aristoph. Ran. 128.

νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Pag. 56. 7. Οἰσωπηρὰ δεῖ λέγειν τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἄπλυτα ἔρια, παρὰ τὸν οἴσωπον οἰσωπηρά, ὡς παρὰ τὸν ὄλισθον ὀλισθηρά.

Corrige: οἰσυπηρά et οἴσυπον ex Aristoph. Acharn. 1177.

ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,

ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

Pag. 58. 5. Παλαμηδικὸν τοὐξεύρεμα· οἷον σοφὸν καὶ εὐμήχανον.

Emenda: Παλαμηδικὸν τοὐξεύρημα: Eupolis apud Athen. I. 17 E.

Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν σου.

Cobet. Nov. lect. p. 791. „Quidquid in μα exit, quamquam cognata nomina omnia habent vocalem correptam, eandem constanter apud Veteres producit, ut κρίσις, κριτής sed κρῖμα, κλίσις, ἄκλιτος sed κλῖμα, βάσις cett. sed βῆμα, στάσις cett. sed στῆμα, διάστημα, πόσις cett. sed πῶμα, ἄροσις sed ἄρωμα, εὕρεσις sed εὕρημα, αἵρεσις, sed παραίρημα. Sequiores hoc plane nesciebant et πόμα dicebant pro πῶμα, κρίμα pro κρῖμα, κλίμα pro κλῖμα et εὕρεμα et ἄνδεμα (pro ἀνάδημα)."

Pag. 58. 18. Πιτύων καρπούς· ἃ οἱ πολλοὶ κώνους καλοῦσι. πίτυν δὲ καὶ τὸ δένδρον ἐκάλουν, ὃ νῦν στροβίλιον ὀνομάζουσιν.

Corrige: ὃ νῦν στρόβιλον ὀνομάζουσιν.

Pag. 59. 1. Προτερεῖν ἐπὶ ὁδοῦ· σημαίνει τὸ προϊέναι ἑτέρου ἐν ὁδοιπορίᾳ.

Προτερεῖν ἐπὶ ὁδοῦ non est Graecum, sed προτερεῖν τῆς ὁδοῦ. Herod. IX. 66. προτερέων δὲ τῆς ὁδοῦ.

Pag. 59. 14. Παλιναίρετα· τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόςφατον οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα.

Scribendum συμβαλλόμενα, i. e. quae utilia sunt ad novam aedificationem.

Pag. 60. 7. Προφορεῖσθαι· τὸ προφέρειν τὸν στημόνα διαζομένοις.

Correxerim: διαζομένους, etiam apud Photium, comparato Poll. VII. 32. καὶ προφορεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διάζεσθαι. Suidas non habet προφέρειν sed παραφέρειν, quod apud Photium in παραφθείρειν corruptum est.

Pag. 60. 9. Πυκνότης τρόπου· ἐπὶ συνετοῦ καὶ φρονίμου.

Aristoph. Equit. 1131.

εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις.

Pag. 60. 10. Πιθηκισμοί· αἱ πανουργίαι.

Aristoph. Equit. 887.

οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Pag. 60. 11. Περαντικὸς ῥήτωρ· ὁ πέρας τοῖς λόγοις ἐπιτιθεὶς ἐν ταῖς ἀποδείξεσι διὰ δύναμιν λόγων.

Aristoph. Equit. 1378.

συνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικός.

Pag. 60. 13. Παφλάσματα· ψευδεῖς καὶ ἀλαζόνες λόγοι, καὶ ἀναζέοντες ὥςπερ ἐκ πυρός.

Aristoph. Av. 1243.

ἄκουσον αὕτη· παῦε τῶν παφλασμάτων.

Pag. 60. 30. Προβάλλεσθαι· ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἀποτρέπεσθαι

· Dion. Halic. de Thuc. 34. τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας ὡς βασκάνους προβέβληνται.

Pag. 61. 14. Προαναγυμνάζειν στόμα ἢ φωνήν. ὃ ποιοῦσιν οἱ φωνασκοῦντες καὶ τῇ φωνῇ ἀγωνιζόμενοι, ὃ οἱ πολλοὶ ἀναφώνησιν λέγουσιν.

Contextus postulat ἀναφωνῆσαι. cf. Plut. moral. p. 130. C. Substantivum ἀναφώνησις occurrit ibid. p. 1071 C.

Pag. 63. 4. Στρυφνὸν ἦθος· τὸ σκληρόν.

Aristoph. Vesp. 877.

παῦσόν τ᾽αὐτοῦ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος.

Pag. 64. 16. Σαῦρος· ἀῤῥενικῶς λέγουσιν. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦρον.

Pro σαῦρον lege σαύραν, cum Valckenaer. ad Theocrit. II. 55.

Pag. 64. 26. Τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας· οἷον τὰ κυριώτατα καὶ ἀνέχοντα αὐτήν.

Aristoph. Ran. 862.

Τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας.

Pag. 65. 23. Τροφαλὶς τυροῦ· εἴρηται ἀπὸ τοῦ θρέψαι, ὅ ἐστι πῆξαι.

Aristoph. Vesp. 838.

τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκεν.

Pag. 65. 32. Τὸ φρόνημα ὀγκοῦν· οἷον ἐπαίρεσθαι καὶ χαυνοῦσθαι.

Aristoph. Vesp. 1024.

οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς οὐδ᾽ ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα.

Pag. 66. 4. Τυφογέρων· τοὺς διὰ γῆρας τετυφωμένους καὶ ἐπικεκαυμένους.

Corrige: ἐπικεκαμμένους.

Pag. 66. 32. Τοῦ λέγοντος εἶναι· σημαίνει τὸ λέγαντι παντὶ πείθεσθαι.

Corrige ex p. 60. 23. σημαίνει τὸ παντὶ τῷ λέγοντι πείθεσθαι. Sophocl. Oed. T. 917.

ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος.

Pag. 67. 32. Ὑπεροψωνεῖν· τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι.

Cobet. Var. lect. p. 138. „Certissimum est ὑποψωνεῖν verum esse, quod non tantum analogia praestat, sed et Codicis unici scriptura ὑποψόνην, cui vulgatam de suo Bekkerus substituit, obiter lexicis eximendam." Cf. Aristoph. Acharn. 842.

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖ τι.

Pag. 69. 19. Ὑποτροπάζειν. ὅταν πεπαυμένης τῆς νόσου πάλιν ἐπινοσῇ τις.

Lege ὑποτροπιάζειν, etiam apud Photium. Cf. Hippocr. p. 531. 40. Philo t. 1. p. 459, 23. Phrynich. p. 84 Lob. Ὑποτροπιασμός, Hipp. p. 1250, T. Galen. t. 19 p. 517, 14.

Pag. 69. 27. Φυσᾷν δίκτυον· παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων, ὥσπερ εἰς πῦρ ξαίνειν, καὶ λίθον ἕψειν, καὶ σπείρειν πέτρας, ᾠὸν τίλλειν, εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν καὶ τὰ ὅμοια.

Εἰς πῦρ ξαίνειν legitur Plat. legg. VI. pag. 780 C.; λίθον ἕψειν Aristoph. Vesp. 280.

λίθον ἕψεις, ἔλεγεν.

Σπείρειν πέτρας. Plat. legg. VIII. p. 838 E.

Pag. 72. 23. Χωρὶς οἰκοῦσιν· οἷον διεστήκασιν.

χωρὶς γὰρ οἰκοῦσιν ἀρεταὶ τῶν ἡδονῶν.

Dobr. Advers. p. 619. „Lege οἰκοῦσ' ἀρεταί."

Pag. 72. 25. Χολάφινα· τὰ χολῇ κεχρισμένα.

Χολάφινα nihili est. Legendum χολοβάφινα. Poll. VII. 163. τῶν δὲ κοροπλάθων ἴδιον τὸ τὰ χολοβάφινα βάπτειν, τὰ χρυσοειδῆ. Cf. II. 214. ἀπὸ δὲ χολῆς χολᾶν, μελαγχολᾶν, χολωθῆναι, ἐπίχολος, ὑπόχολος, χολέρα, χολημεσία, χολόβαφος, χολοβάφινα. De formis κεχρισμένα, κέχρισμαι, Cobet. Var. lect. p. 126. „Verbum χρίω, penultima longa (unda χρείω hic illic apparet), habuit olim formam unam omnibus usitatam κέχριμαι. Producta penultima respuit σ, quod sequiores inferserunt, κέχρισμαι dicentes, quod tam pravum est atque κεκόνισμαι."

Pag. 72. 28. Χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον· τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαίειν ἐν τῷ ἡλίῳ.

Cobet. Var. lect. p. 264. „Insignis est emendatio Bergkii in Aristophanis Ecclesias. 64.

ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

acute eruit veram lectionem e Bekkeri anecd. I. 72. 28, et poëtae reddidit ἐχραινόμην."

Pag. 73. 1. Χολή ἐστιν. οἷον ἀηδὲς καὶ προςκορές. Ἀριστοφάνης.

Ran. 4.

τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.

Pag. 73. 16. Ψυχὴ μία εἷς ἦν· ἐπὶ τῶν σφόδρα στεργόντων ἀλλήλους καὶ οἷον συμπεφυκότων ἐν φιλίᾳ.

Lege ψυχὴ μία εἰσίν. Plut. Cat. min. LXIII. Πόρκιος καὶ Μαρφαδάτης, δύο φίλοι, ψυχὴ μία.

Pag. 73. 25. Ψυχοῤῥοφεῖν· ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκροφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν ἡ τραγῳδία. ὁ δὲ Πλάτων ἰδίως ἐπὶ ὄνου διὰ ψυχροῦ πινομένου τίθησιν.

Verba sub finem ridiculum in modum corrupta sunt; neque Bekkerus suam coniecturam cuiquam probabit, pro διὰ ψυχροῦ πινομένου proponens ὕδωρ ψυχρὸν πίνοντος. Non animadvertit in solo vocabulo ὄνου latere vitium, quod levissima mutatione tolli potest. Ubi pro ὄνου legeris οἴνου, omnia sana erunt. Cf. Meinek. Com. vol. 2. p. 694.

Pag. 74. 1. Ὠμὸς δαίμων· ὁ χαλεπὸς καὶ ἀπαραίτητος.

Sophocl. Oed. R. 827.

ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;

Pag. 74. 3. Ὡς· Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ κατ' ἔλλειψιν εἶπε τοῦ ἐμοὶ δοκεῖ ἢ ἐμοὶ κριτῇ ἢ τινος τοιούτου.

Pro κατ' ἔλλειψιν Cod. κατελλείψας. Corruptelae causam ostendit Bast. ad Corinth. p. 795. „Formula Grammaticis usitata κατ' ἔλλειψιν in Codicibus continua serie litterarum scribitur κατέλλειψιν. Igitur scriba Phrynichi Προπαρ. Σοφ. MS. syllabam huius compositi finalem in archetypo suo perperam intelligens pro hac formula plenis integrisque litteris dedit participium κατελλείψας, unde Toupius, quod fere fidem excedit, verbum κατελλείπω fabricatus est."

Dobr. Advers. p. 619. „Lege ὡς ἐμοὶ Σοφ. — ἀντὶ τοῦ. (Antig. 1161. Vide Brunck. Lex. Soph.)."

ΑΝΤΙΑΤΤΙΚΙΣΤΗΣ.

Bast. ad Corinth. p. 155. Lexicon, „quod epigraphen Ἄλλος ἀλφάβητος habet, hoc consilio scriptum est, ut certas quasdam voces phrasesque ab Atticistis repudiatas auctoritate veterum scriptorum tueatur." Ruhnken. Hist. Crit. Orat. Gr. p. LXXXIX. „Grammaticus ille non nisi vetustissimos et classicos, quos vocamus, scriptores laudat, ut eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas, quas Atticistae temere damnassent."

Pag. 78. 11. Ἀναπειρίαν· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀναπειρίαν sanum esse non potest. cf. pag. 9. 22. Ἀναπηρίαν Graecum est, sed in Pluto nullum huius vocabuli vestigium invenio.

Pag. 79. 31. Ἀθετεῖν φασιν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἀναιρεῖν. ἴασιν οὖν ὁ γραμματικὸς μέμφεται ἐπὶ τῇ λέξει Ἀρίσταρχον.

Dobr. Advers. p. 619. „Forsan, Ἰξίων γοῦν. Vide Suid. v. Δημήτριος ὁ. ἐ. Ἰξ." ubi legimus: ἕτεροι δὲ ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσασιν αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν.

Pag. 79. 33. Ἀναπτερῶσαι· Ξενοφῶν Συμποσίῳ.

Cobet. Nov. lect. 627. „Elegans verbum ἀναπτεροῦν et apud Platonem occurrit et perfacete in Aristophanis Avibus v. 1439. et apud alios multos, ut non sit perspicuum cur id Grammaticus enotaverit."

Pag. 80. 12. Ἀφελοῦμαι· ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι. Τιμόστρατος Φιλοδεσπότῃ.

Cobet. Var. lect. p. 34. „Decepit Alciphronem et permultos alios multo antiquiores fallax analogia, quum ex aoristo εἱλόμην, ἐξειλόμην, ἀφειλόμην cet., futuri formam ἑλοῦμαι, ἐξελοῦμαι, ἀφελοῦμαι cet., aut in activa forma καθελῶ, ἀνελῶ, ἐξελῶ contra certam analogiam et usum de suo finxerunt. Alciphron ita peccavit I. 6. 3. ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρός, ubi ἐξαιρήσονται Graecum est. Fuit olim hoc vitium pervulgatum, quo plus excusationis habet, quamquam diligenter admonent Magistri auctoritatem veterum opponentes. Photius p. 121. 15. καθαιρήσετε οὐ καθελεῖτε. Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους, non audebat dicere καὶ οἱ ἄλλοι σύμπαντες, propter auctoritatem futilis poëtae Comici, Timostrati, quem adversarii tamquam machinam admovebant."

Pag. 80. 23. Ἀνὰ μέρος· ἀντὶ τοῦ ἐν μέρει. Εὐριπίδης Φοινίσσαις.

Est vs. 478.

ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών.

Et vs. 486.

οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών.

Pag. 80. 25. Ἀπείπασθαι τὸν παῖδα· ἀντὶ τοῦ ἀρνήσασθαι. Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Cap. LIX. καὶ εἴ τις οἱ τυγχάνει ἐὼν παῖς, τοῦτον ἀπείπασθαι.

Pag. 80. 30. Ἀναιδίζεσθαι· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν. Legendum ἀναιδεύεσθαι. vs. 397.

ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται κοὐ μεθί-

στησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος.

Pag. 81. 2. Ἀλλοτριαπράγμων, ἀλλοτριοπραγμοσύνη· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.

Imo τετάρτῳ. p. 444 B. Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὖ τριῶν ὄντων τούτων δεῖ αὐτὴν εἶναι καὶ πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην και ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς.

Pag. 81. 4. Ἀγκυρίσαι· ἐπὶ τοῦ παλαίσματος. ἀγκυρίσας ἔῤῥηξεν.

Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.

Vs. 262. καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου, διαλαβών, ἀγκυρίσας.

Pag. 82. 16. Ἀνυπόδετος· Ἐπιχαρμὸς Ὀδυσσεῖ.

L. Dind. in Steph. Thes. „Phryn. Epit. p. 445. Ἀνυπόδητος ἐρεῖς ἐν τῷ η· τὸ γὰρ ἐν τῷ ε ἁμάρτημα· καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται καὶ οὐχ ὑποδέσασθαι. Cf. Id. p. 17. 13 Bekk. et gramm. ib. p. 412, 3. Moeris p. 29. Thomas p. 76. Lobeckius quod dicit Lucianum, Plutarchum, Dionem Cassium, Aelianum, Themistium utraque usos esse forma, his omnibus potius una eademque est restituenda ἀνυπόδητος, quae frequens est in libris eorum. Diodorum I, 80; 3.34 scripsisse ἀνυπόδετος librorum consensus non magis probat, quam unius apud Dionem Chr. Or. 66. vol. 2. p. 358 scriptura per ε, ubi paullo post meliores pessime etiam ἀνυποδεσία, hunc sic peccasse, quod non Galenum quidem vol. 2. p. 14. (1. p. 33. 1.) puto fecisse."

Pag. 82. 21. Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ αὐτῷ. Λυσίας· τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετὰ αὐτοῦ·

Cobet. Var. lect. p. 22. „Phrynichus in Epitome no-

minum et verborum Atticorum pag. 353. Lob. ita scribit: *τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ·* Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται, ἐχρῆν δὲ οὕτως εἰπεῖν· *τόν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ.* Τί ἂν οὖν φαίη τις; ἁμαρτεῖν τὸν Λυσίαν ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ξενικὴ (adde ἡ) σύνθεσις πάντη παραιτητέα, ῥητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. Non vidi magis. Attici constanter omnes in ea re dicebant ἀκολουθεῖν μετά τινος et ἕπεσθαι μετά τινος, neque aliter quam sic in populari sermone dicere ius est *de servulis dominum pone sequentibus, deque militibus qui signa sequi dicuntur.* Ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον in Pluto vs. 824 non erit Atticum si ἕπου μοι dicetur, contra in eadem fabula vs. 19.

ἢν μὴ φράσῃς ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,

si μετὰ τοῦδε esset scriptum, risum moveret. Sic μετ' Ἀλεξάνδρου ἀκολουθεῖν dicuntur copiae, Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθεῖν Aristoteles, Callisthenes et si quis alius non militabat in Alexandri castris. Huius rei quum sexcenta exempla sint, quid moroso Grammatico facias, qui alias res agens et dormitans Lysiam stulte carpit?"

Cf. p. 368. 3.

Pag. 82. 25. *Ἀπειλοῦμαι·* ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ. Ἄλεξις.

διηπειλεῖτό σοι.

Ξενοφῶν ἐν Συμποσίῳ.

Locus ita constituendus est:

Ἀπειλοῦμαι· ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ. Ξενοφῶν ἐν Συμποσίῳ. Ἄλεξις.

διηπειλεῖτό σοι.

Cobet Nov. lect. p. 625. „Vide autem mihi quam leves et futiles isti sint homunciones, quibus multi temere

aliquid tribuere solent. Ἀπειλοῦμαι dicere pro ἀπειλῶ non multo peius est quam pro χαίρω dicere χαίρομαι. Quam sollerter id ex loco Xenophontis elicuerit vides. Legitur in Conviv. IV. 31, οὐκέτι δ' ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Cumulum his addidit quum ex Alexide afferret διηπειλεῖτό σοι. Nempe verba cum διὰ composita quae *certamen* et *contentionem* significant solent ferme medii formam induere. Τοξεύω et ἀκοντίζω habent διατοξεύομαι et διακοντίζομαι."

Plura exempla vide apud ipsum.

Pag. 83. 1. Ἀρχαϊκῶς· ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Apud Aristophanem non legitur ἀρχαϊκῶς, sed ἀρχαιϊκά, vs. 821:

ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά.

Cf. p. 22. 30. Infra p. 449. 10.

Pag. 83. 2. Ἀναποδίζων· ἀντὶ τοῦ τὰ πρότερα ἐρωτῶν. Ἡρόδοτος πέμπτῳ.

Cap. XCII. 6. ἅμα τε διεξήιε τὸ λήιον ἐπειρωτέων τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα κατὰ τὴν ἀπὸ Κορίνθου ἄπιξιν.

Pag. 83. 22. Ἄβολον ἵππον· Σοφοκλῆς Μούσαις.

Nulla umquam fuit Sophoclis fabula Μοῦσαι. Legendum Μυσοῖς, ut apud Athen. IV. p. 183 E. Poll. X. 186.

Pag. 83. 26. Ἀσχημονῆσαι· Εὐριπίδης Ἑκάβῃ.

Vs. 407.

ἀσχημονῆσαί τ' ἐκ νέου βραχίονος

Pag. 83. 33. Βίος· ἐπὶ ἀλόγων ζώων Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.

III. 11. 16. Πολὺ νὴ Δί' ἔφη, προςηκόντως μᾶλλον ἢ αἱ φάλαγγες· οἶσθα γὰρ ὡς ἐκεῖναι θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον.

Pag. 84. 7. Βαλάντιον οὐχί φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ φάκωλον.. Ξενοφῶν Συμποσίῳ, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Κλεινίαν διαμαρτυρίᾳ.

Scribendum φάσκωλον. Cobet. Nov. lect. p. 627. „Legitur IV. 2. sed quid notius quam βαλάντιον? et quis est, qui eo vocabulo non utatur?"

Pag. 84. 13. Βατάνια. τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Ἀντιφάνης Γάμοις.

Athen. IV. p. 169 D. Πατάνιον δὲ διὰ του π Ἀντιφάνης ἐν Γάμῳ·

Πατάνια, σεῦτλον, σιλφίον, χύτρας, λύχνους.

Pro Ἀλεξανδρεῖς scribendum videtur Ἀλέξανδρος. Cf. pag. 96. 1. ubi similem errorem correxit Bastius.

Pag. 84. 15. Βαλανεύω· Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·
κἀγὼ ἐμαυτὸν βαλανεύσω.

Corrige ex vs. 1103. κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

Pag. 84. 17. Βαιτὼν καὶ Βαιτάς· ἀντὶ τοῦ μωρὸς ἡ μωρά.

Scribendum βλιτών et βλιτάς. Vitium natum est ex scriptura unciali, ubi Α et Λ sexcenties confunduntur. Idem error occurrit apud Hesychium: βαιτῶνα· τὸν εὐτελῆ ἄνδρα et βαιτάς· εὐτελὴς γυνή. Idem mox genuinas formas exhibet: βλιτὰς et βλιτῶνας. Cf. G. Dind. in Steph. Thes. in v. Βλίτης. Schol. Plat. p. 73 (387 Bekk.)

Pag. 84. 18. Βοῦ ἀντὶ τοῦ βοός. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.

Cf. p. 1196. 16 ἰστέον δὲ ὅτι εὑρέθη τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοός, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ.

Pag. 84. 19. Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις Αἰξίν. ἱπποβουκολῶ Εὐριπίδης Φοινίσσαις.

Pro ἱπποβουκολῶ lege ἱπποβουκόλοι. Eurip. Phoen. 28.

Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι.

Pag. 84. 29. Βουλίαν· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις τὸ βουλεύειν.

παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλίαν.

Legendum βουλείαν, vs. 809.

Pag. 85. 6. Βιβάζειν· τὸ ὀχεύειν. Ἀλκαῖος δ' ἐν Καλλιστοῖ ἐπ' ἀνθρώπους ἔφη.

Βαίνων· ὁμοίως ἐπὶ ταὐτοῦ ἐκβῆσαι δέ φασι δεῖν λέγειν, καὶ καταβῆσαι, οὐκ ἐκβιβάσαι. Στράττις.

Cobet. Var. lect. p. 303. „Multi Graeculi βήσω et ἔβησα ab Homero sumta et Herodoto dicebant pro βιβῶ et ἐβίβασα. Indocte Antiatticista βιβάζειν et βαίνειν confudit et addit esse qui doceant ἐκβῆσαι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι οὐκ ἐκβιβάσαι καὶ καταβιβάσαι, quod plane contra est." Sed et βιβάζειν et βαίνειν dici pro ὀχεύειν, docent Herodot. I. 192 οἱ μὲν ἀναβαίνοντες τὰς θηλέας ὀκτακόσιοι, αἱ δὲ βαινόμεναι ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι. Plat. Phaedr. p. 250 E., ὥστ' οὐ σέβεται προσορῶν, ἀλλ' ἡδονῇ παραδοὺς τετράποδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν. Aristot. H. A. VI. 21. βαίνει δὲ σφοδρῶς, ὥστε συγκύπτεσθαι τὴν βοῦν. Levit. XVIII (23) καὶ γυνὴ οὐ στήσεται πρὸς πᾶν τετράπουν βιβασθῆναι.

Pag. 86. 8. Βότινον· Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βότινον immani vitio scriptum est pro Βόειον, quod legitur vs. 924.

κἄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν.

Pag. 86. 32. Γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Legendum est τετάρτῳ, non πρώτῳ. Herodot. IV. 198. αὕτη δὲ ὁμοίη τῇ ἀρίστῃ γέων Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Bast. ad Greg. Cor. p. 155. „Fortasse legendum Ἡρόδοτος δ, si Valckenarius vere dicit, Herodotum *semel* plurali usum esse. Perfacilis autem commutatio litterarum α et δ etiam in minusculo alphabeto."

Pag. 87. 31. Γεύεσθαι· οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὡς ἐν τῷ βίῳ γεύεται μύρων. Εὐριπίδης Κύκλωπι.

Activum legitur vs. 149.

βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ.

Pag. 88. 6. Γλάνιν. τὸν ἰχθύν, οὐκ ἄλλοι μόνοι λέγονται.

Num quis intelligit, quid significet οὐκ ἄλλοι μόνοι λέγονται? Videor mihi invenisse veram lectionem ex Athen. VII. p. 311: οὐ λάτοι μόνον λέγονται. Athenaeus: ὁ δὲ ἰχθὺς οὗτος λευκότατος ὢν καὶ ἥδιστός ἐστι, πάντα τρόπον σκευαζόμενος, παραπλήσιος ὢν τῷ κατὰ τὸν Ἴστρον γλάνιδι.

Pag. 89. 31. Διαχωρῆσαι· ἀποτῖσαι.

Dobr. Advs. p. 619. correxit ἀποπατῆσαι. Xenoph. Anab. IV. 8. 20. τὰ δὲ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι, καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον τῶν στρατιωτῶν πάντες ἄφρονες τε ἐγίγνοντο καὶ ἤμουν καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς.

Plat. Phaedr. p. 268 B. Ἐγὼ ἐπίσταμαι τοιαῦτ' ἄττα σώματι προςφέρειν, ὥστε θερμαίνειν τ', ἐὰν βούλωμαι, καὶ ψύχειν, καὶ ἐὰν μὲν δόξῃ μοι, ἐμεῖν ποιεῖν, ἐὰν δ' αὖ, κάτω διαχωρεῖν.

Pag. 90. 25. Δραστήριος· Θουκυδίδης πρώτῳ.

Lege τετάρτῳ, c. 81. ἄνδρα ἔν τε τῇ Σπάρτῃ δοκοῦντα δραστήριον εἶναι ἐς τὰ πάντα.

Pag. 91. 3. Δίμυξον λύχνον· Μεταγένης Φιλοθύτῃ.

Confirmat Athen. XV. p. 700 F.

Pag. 92. 15. Ἐν τοσούτῳ· ἐν τῷ μεταξύ.

Aristoph. Equit. 420.

οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

Thuc. VI. 64. ἐν τοσούτῳ ὑπὸ νύκτα παραπλεύσαντες.

Pag. 93. 30. Ἐπιτροπεῖν· ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ.

Lobeck. p. 590. „Neutrum hic reperio, ἐπιτροπεύειν autem in aliis Platonis locis plurimis, paene ut suspicer illum Ἐπιτροπίαν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπήν etc. scripsisse; nam ἐπιτροπία hoc sensu legitur Phaedr. c. 16. p. 239." Imo ἐπιτροπεία. Steph. ἐπιτροπία.

Pag. 93. 31. Ἐξαίρειν· ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν. Εὐριπίδης δὲ Ῥαδαμάνθυι·

οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς .... ἐξαιρήσεται.

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσεται.

Exemplum, quod affertur, arguit legendum esse ἐξαιρεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖν.

Pag. 94. 17. Ἔκλεξις· Πλάτων πέμπτῳ Πολιτείας.

Imo Phaedr. p. 231 D. ἐξ ὀλίγων ἄν σοι ἡ ἔκλεξις εἴη.

Pag. 94. 28. Εὐπαθεῖν τὸ ἡσθῆναι καὶ εὐπάθειαν τὴν ἡδονήν. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ.

Pro τετάρτῳ lege πρώτῳ, p. 347. C. καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ.

Pag. 95. 22. Ἐλλύχνιον· Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Imo δευτέρῳ, c. 62. ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον.

Pag. 95. 25. Ἐωνηκώς· ἀντὶ τοῦ ἐωνημένος. Λυσίας κατὰ Καλλίου ἐνδείξεως.

Cobet. Var. lect. p. 325. „Antiatticista Bekkeri tam parum iudicio valet et vitiosis libris tam saepe stulte deceptus est, ut eius fide stari non possit. Ecquis est, qui ei credat ἐωνηκώς dixisse Lysiam pro ἐωνημένος?"

Pag. 96. 7. Εὐόμιλος. καί τοί γε τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν ἐκβαλλόντων.

Vocabulum εὐομιλία nusquam occurrit, unde suspicor, Antiatticistam non vocem ὁμιλίαν sed εὐομιλίαν ab Atticistis reiici dixisse.

Pag. 96. 27. Ἐγρηγόρησεν· Ξενοφῶν τετάρτῳ Ἀναβάσεως.

Cap. 6. 22. οἱ δὲ πολέμιοι — ἐγρηγόρεσαν. Cobet. Var. lect. p. 325. „Ἐγρηγόρησαν est forma barbara a Graeculis invecta et imperito grammatico nostro probata, namque pro ἐγρηγόρησεν legendum esse ἐγρηγόρησαν manifestum est."

Pag. 97. 14. Ἐκπερδικίσαι· ἐκφυγεῖν καὶ διολισθεῖν. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις.

Av. 768.

ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Pag. 97. 21. Ἔξω γλαῦκα οἱ ναυτικοὶ λέγουσιν, ὅταν ἡ θάλασσα ὑπερχέηται.

Nautae non dicebant ἔξω γλαῦκα, sed ἔξω Γλαῦκε, ut et hoc loco emendandum est. Hesychius addit causam: ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Γλαῦκος φανεὶς χειμῶνα σημαίνειν.

Pag. 98. 1. Ζυμήσασθαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. G. Dind. in Steph. Thes. „προτέραις, nisi in nomine fabulae erravit gramm. Sed fortasse ζυμώσασθαι scrib."

Pag. 98. 14. Ἥδεται· Εὐριπίδης Βάκχαις.

Corrige ᾔδετε cum Elmsleio ex Euripidis Bacchis vs. 1345.

ὀψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς, ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ ᾔδετε.

Cobet. Var. lect. p. 383. „Hic ipse locus demonstrat quam rara fuerint iam olim huius formae exempla, ut Atticistae contenderent Atticos semper dixisse ᾖσμεν, ᾖστε et ᾖσαν, quibus adversarius unum tantum locum ex Tragoedia opponere potuit."

Pag. 98. 21. Ἡρακλέες· Πλάτων Θεαιτήτῳ· μυρίοι ἤδη μοι Ἡρακλέες καὶ Θησέες ἐντυχεῖν.

Pag. 169. B. μυρίοι γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες ἐντυχόντες καρτεροὶ πρὸς τὸ λέγειν μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν.

Pag. 98. 28. Ἠκροᾶσο· ἀντὶ τοῦ ἠκροῶ. Ἀντιφάνης Ἐπιδαύρῳ.

Cobet. Var. lect. p. 325. „Ἠκρόασο credo dixerat, id est ἠκηκόεις."

Pag. 98. 29. Ἡμερινὸν φῶς· Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ.

Imo ἕκτῳ, p. 508 C. ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ.

Pag. 99. 4. Ἧξις· ἀντὶ τοῦ ἄφιξις. Εὐριπίδης Τρῳάσιν. vs. 396.

καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἧξις ἐξεργάζεται.

Alii ἴξις.

Pag. 99. 9. *Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ.*

Prorsus assentior Lobeckio ad Phryn. p. 651, suspicanti grammaticum scripsisse *θανατηφόρον*. Ad auctoritatem vocis *θανάσιμον* tuendam Antiatticista affert Platonem; neque vero in secundo libro Reipublicae vocabulum *θανάσιμος* legitur. Occurrit libro tertio p. 408 C., ubi significat *moribundum*, et libro decimo saepius. Apud Euripidem legitur Med. v. 376.

πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς.

Pag. 99. 23. *Θησέω· ἀντὶ τοῦ θησείω. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ.*

Scribendum: *Θησέῳ· ἀντὶ τοῦ Θησείῳ.* Nempe videtur Pherecrates metri causa ita scripsisse.

Pag. 99. 27. *Θεμιτόν· Ἡρόδοτος τρίτῳ, Πλάτων περὶ ψυχῆς.*

Imo *Ἡρόδοτος πέμπτῳ*, c. 72. *οὐ γὰρ θεμιτὸν Δωριεῦσι παριέναι ἐνθαῦτα.*

Pag. 100. 5. *Ἵνα τί· ἀντὶ τοῦ διὰ τί.*

Plat. Apol. p. 26. C. *Ὦ θαυμάσιε Μέλητε, ἵνα τί ταῦτα λέγεις;*

Pag. 100. 13. *Ἰσχυρίσκος. ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός, Ἄλεξις Προσκεδαννυμένῳ.*

Corrige *ἰσχυρικός*. Sexcenties confunduntur terminationes — *ίσκος* et — *ικός*, ut *νεανικός* et *νεανίσκος*, *σωφρονικός* et *σωφρονίσκος*, *κυνικός* et *κυνίσκος*.

Pag. 100. 14. *Ἰσχυρικώτερον· Πλάτων Θεαιτήτῳ.*

Pag. 169 B. *ἰσχυρικώτερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων.*

Pag. 100. 15. *Ἱππεύεσθαι· παθητικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ.*

Stulte grammaticus ex Herodot. I. 27 collegit ἱππεύεσθαι passive dici. Medio utitur Herodot.: ὦ βασιλεῦ, προθύμως μοι φαίνεαι εὔξασθαι νησιώτας ἱππευομένους λαβέειν ἐν ἠπείρῳ, οἰκότα ἐλπίζων et I. 79. καὶ αὐτοὶ ἔσαν ἱππεύεσθαι ἀγαθοί.

Pag. 100. 17. Ἱκανότης· Λυσίας πρὸς Παντακλέοντα.

Lobeck. ad Phryn. p. 351. „Ἱκανότης a Lysia repetit Antiatticista Bekkeri p. 100, sed e Poll. IV. 23. patet, non tam novitatem vocabuli quam novum eius in facultate oratoria usum notatum esse."

Poll. l. l. ἱκανότης δὲ εἴρηκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντακλέοντος ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν.

Pag. 100. 20. Ἰδίωσις· Πλάτων τετάρτῳ Πολιτικῶν.

Imo πέμπτῳ, p. 462 B. Ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει.

Pag. 100. 24. Ἱματιομίσθαι· οἱ μισθοῦντες τα ἱμάτια.

Poll. VII. 78. τοὺς δὲ τὰς ἐσθῆτας ἀπομισθοῦντας τοῖς χορηγοῖς οἱ μέν νέοι ἱματιομίσθας ἐκάλουν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματιομισθωτάς.

Pag. 100. 27. Ἴσσα· τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα· μέμφεται. Πλάτων Λαΐῳ.

Phot. p. 114. 7. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι.

Pag. 101. 1. Καθίσω· καθεδοῦμαι. Ἀπολέγων Διαμαρτανούσῃ.

Valcken. Diatr. in Eurip. perdit. dram. reliq. „Suspicarer in Ἀπολέγων latere nomen Ἀπολλόδωρος, cuius dramata memorantur Ἀπολείπουσα, Ἀποκαρτερῶν, Ἀποτυγχάνων etc., nisi legisset in Cod. MS. Cl. Ruhnkenius ἀπολέγει, et corrigendum putaret, Εὔπολις λέγει."

Pag. 101. 8. Κράζειν· οὕτω δεῖν φασί λέγειν, ἀλλὰ κραυγάζειν, ἢ βοᾶν.

Emenda: κράζειν οὐ δεῖν φασί λέγειν, nam οὕτω perpetuo errore scribitur pro οὐ. Schol. Euripid. Androm. vs. 1252. καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίᾳ· ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐ φέρεται ὁ ἴαμβος. Cobet. restituit οὐ φέρεται. Cod. οὕτω, sollemni errore.

Pag. 101. 11. Κατὰ μόνας· ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ. Θουκυδίδης πρώτῳ, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τετάρτῳ.

Thuc. I. 32. τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν αὐτοὶ κατὰ μόνας ἀπεωσάμεθα Κορινθίους. C. 37. ἀλλ' ὅπως κατὰ μόνας ἀδικῶσι. Apud Xenophontem non est τετάρτῳ sed τρίτῳ, C. VII. 4. καὶ οἱ κατὰ μόνας ἄριστα κιθαρίζοντες οὗτοι καὶ ἐν τῷ πλήθει κρατιστεύουσιν.

Pag. 101. 13. Κάλτιον· τὸ ὑπόδημα.

Cf. Poll. VII. 90.

Pag. 102. 9. Κεράμινον· ἀντὶ τοῦ κεραμεοῦν. Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Lege τετάρτῳ. C. 70. ἐς κύλικα μεγάλην κεραμίνην οἶνον ἐγχέαντες.

Pag. 102. 20. Κυρίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην. τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότου. Σατυρικοῖς κεκτημένον λέγει, Φιλήμων κυρίαν.

Pro Σατυρικοῖς fortasse legendum Σάτυρος.

Pag. 103. 20. Καρθείς· ἀντὶ τοῦ κειράμενος. καρῆναι γὰρ τὸ πρόβατον, κείρασθαι δὲ τὸν ἄνθρωπόν φασι δεῖν λέγειν.

Ex iis verbis quae sequuntur, manifestum est καρ-

θείς scribarum errorem esse, non grammatici. Lege καρείς.

Pag. 103. 33. Κρυφῇ· ἀντὶ τοῦ λάθρᾳ. Ξενοφῶν Συμποσίῳ.

Cobet. Nov. lect. p. 627. „Respicit V. 8. μόνον κρυφῇ φερόντων. Melius pro λάθρᾳ posuisset κρύβδην. Opponuntur enim inter se Athenis κρύβδην φέρειν τὴν ψῆφον et φανερὰν τὴν ψῆφον φέρειν, notissimo usu."

Pag. 104. 4. Καταβιβάσαι φασὶν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καταβῆσαι.

Cf. pag. 85. 6.

Pag. 104. 18. Κακόδουλος· Κρατῖνος Θρᾳκί.

Confirmat Poll. III. 80.

Pag. 104. 26. Κατεύχεσθαι· ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις.

Cf. Eurip. Iphig. Aul. 1186.

τί σοι κατεύξει τἀγαθόν, σφάζων τέκνον;

Pag. 104. 30. Κυνάριον· οὐ μόνον κυνίδιον· Ἀλκαῖος κωμικῶς.

Corrige Ἀλκαῖος κωμικός. Sic enim distinguitur a poëta lyrico eiusdem nominis.

Pag. 104. 32. Κιννάβαρις· ἀρσενικῶς. Ἀναξανδρίδης Γεωγράφῳ.

Poëtae nomen corruptum est p. 1208: εὕρηται γὰρ παρ' Ἀλεξανδρίδῃ ἡ αἰτιατικὴ τὸν κιννάβαριν.

Pag. 105. 1. Κάθεξις· Θουκυδίδης τετάρτῳ.

Imo τρίτῳ, c. 47. καὶ τοῦτο πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι ἐς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς.

Pag. 106. 12. Λαθροφαγεῖν· Μεταγένης Φιλοθύτῃ.

Confirmat Poll. VI. 40.

Pag. 106. 19. Λαβύραν· Ξενοφῶν Συμποσίῳ. σημαίνει τὸ χαίρειν.

Cobet. Nov. lect. p. 627. „Legendum est ex Sympos. VIII. 30. Γάνυται — σημαίνει τὸ χαίρει. Alius Grammaticus in Bekk. Anecd. p. 230. 7. Γάννυται, γελᾷ, ἥδεται, χαίρει. tralaticio errore pro γάνυται."

Pag. 106. 24. Λείψας· ἀντὶ τοῦ λιπών· Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδᾳ.

Cobet. Var. lect. p. 325. „Λείψας tam sanum est et genuinum, atque Aristophanis Andromeda, quae nulla umquam fuit; itaque Ἀντιφάνης reponitur, cuius Andromeda hoc unico testimonio nititur." Seri poëtastri ita peccabant et semibarbari Graeculi dicebant λεῖψαι et καταλεῖψαι et ἀπολεῖψαι.

Pag. 106. 30. Λάσανα· ἐφ' ὧν ἀποπατοῦμεν· Πλάτων Ποιητῇ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοὺς μαγειρικοὺς βαύνους.

Aristoph. Pac. 893.

διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν.

Diocles apud Poll. X. 99.

ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω χύτραν.

Pag. 107. 11. Μετάνοια· μετάμελος. Θουκυδίδης.

Scribendum est μετάμελος, μετάνοια. Thuc. VII. 55. καὶ ὁ παράλογος μέγας ἦν, πολὺ δε μείζων ἔτι τῆς στρατείας ὁ μετάμελος.

Pag. 108. 4. Μάχην· καὶ τὴν ἐκ λόγων διαφοράν. Il. I. 177.

αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.

Plato Tim. p. 88 A. μάχας ἐν λόγοις ποιεῖσθαι.

Pag. 108. 5. Μᾶλλον μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον. Ἄλεξις Πεζονίκῃ.

Lege: ἀντὶ τοῦ ἀεὶ μᾶλλον. Aristoph. Ran. 1001.

εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις.

Eurip. Iphig. T. 1406.

μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος.

Pag. 108. 16. Μάλιστα ὁμοιότατος· Ἡρόδοτος πέμπτῳ.

Cf. Herodot. II. 76. πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος μάλιστά κῃ ἐμφερέστατα.

Pag. 108. 24. Μεσόκοπον· ἀῤῥενικῶς, τὸ ἐπιμέσου ἡλικίας. Κρατῖνος.

Corrige: τὸν ἐπὶ μέσου ἡλικίας. Xenarchus apud Athen. p. 569 A.

νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ.

Pag. 109. 17. Νόσον ἔχειν· ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.

Nauck. Eurip. fragm. 227. corrigit: ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἦθος ἔχειν.

Pag. 109. 19. Ναυκληρεῖν· ἀντὶ τοῦ οἰκίας δεσπόζειν. Ἄλεξις Λοκροῖς.

Confirmat Phot. p. 287. 20. Isae. Or. 6 § 19. ἀπελευθέρα ἦν αὐτοῦ, ὦ ἄνδρες, ἣ ἐναυκλήρει συνοικίαν ἐν Πειραιεῖ αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἔτρεφε.

Pag. 110. 1. Ὁμιλία· Θουκυδίδης ἕκτῳ. καὶ λόγοις ὡμίλησα τρέπουσιν, ἀντὶ τοῦ συνεγενόμην. Δημοσθένης Ἐπιστολῇ· καὶ κρῖναι τινὰ μὲν πράγματα ἐξ ὁμιλίας δύναται. καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ συνεῖναι. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ.

Pro τρέπουσιν lege πρέπουσιν ex Thuc. VI. 17. Demosthen. Epist. I, p. 1466 legitur: καὶ κρῖναι τί τῶν πραγμάτων ἐξ ὁμιλίας δυνατὸν προςαγαγέσθαι. Deinde verba molesta ἐκ τοῦ expungenda sunt. Plat. Resp. IV. p. 428 D. ἔστι τις ἐπιστήμη — ἣ οὐχ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλεύεται, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆς ὅλης, ὅντινα τρόπον αὐτή τε πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστ' ἂν ὁμιλοίη.

Pag. 110. 13. Οὐχ οἷον ὁρίζομαι, οὐχ οἷον ἀλίσκω καὶ τὰ ὅμοια· σὺ δὲ· πολὺ ἀπέχω τοῦ ὁρίζεσθαι.

Lobeckius de verbo ὁρίζομαι. „hoc ex ὀργίζομαι detortum, neque ἀλίσκω incorruptum est." Equidem si quid video, existimarim vitium natum esse ex scriptura unciali, et pro οὐχ οἷον ΑΛΙCΚΩ legendum esse οὐχ οἷον ΜΙCΩ, οὐχ οἷον μισῶ.

Pag. 110. 27. Ὄστινα τὰ ὀστέϊνα. Ἀριστοφάνης.

Acharn. 863.

τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

Pag. 111. 5. Ὀφλισκάνειν· Εὔπολις Μακαρισμῷ.

Lege: Εὔπολις Μαρικᾷ. Cf. p. 79. 10; 99. 12. Athen. XV, 690 E. 691 C. Poll. X. 73. Aristoph. Nub. 553.

Pag. 111. 20. Πολλὰς ποιεῖν κριθάς· ἀντὶ τοῦ πολλὰς γεωργεῖν κριθάς, καὶ πολὺν οἶνον ποιεῖν.

Aristoph. Pac. 1322.

κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς
πάντας ὁμοίως οἶνόν τε πολύν.

Pag. 111. 25. Προνούστερος· ἀντὶ τοῦ προνοητι-

κώτερος. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.

vs. 119.

τούτου τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων ηὑρέθη τὰ καίρια.

Pag. 112. 2. Προςεκαύθη· ἀντὶ τοῦ ἐκάη. Ξενοφῶν Συμποσίῳ.

Cobet. Nov. lect. p. 627. „Non intellexit quam iocosam irrisionem et reprehensionem verbum προςεκαύθη contineret in Sympos. IV. 23. Coqui dicuntur τὰ ὄψα, τὸ κρέας προςκάειν, et haec ipsa ubi nimio igne *adusta* sunt, προςκαυθῆναι dicuntur, vasa quoque et patinae *adustae* dicuntur προςκεκαῦσθαι. Luculentum exemplum est apud Alexidem Athenaei p. 383 C. Hinc igitur sumtum προςκαυθῆναι ad turpem et flagitiosum amorem urbane sciteque translatum est."

Pag. 112. 29. Πέπαυνται· τὸ πληθυντικὸν ὁ αὐτὸς Κωμῳδοτραγῳδίᾳ.

Cobet. Var. lect. p. 226. „Certa emendatio est πέπλυνται. Quid autem causae est cur vehemens Atticistarum adversarius hoc annotaverit? Nempe olim apud Graeculos controversia fuit de formis in — νται, utrum omnes singularis numeri, an subinde et pluralis essent. Atticistae quod verum erat docebant: κέκρανται, πέφανται, ἔξανται, τεθέρμανται, παρώξυνται, λελάμπρυνται, πεπέρανται, μεμόλυνται, τετράχυνται, ἐξήρανται et similia omnia esse singularis numeri. Obloquitur ὁ Ἀντιαττικιστής: admovet tamquam machinam suum πέπλυνται, quasi sic negotium confectum esset: atqui, o bone, de πέπλυμαι nulla fuit umquam dubitatio, neque de κρίνω

κέκριμαι, κλίνω κέκλιμαι, τείνω, τέταμαι, penultimis correptis." Cf. Var. lect. p. 325.

Pag. 113. 1. *Πυξίον· ὅπου οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἁγίας Ζωγράφῳ.*

An legendum *Ἀναξανδρίδης Ζωγράφῳ*? Cf. Poll. X. 59. *εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοὔνομα ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις ἢ Γεωγράφοις (ἑκατέρως γὰρ ἐπιγράφεται τὸ δρᾶμα). πυξίον λαβὼν κάθου.*

Pag. 113. 2. *Παραχορδίσαι· ἁμαρτεῖν κιθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης.*

Eccles. 295.

σαυτῷ προςέχων ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς.

Pag. 113. 10. *Ῥύγχος· τὸ πρόςωπον. Ἀραρώς. ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς στρέφει.*

Est *ἐν Ἀδώνιδι*, auctore Athen. III. p. 95. E. Archippus ibid.

καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὑτωσὶ μακρόν.

Pag. 113. 20. *Συμπατριώτης· Ἄρχιππος. τὸ μέντοι πατριώτης Ἄλεξις.*

Cf. Poll. III. 54. *Ἄρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη.* Cobet. Var. lect. p. 244. „Quae Grammatici de discrimine inter *πολίτης* et *πατριώτης* tradiderunt non sunt satis diserta: cives liberae civitatis sunt inter se *πολῖται* (non *συμπολῖται*); quibus non contigit in libera civitate nasci *πατριῶται ἀλλήλων* esse dicuntur. — Itaque servi Graecorum omnes, si sunt indidem oriundi, *πατριῶται* sunt, (non *συμπατριῶται*)." Poll. III. 51. *Ἕποιτο δ' ἂν τούτοις πολίτης· ὁ γὰρ συμπολίτης οὐ*

δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Euripides Heracl. vs. 826.

ὦ ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ
καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών.

Pag. 115. 3. Ὑδρηροὺς πίθους καὶ οἰνηρούς. Αἰσχύλος Καείραις.

Pro Καείραις lege Καβείροις, ut Athen. IX. 373 D. X. 428. F.

Pag. 115. 29. Φατρίζειν· τὸ εἰς τὰς Φατρίας συνιέναι. Λυσίας.

Lege Φρατριάζειν et Φρατρίας. Saepissime solum Φ legitur pro Φρ. Vitium inde nascitur, quod Φ et ρ per unam notam tachygraphicam coniunguntur. Cobet. Nov. lect. p. 404. „Ubi τάφος pro τάφρος legitur, critici vigilant, sed Φατρία pro Φρατρία dici posse multis credibile videtur." Deinde fieri non potest, ut Lysias scripserit Φρατρίζειν. Cobet. Var. lect. p. 350 „ut Graeculi Φρατρίζειν dicebant pro Φρατριάζειν, sic Φράτορες appellantur ab istis, quos Veteres Φράτερας dixerant." Lysias scripsit Φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς, ut ait Stephan. Bijz. v. Φρατρία.

Pag. 116. 23. Ψωμοκόλακες Φιλιππίδης Ἀνανευούσῃ.

Corrige Φιλιππίδης Ἀνανεώσει. Athen. VI. p. 262. Φιλήμων Ἀνανεουμένῃ· ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὗτος. Φιλιππίδης δ' ἐν Ἀνανεώσει·

ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεί.

Athen. IX. p. 384 E. Φιλιππίδης ἐν τῇ Ἀνανεώσει.

Pag. 116. 30. Ὡραΐζεσθαι· Κρατῖνος Ὥραις.

Scribendum ὡρᾴζεσθαι. Cf. p. 43. 15. Cobet. Var. lect. p. 74. Pierson. ad Moerid. p. 70.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Quamquam loci, a grammatico laudati, multis vitiis infecti sunt, ea tantum recensebo, quorum sedem non indicavit Bekkerus in annotatione critica. Caetera pro se quisque facili negotio emendabit.

Pag. 120. 12. Ἀμφισβητῶ· γενικῇ, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (i. e. in epist. Philip). τρίτον δὲ συγχωρηθείσης ὑφ' ὑμῶν τῶν εἰθισμένων ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προςηκόντων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην περὶ χωρίου· ἀμφισβητεῖν δὲ τοῖς ὀρφανοῖς, ὧν αὐτοῖς οἱ πατέρες κατέλιπον.

Oobet. Lys. fr. 32. pro Διογένην legit Δικαιογένην. Tum verba Lysiae, quae occurrunt pag. 145. 8. collocat ante ea, quae nostro loco leguntur, totumque locum ita constituit: ἆρ' οὖν ἀπράγμων εἶναι δοκεῖ ὑμῖν Δικαιογένης, ὃς ἐπιδικάζεται μὲν τῶν κλήρων, ἀμφισβητεῖ δὲ τοῖς ὀρφανοῖς ὧν αὐτοῖς οἱ πατέρες κατέλιπον.

Pag. 121. 18. Ἀνέχομαι· αἰτιατικῇ. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ στεφάνου. εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. Καὶ ὁ δῆμος ἀνέξεταί μου τοῦ σώματος.

Καὶ ὁ δῆμος mutandum est in Κλείδημος. Saepissime confunduntur nomina Κλείδημος, Δῆμος, Δήμων. Vide Ruhnk. ad Tim. in v. πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας.

Pag. 123. 32. Ἀνταίρω· δοτικῇ. Δίωνος ἑβδόμῳ βιβλίῳ· κουλανοὶ δὲ χεῖρας μὲν οὐκ ἀντήραντο αὐτῷ.

Pro κουλανοὶ L. Dindorfius Τουσκουλανοί.

Pag. 135. 20. Διαπολεμῶ· δοτικῇ. Θουκυδίδης ἑβδόμῳ· διαπολεμῆσαι αὐτοῖς.

Est c. 14. ubi lege: διαπεπολεμήσεται αὐτοῖς. Magistelli imperitiam nemo non videt.

Pag. 140. 4. Ἐγγυῶ· ἐπὶ τοῦ μνηστεύειν, αἰτιατικῇ, ἐκ τοῦ κατὰ Νεαίρας· ἐγγυῶντα δὲ τὰς τῶν ἑταιρῶν θυγατέρας ὡς αὐτοῦ οὔσας. καὶ ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου ἐγγυῶ ἐπὶ τοῦ διδόντος, ἐγγυῶμαι δ' ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος καὶ ἐπὶ τοῦ περιποιοῦμαι καὶ ἀντιφωνῶ, ἐγγυῶμαί σοι σωτηρίαν.

Quis unquam audivit, ἐγγυῶμαι dici pro περιποιοῦμαι? An legendum πιστοῦμαι? Cf. Polyb. I. 53. 5. ἔτι δὲ πιστωσάμενοι τὰς προτεινομένας ἑκάστοις δωρεάς. Deinde ἐγγυῶμαι idem esse atque ἀντιφωνῶ numquis est qui credat? Suidas: ἐγγυώμεθα· ἀντιφωνοῦμεν. Zonaras: ἐγγυώμεθα. ἀντιφωνούμεθα, quae bellissimae interpretationes mihi videntur esse natae e nomine corrupto Ἀντιφῶν; nostrum igitur non scripsisse puto ἀντιφωνῶ, sed Ἀντιφῶν.

Pag. 144. 1. Ἐπιμαχῶ· δοτικῇ. Θουκυδίδης τετάρτῳ· ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν.

Haec verba non leguntur τετάρτῳ, sed πέμπτῳ, C. 27.

Pag. 146. 15. Ζημιῶ· — Δίωνος ἕκτῳ βιβλίῳ· ἐπειδὴ ἦρξεν, εἰσήγαγον καὶ χρήμασιν

ἐζημίωσαν, οὔτε περὶ τοῦ σώματος εἰς κίνδυνον καταστήσας.

Optime L. Dindorfius: *ἐπεὶ διῆρξεν — καταστήσαντες.*

Pag. 151. 14. *Κινδυνεύει· ἐλέγχεται. κατὰ Μειδίου· ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν.*

Pro *ἐλέγχεται* lege *ἐνδέχεται.*

Pag. 151. 1. *Κτητόν· δοτικῇ· Ἰσοκράτης· δόξῃ μὲν γὰρ κτήματα κτητά, δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητή.*

Isocr. or. 2. 32. p. 21. *Καὶ δόξῃ μὲν χρήματα κτητά, δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητή.*

Pag. 154. 23. *Λυμαίνομαι. αἰτιατικῇ· πρώτῳ Φιλιππικῶν. ἔστι τοίνυν πρᾶγμα καὶ ἄλλο, ὃ λυμαίνεται τὴν πόλιν, ὑπὸ βλασφημίας ἀδίκου καὶ λόγων οὐ προσηκόντων διαβεβλημένον.*

Πρώτῳ Φιλιππικῶν mutandum est in *τετάρτῳ*, p. 140. 19, unde pro *διαβεβλημένον* corrige *διαβεβλημένην.*

Pag. 155. 11. *Ληΐζεται· αἰτιατικῇ· κατ' Ἀριστοκράτους· οὐδ' ὅτε ληστρικόν ποτε πλοῖον ἔχων, ἐληΐζετο τοὺς ὑμετέρους συμμάχους.*

Demosthen. p. 668, 26 legitur *ληστικόν.*

Pag. 155. 16. *Λαγχάνω· ἐπὶ τοῦ ἀμύνομαι, δοτικῇ, ἡνίκα συντάσσεται μετὰ τῆς δίκης. Δίων τεσσαρακοστῷ δευτέρῳ βιβλίῳ. καὶ αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφη βασιλεύς, ἀλλὰ Καῖσαρ καλεῖσθαι· οἱ δὲ δήμαρ-*

χοι ἐκεῖνοι καὶ δίκην τῷ πρώτῳ αὐτὸν εἰπόντι ἔλαχον.

Verba non leguntur τεσσαρακοστῷ δευτέρῳ βιβλίῳ, sed τεσσαρακοστῷ τετάρτῳ, 10. p. 387. 11.

Pag. 157. 3. Μνησθῶ· γενικῇ· αἰτιατικῇ δὲ ἐκ τοῦ κατ' Ἀριστογείτονος· τὴν καθ' Ἡγήμονος εἰςαγγελίαν μέμνηται ὡς ἀπέδοτο.

Corrige μέμνησαι ex Demosthen. p. 784. 16.

Pag. 162. 25. Citantur verba, quorum sedes mihi ignota est: πάσχειν οὖν αἱρεῖται παρ' ὑμῖν μᾶλλον, ἢ πάθος αἱ γυναῖκες ἐνιαυτῷ ὅλῳ ἐποιήσαντο. Non dubito quin scriptoris manus sit: ἢ πάνθ' ὅσα αἱ γυναῖκες κ. τ. ἑ.

Pag. 163. 29. Παρά· τὸ ἐναντίον καὶ μακρὰν κεχωρισμένον, γενικῇ. κατ' Ἀριστοκράτους· πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νόμων ὄντων, παρ' οὓς εἴρηκεν.

Lege εἴρηται. Demosthen. p. 637.

Pag. 171. 29. Δίων ἑνδεκάτῳ βιβλίῳ· σὺ μὲν καὶ τοῖς φίλοις τοῖς τι πλημμελήσασιν ἐξέρχῃ, ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς ἐχθροῖς συγγιγνώσκω.

Lege ἐπεξέρχῃ.

Pag. 173. 3. Συνάχθομαι· δοτικῇ· ὁ αὐτός· πολλοὶ γὰρ τοῖς ἀδικοῦσι μὲν συνάχθονται.

Ex Isocr. Or. 1. 27. p. 7. emenda: πολλοὶ γὰρ ἀτυχοῦσι μὲν συνάχθονται.

Pag. 173. 26. Συντυγχάνω· δοτικῇ. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως· ὁ ἀδελφὸς ὁ

ἐμὸς καὶ Κτήσων, οἰκεῖος ὢν ἡμῖν, συντυγχάνουσι τῷ Ἕρμωνι ἐν Βοθύνοις ἀπιόντι.

Cobet. Lys. fr. 33. *ἐς Βόθυνον.* Scheibius Isae. fr. 5.

Pag. 177. 6. *Ἀῤῥιανὸς ἑβδόμῳ· γενέσθαι καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ ἀλόβωτον τὸ ἧπαρ τοῦ ἱερείου.*

Emenda ex Arrian. VII. 18. 3. *καὶ γενέσθαι καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ ἄλοβον τὸ ἧπαρ τοῦ ἱερείου.*

ΔΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΑ.

Pag. 181. 19. *Ἀνάστατος· ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος.*

Emendate pag. 211. 11. *ὁ καταλιπὼν τὴν οἰκείαν*: quicunque in exilium pellitur, non relinquit *rem familiarem*, sed *patriam*.

Pag. 184. 9. *Ἀμφιορκία· ὅταν δύο μέρη ὀμόσῃ, καὶ οἱ δικασταὶ τὸν δικαστικὸν ὅρκον.*

Lege: *ὅταν τὰ δύο μέρη ὀμόσῃ.* Est enim *ἀμφιορκία* iusiurandum ab utroque litigatore praestitum. Cf. Poll. VIII. 122.

Pag. 189. 9. *Ἐνηνόμεθα· ἐσπουδάζομεν, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.*

An *ἐνηγόμεθα*? Verbum *ἐνάγειν* significat *σπουδάζειν*, ut *ἐνάγειν τὴν στρατείαν, τὴν ἔξοδον*, et similia.

Pag. 189. 14. *Ζηλωτοῦ· ἐπὶ τοῦ ζηλοῦν λέγεται καὶ*

ἐπὶ τοῦ μακαρίζεσθαι καὶ μιμεῖσθαι καὶ ἐπαινεῖν καὶ βουλεύεσθαι καὶ ἀντικαταλλάσσεσθαι.

Correxerim: μακαρίζειν — καὶ βούλεσθαι ἀντικαταλλάσσεσθαι. Cf. pag. 261. 9.

Pag. 189. 31. Θέτην· τὸν δανειζόμενον λογάριν ἐπ' οἰκίᾳ ἢ ἀνδραπόδῳ ἢ χωρίῳ.

Monstrum lectionis corrige ex pag. 263. 32, ubi legitur ἀργύριον.

Pag. 190. 3. Θρίπηδον· ἱμάτιον βεβρωμένον.

Lege θριπήδεστον, ut pag. 264. 30.

Pag. 190. 25. Καββαλεία· ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία.

Vocabulum vitiose scriptum corrige ex pag. 272. 21, ubi recte κοβαλεία, quod iisdem verbis explicatur.

Pag. 193. 4. Πάμαλα· ἐπὶ τοῦ πάνυ· ὑφ' ἓν δὲ δεῖ ἀναγιγνώσκειν.

Legendum ἐπὶ τοῦ οὐ πάνυ. Excidit οὐ propter similitudinem cum praecedenti articulo τοῦ.

ΛΕΞΕΙΣ ΡΗΤΟΡΙΚΑΙ.

Pag. 197. 8. Ἀπόχρη· ἐξήρκει.

Imo ἀπέχρη.

Pag. 197. 17. Αἵρεσις· ἐπιλογὴ ἢ δόγμα διαστρέφον κατὰ τὴν ἰδίαν δόξαν.

Pro διαστρέφον lege διαφέρον.

Pag. 198. 11. Ἀποβατῶ· ἀγῶνος ὄνομα.

Corrige ἀποβατῶν ex pag. 426. 30. Plut. Phoc. XX. Φῶκον δὲ τὸν υἱὸν βουλόμενον ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην ἀφῆκεν.

Pag. 199. 17. Ἀρχιθεωρός· ἀρχιθέωρός ἐστιν ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν· θεωροὶ δέ εἰσιν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας καὶ ὑπὲρ τῶν πατρίων θύοντες.

Pro πατρίων restitue πατρίδων, ut pag. 450. 8., ubi Ἑλληνικούς absurde abiit in καλλινίκους.

Pag. 202. 3. Ἀῤῥηφορεῖν· τὸ λευκὴν ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρύσια. ἦσαν δὲ τέσσαρες παῖδες, χειροτονητοὶ κατ' εὐγένειαν, ἀῤῥηφόροι ἀπὸ τῶν ἑπτὰ μέχρι ἕνδεκα.

Lege: ἀπ' ἐτῶν ἑπτὰ μέχρι ἕνδεκα. Eligebantur αἱ ἀῤῥηφόροι ab anno septimo aetatis usque ad undecimum. Vide Etym. M. in v. ἀῤῥηφορεῖν.

Pag. 202. 17. Ἄλληκτα· ἀκλήρωτα, ἀδιαίρετα, ἀμέριστα, κοινά.

Scribendum ἄληκτα, a verbo λαγχάνω.

Pag. 202. 26. Ἀμφιδέῤῥεα· κόσμος τραχήλιος.

Corrige ἀμφιδέραια. Idem error occurrit p. 388. 29. Similiter erravit Moeris, qui male περιδέῤῥεα scripsit pro περιδέραια. Cobet. Nov. lect. p. 494.

Pag. 204. 6. Ἀγορὰ καὶ ἐφορία· ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γιγνομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι ὁμοῦ συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο.

Lege ἀγορὰ ἐφορία. Dem. p. 631. ΝΟΜΟΣ. Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ ἢ αἴτιος ᾖ φόνου, ἀπεχόμενον

ἀγορᾶς ἐφορίας καὶ ἄθλων καὶ ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν, ὥσπερ τὸν Ἀθηναῖον κτείναντα, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι, διαγιγνώσκειν δὲ τοὺς ἐφέτας.

Pag. 206. 7. Ἄργας· ὁ Δημοσθένης οὕτως ἐκλήθη ὡς κακῶν ἔργων ποιητής. οἱ δὲ ἄργαν ὄφιν εἶναί φασιν.

Plutarch. Demosthen. IV. Ὁ δ' Ἀργᾶς (καὶ τοῦτο γάρ φασι τῷ Δημοσθένει γενέσθαι παρώνυμον) ἢ πρὸς τὸν τρόπον, ὡς θηριώδη καὶ πικρόν, ἐτέθη· τὸν γὰρ ὄφιν ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἀργᾶν ὀνομάζουσιν· ἢ πρὸς τὸν λόγον, ὡς ἀνιῶντα τοὺς ἀκροωμένους· καὶ γὰρ Ἄργας τοὔνομα ποιητὴς ἦν νόμων πονηρῶν καὶ ἀργαλέων.

Pag. 206. 18. Ἄμη· τὸ ἐργαλεῖον, ἐν ᾧ ὀρύττουσι τὴν γῆν.

Corrige σὺν ᾧ ὀρύττουσι τὴν γῆν.

Pag. 206. 29. Ἀστεῖος· ὁ γέλωτα κινεῖν δυνάμενος καὶ βωμολόχος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὖ ἐσταλμένον, καὶ τὸν εὔλαλον, ᾧ ἐναντίος ἐστὶν ὁ γριτικὸς ἄνθρωπος καὶ ἄγροικος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐν ἄστει διατρίβοντα, καὶ τὸν διὰ ἦθος ἐπαινούμενον.

Monstrum lectionis γριτικὸς nullus dubito quin immani vitio scriptum sit pro χωριτικός.

Pag. 207. 17. Ἀτιμαζόμενοι· ἀντὶ τοῦ πληττόμενοι· εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἄτης.

Lego: ἀτυζόμενοι· ἀντὶ τοῦ ἐκπληττόμενοι. Vocem ἀπὸ τῆς ἄτης derivatam esse num quis est, qui credat? Hesychius: ἀτύζεσθαι, φοβεῖσθαι, ταράσσεσθαι, ἀπὸ τῆς ἄτης.

Pag. 208. 6. Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται· παροιμία ἐπὶ τῶν δεινὰ πεπονθότων ἢ πασχόντων.

Demosthen. p. 1215. 10. Theocrit. XIV. 51.

νῦν δὲ πόθεν; μῦς, φαντὶ Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.

Cobet. Var. lect. p. 42. „Theocrito placuit XIV. 51. *γεύμεθα* dicere pro *γεγεύμεθα* et linguae patriae hanc vim inferre."

Pag. 209. 4. Ἀγαθοεργοί *εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος, ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται, ἢ οἱ ἀγαθόν τι εἰργασμένοι.*

Legendum *ε' ἑκάστου ἔτους* cum Ruhnk. ad Tim. v. *ἀγαθοεργοί.* Cf. Herodot. I. 67. *οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου· τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν, τὸν ἂν ἐξίωσι ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ.*

Pag. 209. 23. Ἀγαπητόν· *κεχαρισμένον ἢ μονογενῆ.*

Odyss. II. 363.

μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός.

Pag. 210. 15. Ἀνδριάντα· *σημαίνει καὶ τὴν γραφήν, ὥσπερ ὁ Πλάτων.*

De Republ. IV. p. 420 C. *εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προςελθών τις ἔψεγε λέγων, κ. τ. ἑ.* ubi Stallbaum. „Vocem *ἀνδριάς* Schaeferus Meletem. p. 102. de pictura intellexit: ego de statuis pictis et coloribus exornatis intelligam."

Pag. 210. 17. Ἀποψύχειν· *ἀφοδεύειν. κυρίως δὲ καὶ τὸ ἀποθνήσκειν.*

Respicit Hesiod. Op. § D. v. 757. *μηδ' ἐναποψύχειν.* Etym. M. Ἐναποψύχειν, *παρὰ Ἡσιόδῳ τὸ ἀποπατεῖν καὶ ἀποφυσᾶν, παρὰ τὸ ψύχω.*

Pag. 210, 23. Ἀπαρτί· ἀπηρτισμένως, σημαίνει δὲ καὶ τὸ κατ' ἐναντίον καὶ ἄντικρυς.

Aristoph. Plut. 388.

οὔκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

Pag. 211. 6. Ἀνωμαλία· καὶ ἡ ἀνισότης καὶ ἡ νόσος.

De ceteris rebus dicitur ἀνωμαλία, tum etiam, opinor, de corpore. Corporis autem ἀνωμαλία exprimitur per vocabulum usitatius, quod et hoc loco legendum est, νόσος. Zonaras: Ἀνωμαλίαν, νόσον ἢ ἀσθένειαν.

Pag. 211. 28. Ἀκκώ· γυνὴ εὐήθης.

Suidas: Ἀκκώ· γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. Ita etiam Etym. M. in v. μακκοᾶν. Samiam fuisse narrat Zonaras.

Pag. 211. 31. Ἄνυτος· οὗτος πρῶτος δικαστήριον κατέδειξεν.

Pro κατέδειξεν Bekkerus vult κατεδέκασεν. Harpocration in v. δεκάζων nostrum ita fere scripsisse arguit: Ἄνυτος· οὗτος πρῶτος τὸ δεκάζειν τὰ δικαστήρια κατέδειξεν. Dicit enim: Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ Ἄνυτόν φησι καταδεῖξαι τὸ δεκάζειν τὰ δικαστήρια.

Pag. 212. 14. Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς· ὁ παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀνδοκίδου.

Conf. Andoc. de Myster. § 62. Lys. adv. And. § 11. 12. Plut. Alcib. XXI. Nepos Alcib. c. 3. Plut. Nic. c. 13.

Pag. 212. 18. Ἀκαδημία· τόπος λέγεται διὰ τοῦ α, ἀπό τινος Ἐκαδήμου· ἔστι δὲ γυμνάσιον.

Cobet. Nov. lect. p. 77. „Periit propemodum in Codd. proba forma 'Ακαδήμεια scribis fere omnibus fideli concordia in 'Ακαδημία conspirantibus. Si in poëta legitur metrum pessumdant, sed nihil mali suspicantur. Alexis apud Athen. XIII. p. 610 E.

τοῦτ' ἔστιν 'Ακαδημία, τοῦτο Ξενοκράτης

dixisse putabatur et Sotion ibid. VIII. 336 E.

Λύκειον, 'Ακαδημίαν, 'Ωιδείου πύλας.

Et Epicrates ibid. II. 59 D. in anapaestis:

ἐν γυμνασίοις 'Ακαδημίας.

et sic in Nubibus 1002 optimi Codices ἀλλ' εἰς 'Ακαδημίαν κατιὼν exhibent contra metrum."

Suidas: 'Ακαδήμεια· γυμνάσιον ἦν ἐν 'Αθήναις, προάστειον ἀλσῶδες, ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων, ἀπὸ 'Εκαδήμου τινὸς ἥρωος ὀνομασθέν. πρότερον δὲ διὰ το ε 'Εκαδήμεια ἐκαλεῖτο. 'Αριστοφάνης Νεφέλαις. ἀλλ' εἰς 'Εκαδήμειαν κατιών, κ. τ. ἑ. Etym. M. διττὴ δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος. οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ α τὸν 'Ακάδημον, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ε, τὸν 'Εκάδημον· οὕτως 'Ωρίων.

Pag. 212. 15. Αἰάκιον· τόπος, οὗ φασὶ τὸν Αἰακὸν οἰκῆσαι.

Corrige: Αἰάκειον; Cf. Cobet. Var. lect. p. 87.

Pag. 212. 31. Ἄγος· μίασμα ἢ ἀγκών. λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγη τὰ μυστήρια καὶ ἄλλα τινα.

Hesychius ἄγος· τὸν ἀγκῶνα, ubi Alberti „Suidas etiam: ἄγος, μίασμα, ἀγκών. Ubi tamen Cl. Kusterus, adducto hoc Hesychii loco, ἀγοστόν, ut emendant, sibi valde arridere ait: quum τὸ ἀγός *cubitum* significare haud

alibi legas." Deinde ἱέρειαι non sunt ἀναγεῖς, sed παναγεῖς, ut emendate legitur pag. 331. 1. Poll. 1. 35. ἱεροφάνται, δᾳδοῦχοι, κήρυκες, σπονδοφόροι, ἱέρειαι παναγεῖς. (sic enim scripserim interpunctione sublata).

Pag. 214. 22. Ἀμέλει· τοιγαροῦν, δηλαδή, πάντως· ἐπίῤῥημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν· ἔστι δε καὶ ἀντὶ τοῦ καλῶς παρ' Ἀριστοφανεῖ.

Ἀμέλει apud Aristophanem non legitur pro καλῶς, sed legitur coniunctum cum καλῶς, Ran. 532.

ἀμέλει, καλῶς, ἔχ' αὔτ'· ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.

Pag. 214. 25. Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως.

Corrige ἀνέδην, ex ἀνιέναι. Cobet. Nov. lect. p. 170. Idem error recurrit p. 390. 20. Plat. Gorg. p. 494 E. Ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ ἀνέδην οὕτω τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐδαίμονας εἶναι, καὶ μὴ διορίζηται τῶν ἡδονῶν ὁποῖαι ἀγαθαὶ καὶ κακαί; Stephanus pro ἀνέδην male scripsit ἀναίδην.

Pag. 218. 19. Ἀρκάδας μιμούμενος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων· οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον.

Hoc proverbio usus est Plato ἐν Πεισάνδρῳ, auctore Suida: διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

Pag. 218. 22. Ἄτεγκτος· ἄπιστος καὶ ἀναίσθητος.

D' Arnaud in Etym. M., et Ruhnken. ad Tim. v.

τέγγεσθαι corrigunt ἄπειστος pro ἄπιστος. Mihi quidem arridet ἄσπειστος, ut etiam p. 458. 18. legendum existimarim, ex comparatione Demosthenis p. 786. 10. ἀλλ' ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ φιλίαν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲν ὢν ἄνθρωπος μέτριος γιγνώσκων.

Pag. 218. 27. Ἄπαγε ξένων ἐν χειμῶνι· παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

Corrige: ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι ex Suida et Zonara.

Pag. 218. 29. Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται· παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων.

Lege: ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως. Suidas: ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων. Κρατῖνος Νόμοις. ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται. Non est vulpis astutiae consentaneum, ut facile donis alliciatur.

Pag. 218. 31. Ἀριστίνδην· κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν.

Plato legg. IX. p. 855 C. καὶ τὸ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον. Vides ioculari errore scriptoris manum, Νόμων θ', abiisse in absurdissimam lectionem νομοθετῶν. Eadem opera corrige p. 444. 28:

Ἀριστίνδην· κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων. Νόμων θ.

Pag. 221. 16. Βλιμάζειν· ἄλλοι δέ φασι κλιμάζειν τὸ διαστρέφειν. Κλῖμαξ γάρ ἐστιν εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ, οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται τὰ μέλη στρεβλούμενοι.

Bast. ad Greg. Corinth. p. 562. „Pro οἱ malim legere οἷον, hoc modo: οἷον, τῇ κλίμακι διαστρέφονται οἱ τὰ μέλη στρεβλούμενοι. In Etymolog. M. l. c. (p. 200. 37),

leguntur haec: οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται· — οἷον, τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Schaef. „Contrario modo peccatum in Photii Lex. C. 144. Κωλακρέται, ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ, οἷον καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον. Recte Theologus litteratissimus Animadvers. ad Photii Lexic. c. 31. „*Loco* οἷον *scribendum est* οἵ· Scilicet accentum habuerunt pro notâ tachygraphica syllabae ον."

Pag. 222. 20. Βάναυσοι· κυρίως οἱ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενοι χρυσοχόοι, χαλκεῖς καὶ οἱ τοιοῦτοι, ἀπὸ τοῦ τοὺς βαύνους ἐναύειν. βαῦνοι δε λέγονται αἱ κάμινοι, καὶ κλίβανοι, ἔνθα καὶ οἱ τῶν κριθῶν βαῦνοι, καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην, ἔνιοι δὲ χειρὸς τῆς ὑβριστικῆς.

Bekkerus pro καὶ κλίβανοι ἔνθα καὶ mavult ἔνθεν καὶ κλίβανοι. Verba corrupta ἔνιοι δὲ χειρὸς τῆς ὑβριστικῆς ita corrigenda sunt: ἔνιοι δὲ βαναύσου χειρός, τῆς ὑβριστικῆς. Cf. Etymol. M. p. 188. 40: ἔνιοι βαναύσου χειρός, τῆς ὑβριστικῆς ἢ τεχνικῆς.

Pag. 223. 10. Βρένθειον μύρον· τῶν παχέων, ὡς ἡ βάκχαρις· οἱ δὲ ἄνθινον μύρον· καλεῖται δὲ καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃν ἔνιοι κόσσυφον. Κύπροι δὲ βρένθισιν τὴν θρίδακα λέγουσιν.

Βρένθος legitur Aristotel. Hist. Animal. IX. I. Pro βρένθισιν videtur esse legendum βρένθιν. Athen. II. 69. B. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν δευτέρῳ Γλωσσῶν βρένθιν λέγεσθαί φησι παρὰ Κυπρίοις τὴν θρίδακα. Eadem

opera in Etymol. M. p. 212. 43. pro βρενθισίτην corrige βρένθιν τήν. Cf. Is. Voss. ad Hesych in v. Βρένθιξ.

Pag. 223. 22. Βρῆγμα· ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος παρὰ Ἱπποκράτει. καὶ βρήσσειν τὸ βήσσειν.

Hesychius fere ut noster. Kusterus: „Galen. in Lex. Hippocr. Βρῆγμα· τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτυόμενον [Hippocrati] ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Νούσων τῷ μείζονι. καὶ Βρήσσειν, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν. Ἔνιοι δὲ ταῦτα χωρὶς τοῦ ρ γράφουσι. Foësius in Oeconom. Hipp. bene observavit, hodie apud Hippocratem legi βῆγμα, et βήσσει sine ρ: quae sine dubio verior lectio est. Nam βήσσειν pro *tussire* passim occurrit: βρήσσειν autem eo sensu nusquam reperias. Unde coniicio, Galenum et Hesychium vitiosis exemplaribus Hippocratis usos esse: praesertim cum ipse Galenus fateatur, quosdam has voces sine ρ scribere."

Pag. 224. 30. Βάττου σιλφίον· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς εὑρισκομένων.

Aristoph. Plut. 924.

οὐδ᾽ ἂν μεταμάθοις; Οὐδ᾽ ἂν εἰ δοίης γέ μοι
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σιλφίον.

Pag. 225. 6. Βαλανομφάλους· τὰς φιάλας τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ τῶν προσώπων, ὁποῖον οἱ τῶν βαλανείων θόλοι.

Lege βαλανειομφάλους· Cf. Athen. IX. 501 D.

Pag. 225. 19. Βασανίτης λίθος· οὕτω λέγεται Λυδικοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ᾧ παρατρίβοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον.

Corrige ex Hesychio: Βασανίτης· λίθος οὕτω λέγεται, — καὶ λίθος βάσανος. Lapis Lydius saepius vocatur βάσανος. Cf. p. 321. 15.

Pag. 225. 24. Βαυκίδες· ὑπόδημα πολυτελὲς γυναικεῖον. καὶ βαυκὸν δὲ τρυφερόν· σημαίνει καὶ τὸ θρύπτεσθαι βαυκίζειν.

Alexis apud Athen. XIII. p. 568 B.

Τυγχάνει μικρά τις οὖσα· φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν ἐγκεκάττυται.

Pro βαυκίζειν scribe βαυκίζεσθαι cum Hesychio, Zonara, Etymol. M.; Alexis apud Athen. IV. 134. B.

ἀλλ' ἐπὰν δὴ τὸν γόητα Θεόδοτον
ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω, τὸν ἀνόσιον,
βαυκιζόμενον.

Pag. 228. 15. Γραμματοκύφωνα· ἀντὶ τοῦ γραμματέα, ὅτι οἱ γραμματεῖς προςκεκυφότες γράφουσιν. ἢ γραμματοκύφων οἷον ἐν ἀγορᾷ γραμματεύς, ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφωνι μαστιγοῦνται, διὰ τοῦτο δ' αὐτὸν εἶπε καὶ περίτριμμα ἀγορᾶς.

Demosthenes Aeschinem appellat γραμματοκύφωνα p. 297. 22.; et περίτριμμα ἀγορᾶς p. 269. 19.

Pag. 228. 20. Γυμπάνειν· τὸ σιωπᾶν καὶ φρίττειν καὶ τρεμαίνειν καὶ οἴεσθαι τὴν γῆν παλλομένην, καὶ ὥσπερ ἅλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ. ἐπὶ γὰρ τούτου ἔταξε τὴν λέξιν.

Γυμπάνειν detortum est ex γρυπαίνειν. Vide Harpocrat. et Suidam in v. γρυπάνιον. Ἔγρυπεν ἡ γῆ afferunt ex Melanthio, suspectum Dobraeo, qui Advers. I. p. 586 legendum putat ἐγρύπαινεν ἡ γῆ. Deinde τὸ σιωπᾶν foedo errore scriptum est pro τὸ συσπᾶσθαι, quod exhibet Etymol. M. Οἴεσθαι, ut ipse Bekkerus vidit, mutandum est in σείεσθαι.

Pag. 229. 8. Γ α ι ή ο χ ο ς· ἵππος, ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀχήμασι χαίρειν.

Corrige ἵππιος. Γαιήοχος enim Neptuni est cognomen, qui etiam vocatur ἵππιος, quam vocem ex absurda etymologia idem esse atque γαιήοχος dicit grammaticus. Cf. Etymol. M. in v. γαιήοχος — ἢ ὁ χαίρων τοῖς ἅρμασιν· ἵππιος γὰρ ὁ θεός.

Pag. 229. 28. Γ α λ α ρ ί α ς· ἰχθύς ποιός, ὃν ἔνιοι ὀνίσκον.

Athen. III. p. 118. — καθάπερ καὶ τὸν χ ε λ λ α ρ ί η ν· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον, ἕνα ὄντα ἰχθύν, πολλῶν ὀνομασιῶν τετυχηκέναι· καλεῖσθαι γὰρ καὶ βάκχον καὶ ὀνίσκον καὶ χ ε λ λ α ρ ί η ν. VII. p. 315. Γ α λ λ ε ρ ί δ α ς, ὃν καλοῦσί τινες ὀνίσκον τε καὶ μάξεινον. Et: οἱ μὲν βάκχον (φησί) καλοῦσιν, οἱ δὲ γ ε λ λ α ρ ί η ν, οἱ δὲ ὀνίσκον. Et p. 316.

Τὸν δ' ὄνον Ἀνθηδών, τὸν κ α λ λ α ρ ί α ν καλέουσιν,
ἐκτρέφει εὐμεγέθη.

Videant peritiores, quaenam ex his formis genuina sit.

Pag. 230. 29. Γ α φ ά γ α ς· σκώληξ ὑπὸ Συρακοσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον.

Numenius apud Athen. VII. 305 A.

τοὶ μὲν ἴουλοι
κέκληνται, μέλανες, γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης.

Pag. 231. 11. Γ ε ν ε ά· λαμβάνεται μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ παντὸς τῶν ἀνθρώπων γένους, καὶ ἐπὶ τῆς συγγενείας, καὶ ἐπὶ τῆς ἡλικίας, καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγόνων, καὶ ἐπὶ διαστήματος χρόνου τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων· τὴν δὲ γενεὰν

εἶναι οἱ μὲν εἴκοσι λέγουσιν, οἱ δὲ εἴκοσι πέντε, οἱ δὲ τριάκοντα.

In Etymol. M. singularum significationum afferuntur exempla:

Ἐπὶ τοῦ παντὸς τῶν ἀνθρώπων γένους.

οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. (Il. VI. 146).

Ἐπὶ τῆς συγγενείας.

γενεῇ μὲν ὑπέρτατός ἐστιν Ἀχιλλεύς.

Ἐπὶ τῶν προγόνων.

τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρῶές περ.

Ἐπὶ τῶν ἐκγόνων (sic enim scribendum esse, non ἐγγόνων, arguit exemplum allatum):

κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται. (Il. XXI. 191).

Ἐπὶ διαστήματος χρόνου τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων.

τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί. (Il. I. 250).

Deinde revocandum est vocabulum, quod excidit, sub finem glossae. Lege: τὴν δὲ γενεὰν εἶναι, οἱ μὲν ἔτη εἴκοσι λέγουσι.

Pag. 232. 10. Γεφύρας· διόδους, τάξεις, ὑπεροχάς, τὰ μέσα τῆς φάλαγγος.

Il. IV. 371.

τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γέφυρας;

Il. XI. 160.

πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Pag. 235. 26. Διαιτητῶν αἵρεσις· ἔστιν οὖν εἶδός τι δίκης. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι,

οἱ δ' οὖ, τοῖς μὴ βουλομένοις, ἵνα ἀναγκασθῶσιν, αὕτη ἡ δίκη ἐλαγχάνετο, διαιτητῶν αἵρεσις.

Lege: δατητῶν αἵρεσις. Cf. Harpocrat. in v. δατεῖσθαι. Poll. VIII. 136. οἱ δὲ διανέμοντες δατηταί· καὶ εἰς δατητῶν αἵρεσιν ἔλεγον οἱ ῥήτορες. Similiter erratum est Poll. VIII. 89. ed. Bekk. Vid. Houtsma Lex. Rhetor. Cantabrig. p. 45.

Pag. 236. 3. Δεκάζειν· τὸ διαφθείρειν τοὺς δικαστὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις.

Corrige: ἐκκλησιαστὰς χρήμασι. Cobet. Var. lect. 347.

Pag. 240. 27. Δείομνα· δῆμος Αἰγηΐδος.

Emenda: Διόμεια. Aristoph. Ran. 651.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.

Pag. 242. 33. Δωροδόκος· καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ λαμβάνων.

Cobet. Var. lect. p. 348. „Sequiores grammatici opinantur τὸ δωροδοκεῖν utramque vim habere apud veteres, ut sit vel λαμβάνειν vel διδόναι χρήματα. Nititur mirifica haec doctrina uno loco Demosthenis eoque corrupto, p. 122. 24. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς δωροδοκοῦντας αἴσθοιντο, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν; ubi δωροδοκοῦντας manifesto significat τοὺς διαφθείροντας, sed adscriptum esse a Graeculo, quo tempore δωροδοκεῖν hanc vim habebat, nunc constat ex optimo Codice S, qui istud quoque emblema sustulit unus."

Per eundem errorem omnes labuntur fideli concordia: Hesychius: δωροδοκεῖ· δίδωσι δῶρα et δωροδοκία· τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. Ammonius: δωροδοκία· ἥ τε δόσις τῶν

δώρων καὶ ἡ λῆψις. Etymolog. M. ut noster, qui supra p. 234. dicit: δωροδόκος· δῶρα δεχόμενος, recte. Timaeus δωροδόκοι· καὶ οἱ διδόντες δῶρα καὶ οἱ λαμβάνοντες. Schol. Arist. ad Eqq. vs. 66. δωροδοκεῖ· δῶρα λαμβάνει. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος, et vs. 834. δωροδοκεῖν· οὐ μόνον τὸ δῶρα διδόναι, ἀλλὰ καὶ λαμβάνειν. Locus corruptus Demosthenis et grammaticorum ψευδομαρτυρίαι imposuerunt etiam Ruhnkenio, quum ad Tim. in v. Δωροδόκοι annotaret: „Plerique omnes Grammatici in eo consentiunt, δωροδόκον etiam pro *largitore*, δωροδοκεῖν pro *dona dare* dici. Cuius notionis non nisi duo exempla reperi, alterum apud Demosthenem Phil. III p. 30 quod etiam Scholiastes Platonis l. c. (Alcibiad. II. p. 150 A.) laudat, alterum apud Aretaeum Cappad. de Causs. morb. II. p. 67. ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, καὶ ἐς τὴν δίαιταν ἁβροί. Ubi Kochius: „Fallitur. v. Schaeferum Apparat. crit. et exeget. in Demosthen. T. I. p. 581. sq."

Pag. 245. 14. Ἐρήμην· δίκη ἐστίν, ὅταν μὴ παρόντων ἀμφοτέρων τῶν προςόντων ὁ δικαστὴς τὴν ψῆφον ἐπενέγκῃ κατὰ τοῦ ἀπόντος.

Pro προςόντων lege προςιόντων.

Pag. 246. 19. Εἰθύφαλλοι· εἶδος ᾠδῆς ὠρχημένης· ἔστι δὲ καὶ αἰδοῖον δερμάτινον, καὶ τελετή τις περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τῇ κωκυτοῖ ἀγομένη.

Scribendum Ἰθύφαλλοι, ι producto. Κωκυτοῖ quid sit, diu et frustra quæres. Corrige Κοτυττοῖ. Cf. Hesych. in v. Κοτυττώ. Appellatur dea etiam Κότυς. (Strab. X. 470). Iuvenal. Satir. II. 92.

„Talia secreta coluerunt orgia taeda
Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto."

Horat. Epod. XVII. 56.

„Inultus ut tu riseris Cotyttia
Volgata, sacrum liberi Cupidinis."

Pag. 246. 26. Ἐρεσιάδαι· δῆμος Ἀκαμαντίδος.

Corrige Εἰρεσίδαι ex Steph. Byz.

Pag. 248. 25. Ἑλκοποιῆσαι· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἤδη πεπαυμένα λυπηρὰ ἐπαναμιμνησκόντων, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· σὺ δ' ἑλκοποιεῖς καὶ ἀναξαίνεις τὸ ἤδη ἀπαλλαγὲν καὶ ῥαΐσαν καὶ συνουλωθέν.

Aeschin. Ctesiph. § 208. σὺ δὲ ἑλκοποιεῖς, καὶ μᾶλλόν σοι μέλει τῶν αὐθημερὸν λόγων ἢ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως.

Pag. 249. 7. Ἐλαφηβολιών· μὴν Ἀθήνησι πέμπτος. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν ἐλάφων, αἵ τινες τῷ μηνὶ τούτῳ ἐθύοντο τῇ ἐλαφηβόλῳ Ἀρτέμιδι.

Pro πέμπτος lege ἔνατος. Vitium natum est ex scriptura unciali, ubi Ε et Θ sexcenties commutantur. Nam Ε in libris MSS. scribitur Є.

Pag. 251. 32. Ἐξετῶμεν· ἐξετάσομεν.

Isocrat. Evagor. § 34. οὐδὲν μὲν χεῖρον ἐξετῶμεν. Alterum huius formae exemplum non occurrit, quod sciam.

Pag. 252. 10. Ἐξαίρεσις· τόπος τις Ἀθήνησιν· ἔνθα ἐξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο.

Poll. IX. 34. καὶ ὡς Ὑπερίδης φησίν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται.

Pag. 253. 16. Ἐπιστολιμαίους δυνάμεις· τὰς ἐν ἐπιστολαῖς γραφομένας μόνον δυνά-

μεις, ἔργῳ δ' ἢ ἐν πολέμῳ μὴ θεωρουμένας.

Demosthen. p. 45. 12. Μή μοι μυρίους μηδὲ δισμυρίους ξένους, μηδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις, ἀλλ' ἡ τῆς πόλεως ἔσται.

Pag. 253. 22. Ἐπίσταθμοι· οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι, οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπηκόους πόλεις, παρὰ τὸ ἐπὶ τοῖς σταθμοῖς εἶναι· σταθμοὶ δὲ αἱ καταγωγαί· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοιούτους ἁρμοστὰς ἐκάλουν.

Isocr. p. 74 D. Ἑκατόμνως δ' ὁ Καρίας ἐπίσταθμος τῇ μὲν ἀληθείᾳ πολὺν ἤδη χρόνον ἀφέστηκεν, ὁμολογήσει δ' ὅταν ἡμεῖς βουληθῶμεν.

Pag. 255. 6. Ἐπιτετιμημένον· τὸ τίμησιν καὶ ἐπίτασιν ἐν τῇ τιμῇ λαβόν.

Pro τίμησιν lege ἐπιτίμησιν.

Pag. 256. 18. Ἑρπήνη· πάθος τι χαλεπόν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ὅ πέρ ἐστιν ἐπινέμεσθαι καὶ τρέφειν.

Pro τρέφειν videtur legendum τρέχειν. Hippocrates morbum vocat ἕρπης. Etymol. M. ἑρπήν, sed addit: λέγεται δὲ καὶ ἑρπήνη, ὡς εὗρον εἰς τὸ λεξικόν.

Pag. 256. 21. Ἕρκιον Δία τιμῶσιν Ἀθηναῖοι τὸν τοῦ ἕρκους φύλακα ἱδρυσάμενοι, ἕρκος δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν τὴν οἰκίαν.

Scribendum: Ἕρκειον Δία.

Pag. 257. 27. Ἐφόλκια· τὰ ἐκ τοῦ περιττοῦ ἐπιφερόμενα σκεύη τοῖς ἀποδημοῦσιν.

Anthol. VII. 67. 5.

ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιὸν ἔσθος, χῶ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.

Pag. 257. 28. *Ἔφοροι· ἄρχοντες ἦσαν ἐννέα, ἐν Λακεδαίμονι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντας ἐφορᾶν· ἦσαν δὲ ἡ μεγίστη ἀρχή.*

Ut pag. 249. 7. *ἔνατος* abiit in *πέμπτος*, ita *πέντε* hoc loco eadem de causa in *ἐννέα* est corruptum. *Quinque* erant *ἔφοροι*, nec umquam plures. Idem error recurrit in Etymol. M.

Pag. 258. 20. *Ἐκκλώζεται· διὰ τῶν στομάτων ἐκφορεῖ.*

L. Dind. in Steph. Thes. „Leg. videtur: *Ἐκλώζετε· διὰ τῶν στομάτων ἐψοφεῖτε.*"

Pag. 259. 6. *Ἐναυλήματα· ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα· ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ ἄλφιτα ἐναυλήματα προςαγορεύουσιν.*

Kochius in comparatione prioris Timaei editionis a Ruhnkenio publicatae cum posteriore. „Legendum *Ἐνθυλήματα — ἄλφιτα ἐνθυλήματα προςαγ.*" Eadem opera emenda Suidam et Etymol. M. p. 338. 8.

Pag. 264. 32. *Θρυλούμενόν ποτε ἀπόῤῥητον· περὶ Ἀμφιπόλεως ἦν τὸ θρυλούμενον ἀπόῤῥητον.*

Vide Demosthen. p. 19. 27.

Pag. 265. 30. *Ἰδιώτης ὁ πολίτης λέγεται καὶ ὁ ἄπειρος καὶ ὁ ἴδιος.*

Cives *ἰδιώτας* appellat Aristoph. Ran. 459.

ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περὶ τοὺς ξένους
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

Pag. 269. 7. Καλαμίτην· ἥρωα τινά φασιν εἶναι τιμώμενον Ἀθήνησιν.

Demosthen. p. 270. 10. ἢ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλεισίῳ τῷ πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωϊ χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε;

Pag. 270. 21. Κατατομή· ἡ ὀρχήστρα ἡ νῦν στίγμα λεγομένη.

Legendum σίγμα. Orchestra habet formam semicirculatam. Cf. pag. 286. 16. Phot. p. 351. 21.

Pag. 271. 7. Κανθούρου λιμήν· λιμήν ἐστιν Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος Κανθούρου λιμήν.

Corrige: Κανθάρου λιμήν. Aristoph. Pac. 145.

ἐν Πειραεῖ δήπου ’στι Κανθάρου λιμήν.

Pag. 271. 13. Κέρκωψ· ὁ ἐπὶ νορίᾳ κωμῳδούμενος.

Legendum videtur: ὁ ἐπὶ πανουργίᾳ κωμῳδούμενος.

Pag. 271. 28. Κηπούρευμα· τὸ ὕδωρ τὸ τοῦ κήπου, εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον.

Scribendum κήπου ῥεῦμα, ut corrigunt apud Steph. Cf. Phot. p. 161, 24. Κηπουρεύμα (duplici accentu), τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ (leg. κήπου), εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον.

Pag. 272. 3. Κίναδος· θηρίον τι, οὗ τὸ δέρμα εἰς περικεφαλαίας κατασκευὴν ἐπεποίητο. Σικελιῶται δὲ τὴν ἀλώπεκα κονδέαν καλοῦσιν.

Κονδέαν est monstruosa scriptura pro κινάδιον, quod legitur apud Suidam, Harpocrationem, Photium et in Schol. ad Aristoph. Nub. 447.

Pag. 272. 19. Κλιτῆρες· εἶδος φορείου, ἢ κλινίδιον

ἔχον ἀνακλίσεις, οἷον νῦν τὸ κλινοκαθέδριον.

Scribendum *κλιντῆρες.*

Pag. 273. 5. Κοιτίς· *πλεγμάτιον, κίστη ἢ αὐτοκίστη βραχεῖα.*

Ἀυτοκίστη quid sit nescio. Existimarim scripturam uncialem errori ansam dedisse, et pro ΑΥΤΟΚΙΣΤΗ scribendum puto ΛΥΓΟΚΙΣΤΗ, *λυγοκίστη*, id est, *cista viminea.*

Pag. 274. 12. Κύκνος· *εἶδος πλοίου, κληθὲν οὕτως, ἐπεὶ κύκνοι ἦσαν κατὰ τῆς πρώρας ἐκτετυπωμένοι ἐπισήμου ἕνεκα.*

Nicostratus apud Athen. XI, 474 A.

Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν, ἢ κύκνος;

Pag. 274. 14. Κυαμίτης· *ἥρως Ἀθήνησι, καλούμενος ἤτοι κυρίως ἢ ἐξ ἐπωνυμίας.*

Pausan. 1. 37. 4. *σαφὲς δὲ οὐδὲν ἔχω λέγειν, εἴτε πρῶτος κυάμους ἔσπειρεν οὗτος, εἴτε τινὰ ἐπεφήμισαν ἥρωα, ὅτι τῶν κυάμων ἀνενεγκεῖν οὐκ ἔστι σφίσιν ἐς Δήμητρα τὴν εὕρεσιν.*

Pag. 275. 10. Καρδιωσάμενοι· *τὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλυψάντες καὶ ἐπιθέντες τῷ πυρί.*

Lucian. de sacrif. 13 eandem rem appellat *καρδιουλκεῖν.*

Pag. 276. 27. Λουτροφόρος ἐν τῷ μνήματι ἐπίκειται· *ἔθος ἦν Ἀθήνησι τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφόρον ἐπὶ τὸ μνῆμα καθιστάνειν· τοῦτο δὲ ἦν παῖς, ὑδρίαν ἔχων, ἐκ λίθου πεποιημένος.*

Demosthen. p. 1086. 15. καὶ τελευτᾷ τὸν βίον ἄπον-τος τοῦ Μειδυλλίδου ἄγαμος ὤν. τί τούτου σημεῖον; λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου τάφῳ. Pag. 1089. 33. Πρῶτον μὲν οὖν, ὅτι τά τε περὶ τὰς ποιήσεις καὶ τὸ γένος τὸ τούτου ἀληθῆ εἰρήκαμεν, καὶ ἡ λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου μνήματι, ταύτας ὑμῖν τὰς μαρτυρίας βουλόμεθ' ἀναγνῶναι.

Pag. 277. 26. Λόγος· ἡ ὑπόθεσις.

Arist. Pac. 146.

ἐκεῖνο τήρεε, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς.
ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένῃ.

Pag. 279. 15. Μυσῶν λεία· παροιμία λεγομένη ἐπὶ πλάνῃ, ἐπεὶ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν πλεόντες, πλανηθέντες τὴν Μυσίαν ἐπόρθησαν ὡς Ἴλιον.

Demosthen. p. 248. 23. εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐχρῆν, ἀλλὰ τὴν Μυσῶν λείαν καλουμένην τὴν Ἑλλάδα οὖσαν ὀφθῆναι ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων, περιείργασμαι μὲν ἐγὼ περὶ τούτων εἰπών, περιείργασται δ' ἡ πόλις ἡ πεισθεῖσα ἐμοί.

Pag. 280. 14. Μωλύτερον. τὸ ἀμβλύτερον καὶ ἀνοηθέστερον καὶ ἄνθος οὐκ ἔχον.

Ruhnkenius pro ἀνοηθέστερον legi vult ἀνανθέστερον, quod mihi quidem ideo minus placet, quia sic verba καὶ ἄνθος οὐκ ἔχον supervacanea essent. Scripserim ἀσθενέστερον cum Etymol. M., ubi pro ἄνθος ἔχον corrige ex nostro, ἄνθος οὐκ ἔχον.

Pag. 280. 28. Μηλόβοτος· μηλόβοτος πόλις ἐστὶ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν.

Isocr. p. 302. 5. οὐ δυστυχησάντων ὑμῶν μόνοι τῶν συμμάχων ἔθεντο τὴν ψῆφον, ὡς χρὴ τήν τε πόλιν ἐξανδραποδίσασθαι καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον ὥσπερ τὸ Κρισαῖον πεδίον.

Pag. 282. 20. Νεβρίζειν· νεβροῦ δέρμα Φορεῖν· νεβρὸς δὲ ἔκγονόν ἐστιν ἐλάφου.

Demosthen. p. 313. 16. τὴν μὲν νύκτα νεβρίζων.

Pag. 282. 32. Νεμέσια· πανήγυρίς τις ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἀγομένη, ἐπεὶ ἡ Νέμεσις ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων τέτακται.

Lege Νεμέσεια. Demosthen. p. 1031. 13. εἰςενεγκούσης τῆς ἐμῆς γυναικὸς εἰς τὰ νεμέσεια τῷ πατρὶ μνᾶν ἀργυρίου.

Pag. 283. 1. Νηποινί· ἀτιμώρητος· τὸ γὰρ νη ἔγκειται τῇ ποινῇ, ποινὴ δὲ τιμωρία ἐστίν.

Pro ἔγκειται lege σύγκειται.

Pag. 284. 1. Ξηραλοιφεῖν· τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμναζόμενον κόνει χρῆσθαι.

Ipsa vocis compositio arguit, pro χρῆσθαι legendum esse χρίεσθαι. Perpetua est confusio τοῦ χρῆσθαι et τοῦ χρίεσθαι. Vide Cobet. Var. lect. p. 127. Explicatio autem nostri differt a ceterorum lexicographorum interpretatione: omnes enim τὸ ξηραλοιφεῖν explicant τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ut noster infra.

Pag. 285. 5. Ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατία. ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι καὶ δέδοικα. ὀκνηροὶ γὰρ οἱ φοβούμενοι καὶ δεδιότες. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀργίας καὶ ῥᾳθυμίας καὶ ἀμελείας.

Lege: *ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία.* Verba sunt Demosthenis p. 14. 10.

Pag. 286. 14. *Ὀφθαλμιῷεν τί ἐστιν· ἀντὶ τοῦ ὁρῶντες ζηλοῖεν καὶ ἐπιθυμοῖεν θητων αὐτῶν.*

Monstrum lectionis *θητων* corrige ex Etymol. M., ubi legitur *τῶν αὐτῶν.*

Pag. 286. 21. *Ὀξυλαβῆσαι· τὸ ὀξέως λαβέσθαι πράγματος.*

Xenoph. Hellen. VII. 4. 27. *ὅσοι μὲν οὖν ἐγγύτατά τ' ἐτύγχανον ὄντες καὶ ὠξυλάβησαν, ἐξῆλθον.*

Pag. 292. 7. *Πενέσται· οἱ δοῦλοι τῶν Θετταλῶν πενέσται καλοῦνται, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων εἵλωτες καὶ τῶν Κρητῶν καροταί.*

Καροταί apud Cretenses nulli umquam fuerunt. Scribendum est *κλαρῶται*, ut Athen. VI. p: 263 E. Poll. III. 83. Vide Ruhnken. ad Tim. in v. *Πενεστικόν*. Apud Photium p. 410. 2 repone *κλαρῶται* pro lectione prava *καλαρῶται*. Cf. Suid. in v. *κλαρῶται.*

Pag. 293. 5. *Προτέλεια· προτέλειά ἐστι τὰ θύματα τὰ πρὸ οὐδήποτε πράγματος θυόμενα.*

Cod. *τοῦδήποτε*. Ruhnkenius *οἵου δήποτε*. Propter lectionem codicis scribendum puto *ὅτου δήποτε.*

Pag. 293. 18. *Πηλοὶ καὶ πίτυρα· μυστικά ἐστι ταῦτα, ὁ πηλὸς καὶ τὰ πίτυρα.*

Pro *πηλοὶ καὶ πίτυρα* lege *πηλὸς καὶ πίτυρα*, ex Demosthen. p. 313. 17.

Pag. 294. 1. *Παράλιον· ἡρῷον Παράλου τινὸς ἥρωος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἱερὰ ναῦς πάραλος καλεῖται.*

Scribe *Παράλειον*, etiam apud Photium p. 386. 22,

et apud Demosthen. p. 1191. 25. Analogia postulat Παράλειον, ut τὰ Κιμώνεια (μνήματα), τὸ Θησεῖον, Αἰγεῖον, Αἰάντειον, Μαυσώλειον, Τιμολεόντειον. (Vide Cobet. Var. lect. p. 87).

Pag. 294. 9. Παραπέτασμα· παραπέτασμά ἐστι τὸ προκάλυμμα, κυρίως τῶν πορνῶν, ὃ προβάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰςιόντας.

Novum profecto et mirabile genus meretricum, quae velatae prostant! Non est, opinor, ex illarum consuetudine. Pro πορνῶν legendum esse πορνείων manifestum est. Eadem opera corrige Photium in v.

Pag. 294. 12. Πατρίληκτος· ἡ πατρικὴ καὶ ἀπὸ πατρὸς εἰλημμένη κλήρῳ.

Verba ipsa grammatici indicant legendum esse πατρίληπτος, a verbo λαμβάνειν. Πατρικὴ pro patrimonio legitur Euripid. Ion. 1304.

ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;

Subintelligitur οὐσίας.

Pag. 296. 21. Παιδία· τῆς ἐν παισὶν ἡλικίας.

Lego: παιδείας. Theogn. 1305.

Θυμῷ γνοὺς ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
ὠκύτερον σταδίου.

vs. 1308.

παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.

Photius: παιδείαν· παιδικὴν ἡλικίαν. Cf. Etymol. M. p. 657. 48.

Pag. 300. 3. Ῥαψῳδοὶ καὶ ῥαψῳδοῦντες· οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. ῥαψῳδῆσαι οὖν ἐστὶν ἤτοι τὸ

φλυαρῆσαι ἢ ἁπλῶς λαβεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν χωρὶς ἔργου τινός.

Pro *ἁπλῶς λαβεῖν* corrige *ἁπλῶς λαλεῖν* ex Etymol. M. *Ῥαψῳδεῖν* hoc sensu legitur Plat. Phaedr. p. 277 E. *ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα ἐλέχθησαν.* Demosthen. p. 181. 14. *οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιιόντες.* p. 770. 13. *καὶ νυνὶ εἰ μέν εἰσιν ὑμῶν οἱ πλείους οἷοι τοὺς πονηροὺς φιλεῖν καὶ σώζειν, μάτην ἐῤῥαψῳδηκότας ἡμᾶς ἔσεσθαι.*

Pag. 300. 10. *Ῥαπίσαι· τὸ πατάξαι τὴν γνάθον ἀπλείστῳ χειρί, οἷον τὸ ἐπὶ κόῤῥης.*

Rogat Bekkerus: „an *ἀκλείστῳ*?" Imo legendum cum Suida et Photio *ἁπλῇ τῇ χειρί.*

Pag. 300. 13. *Ῥᾳστώνη· ἄδεια, ἀνάπαυσις.*

Pro *ἄδεια* malim *εὐδία.* Nam syllaba *ευ* oscitanter legenti a littera *α* nihil discrepat.

Pag. 301. 25. *Σκαφεῖον· ἡ λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν.*

Lege *σὺν ᾗ σκάπτουσιν.*

Pag. 305. 1. *Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις τί ἐστιν· Ἰδάθυρσος, Σκυθῶν βασιλεύς, Δαρείου πέμψαντος ὡς αὐτὸν πρέσβεις, καὶ κελεύσαντος ἢ ὑπακούειν ἢ ὑπομεῖναι τὸ κινδυνεύειν, ἀπεκρίνατο οἰμώζειν Δαρείῳ.*

Herodotus IV. 127. regem appellat *Ἰδάνθυρσος.* Apud Herodotum interstrepit anser olores, verbis *τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθέων ῥῆσις,* de quibus non dubito quin addita sint a magistello quodam ex serioribus.

Pag. 305. 12. *Συνετιμήθη· τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὤνια.*

Demosthen. p. 1285. 15. *ὅθεν περ οὐχ ἥκιστα, ὦ ἄνδρες δικασταί, συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον.*

Pag. 308. 16. *Τ ι π α γ ί δ α ι τίνες εἰσὶ καὶ Θ α ρ δ α ϊ ω ν· Φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα καὶ οὐδενὸς ἄξια.*

Corrige ex Harpocratione: *Τιτακίδαι — καὶ Θυργωνίδαι.* (Harpocrat. in v. *Θυργωνίδαι*). *Τιτακίδαι* apud Photium abiit in *Τιταγίδαι*: *Τ ι τ α γ ί δ α ι καὶ Θ υ ρ γ ω ν ί δ α ι· Φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα καὶ οὐδενὸς ἄξια.* Stephan. Byzant.: *Τ ι τ α κ ί δ α ι· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτακοῦ τοῦ προδόντος Ἀφίδνας τοῖς Διοσκούροις. ὁ δημότης Τιτακίδης, ὁμοφώνως. καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιῤῥήματα ὡσαύτως.*

Pag. 309. 3. *Τ ύ μ β ο ς· οὐ τὸν τάφον λέγει, ἀλλὰ τὸν τύπον τὸν ἀπεικόνισμα σχόντα, ὅπερ ἡμεῖς ἐπιζήτημα λέγομεν.*

Pro *τύπον* malim *τόπον*. *Ἐπιζήτημα* nihili est: lege *ἐπίστημα*. Demosthen. 1086. 15. *λουτροφόρος ἐ φ έ σ τ η κ ε ν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου τάφῳ.* Id. 1089. 33. *καὶ ἡ λουτροφόρος ἐφέστηκεν.* Poll. VIII. 66. *τὴν δὲ ἐφισταμένην εἰκόνα, εἴτε λουτροφόρος εἴη εἴτε ἄλλη τις, ἐπίστημα Ἰσαῖος κέκληκεν.*

Pag. 309. 20. *Τ ά χ α· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ταχέως, παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τὰ πολλὰ εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἴσως κείμενον, ἥκιστα δὲ παραλαμβάνεται ἐπὶ δισταγμοῦ.*

Ἥκιστα mihi videtur ex *ἀττικιστί* corruptum esse. Vide Anecdot. p. 948. *σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ τάχα παρὰ μὲν Ἀττικοῖς ἐπὶ δισταγμοῦ λέγεται, παρὰ δὲ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ταχέως.*

Pag. 311. 28. *Ὑπερήμεροι καὶ ὑπερημερία τί ἐστιν· ἐγκλήματος εἶδος· οἱ δίκην ὀφλόντες ὁποίαν οὖν, καὶ τὰ ἐπιτίμια μὴ ἀποδιδόντες τοῖς ἑλοῦσιν ἐν ταῖς αὐταῖς προθεσμίαις, ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία.*

Ἐν ταῖς αὐταῖς προθεσμίαις ex Harpocratione et Photio corrigatur: lege *ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις*, i. e. ***intra diem condictum.***

Pag. 312. 5. *Ὑποκυδεῖς τίνες εἰσί; κοῖλοι τόποι.*

Harpocrat. *ὑποκυδεῖς γάρ εἰσιν οἱ τόποι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ὑποκυδής ἐστιν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων· οἶον τ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος. ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι.*

Pag. 312. 11. *Ὑπομνήστριαι τίνες εἰσίν· αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι.*

Vocis *ὑπομνήστριαι* nullum invenio exemplum: hoc nomine autem vocari sacerdotes, quae deam aliquam laudibus celebrent, vereor, ut cuiquam probetur. Explicatio, quam addit grammaticus, mihi suspicionem movet, eas sacerdotes a verbo *ὑμνεῖν* nomen habuisse; scripsisse debebat, opinor, *ὑμνήτριαι*, a masculino *ὑμνητής*, quemadmodum a masculino *ποιητής* formatur *ποιήτρια.*

Pag. 312. 13. *Ὕπερα· τὸ τοῦ κέρως σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται τὸ ἱστίον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων.*

Proverbio usus est Hyperides auctore Harpocratione: *ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει.*

Pag. 312. 5. Ὑποφόνια· τὰ διδόμενα τοῖς οἰκείοις τοῦ βιαίως τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ φονέως ἐπὶ τῷ μὴ ἐξέρχεσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην.

Corrige ἐπεξέρχεσθαι, quo verbo constanter utuntur Graeci de ultione. Dio Cass. LXVII. 12. οὐ κατ' ἐκεῖνο μόνον, ὅτι ἐπὶ μεγάλῳ τῶν ἀνθρώπων κακῷ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς ὑποφόνια τοῖς στρατιώταις ἐδεδώκει.

Pag. 314. 31. Φόρεινα· σημαίνει τῶν κρεῶν τὰ ἐσθιόμενα.

An legendum φορίνη· — τὰ μὴ ἐσθιόμενα? Vide Stephan. Thes.

Pag. 315. 7. Φορμός· φορμός ἐστι πλέγματός τινος μεγάλου εἶδος, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πένητες ἢ κατετίθεντο τὰ ὄσπρια. τάχα δὲ ἡ λεγομένη ἀποκαλά.

Inter ἀποκαλά, quod et ipsum misere corruptum est, et λεγομένη exciderunt nonnulla, quae supplentur ex Etymol. M. Legendum: τάχα δὲ ἡ λεγομένη νῦν καλύβη, ἡ πλεκομένη ἀπὸ καλάμης. Confusio videtur nata esse ex similitudine participiorum λεγομένη et πλεκομένη.

Pag. 315. 21. Φράτορες· συγγενεῖς, οἰκεῖοι.

Cobet. Var. lect. p. 350. „Ut Graeculi φρατρίζειν dicebant pro φρατριάζειν, sic φράτορες appellantur ab istis, quos Veteres φράτερας dixerant. Luculenter Stephanus Byz. v. φρατρία: ἐλέγετο δὲ φράτηρ καὶ φράτωρ, ἀλλὰ τὸ μὲν φράτηρ ἀρχαῖον μετὰ τῆς αὐτοῦ κλίσεως, θάτερον δὲ νεώτερον. Hinc factum est, ut φράτερες in veterum scriptis tantum non ubique in φράτορες depravati sint."

Pag. 315. 23. *Φιλόνεικος· ὁ παρὰ τὸ βέλτιστον νικᾶν θέλων.*

Legendum *Φιλόνικος·* Cobet. Nov. lect. p. 691. „Invicto argumento demonstrari potest antiquam scripturam ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΣ, utpote ex *νίκη* non ex *νεῖκος* compositam, productam vocalem non diphthongum postulare. Neutra enim in — *ος* adjectiva composita formant in — *ής* exeuntia, *δέος ἀδεής*, *γένος ἀγενής*, *κλέος ἀκλεής*, *βλάβος*, *ἀβλαβής*, aliaque quam plurima: *τὸ νεῖκος* igitur ex analogia certissima *Φιλονεικής* ex sese peperisset, ut *Πολυνείκης*, quem frater in Phoenissis *νεικέων ἐπώνυμον* dicit esse. Sed *νίκη Φιλόνικος* format ut *καλλίνικος*."

Pag. 315. 31. *Χλίδος τί ἐστιν· ὁ κλῆρος τῶν ἀποκαθαρμάτων, ὁ ἔχων ἰλύν τινα καὶ βοτανώδη καὶ φρυγανώδη.*

Scribere debebat grammaticus *χλῆδος*. Deinde *κλῆρος τῶν ἀποκαθαρμάτων* quid sit, nescio. An scribendum *σωρός* cum Harpocratione?

Pag. 316. 10. *Χόες· ἑορτὴ Ἀθήνησιν αὐτογενής.*

Αὐτογενής ab oscitante librario descriptum est pro *ἀγομένη*, quod quomodo fieri possit desines mirari, ubi in Etymol. M. p. 696, 22 pro *ἀγομένης* absurdissimo errore scriptum inveneris *Ἀγαμέμνονος*.

Pag. 318. 3. *Ὤκιμον· ὄνομά ἐστιν ἑταίρας ἤτοι κύριον ἢ ἐπώνυμον.*

Legebatur nomen apud Hyperidem, auctore Athen. XIII. 587 C. Nicostratus ibid.

Ἔπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς Ἀερόπην
ἐλθοῦσα, πέμψαι στρώματ' αὐτὴν αὐτίκα
κέλευε, καὶ παρ' Ὠκίμου χαλκώματα.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΧΡΗΣΙΜΩΝ.

Pag. 321. 26. Ἀβλεπτήματι· ἁμαρτήματι.

Suidas locum affert ex incerto scriptore: ὁ δὲ Φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα, τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία.

Pag. 322. 6. Ἀβουλεῖν· μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ βουλεύεσθαι, Πλάτων.

Plato de Rep. IV. p. 437 C. Τί δέ, τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μηδ' ἐπιθυμεῖν οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς καὶ εἰς ἅπαντα τἀναντία ἐκείνοις θήσομεν; Neque Plato neque quisquam alius verbo ἀβουλεῖν utitur ἐπὶ τοῦ μὴ βουλεύεσθαι.

Pag. 322. 19. Ἁβρὸς λειμών· καινότερος καὶ εὐθαλής.

Lege: ἁβρὸς λειμὼν καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής, etiam apud Zonaram. Videtur esse locus ex ignoto quodam scriptore. Vide Suidam v. ἁβρός.

Pag. 322. 25. Ἄβροτον· ἄψυχον, ἀσθενές.

Minime convenit interpretatio voci ἄβροτον, optime vero vocabulo ἁβρόν, quod grammaticus videtur confudisse cum ἄβροτον.

Pag. 323. 25. Ἀβούλητον κακόν· ἀθέλητον, ὃ οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.

Bekkerus pro codicis lectione ἕλοι dedit ἕλοιτο. Videtur legendum esse θέλοι.

Pag. 323. 26. Ἀβυρτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, Φημὶ ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων,

ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο. Θεόπομπος Θησεῖ·

ἴξῃ δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.
ἔστι καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοὔνομα.

Theopompum scripsisse ἴξῃ fieri non potest ut verum sit. Cobet. Var. lect. p. 39. „Primae personae in — ομαι exeunti respondet secunda in — ει exiens apud Atticos, in — ῃ apud Graeculos. Forma in — ῃ veteribus inaudita est in indicativis, contra forma in — ει apud sequiores omnes prorsus obsoleta est, praeterquam in βούλει, οἴει, ὄψει. Nulla autem in re Graeculi constantius antiquioris linguae usum obscurarunt. Quia *Macedones* formis in — ῃ utebantur, factum est, ut iam in vetustissimos libros Alexandriae scriptos irreperent, deinde serpsit malum ulterius et per omnes Atheniensium libros grassatur."

Pro ἔνθα καρδάμων legendum mihi videtur ἔνθ' ἐκ καρδάμων.

Pag. 324. 3. Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει.

Anab. IV. 4. 9. ἐνταῦθα εἶχον πάντα τἀπιτήδεια ὅσα ἐστὶν ἀγαθά. Cf. Aristoph. Acharn. 873.

τί φέρεις; ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς.

vs. 982.

ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας.

Eccles. 839.

ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσιν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι.

Amphis apud Athen. III. p. 103 A.

Εἰς τὴν ἑσπέραν χορτάζομεν
ἅπασιν ἀγαθοῖς.

Pag. 324. 15. Ἄγνου· λόγου.

Plat. Phaedr. 230 B. ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μαλ' ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, τοῦ τε ἄγνου τὸ σύσκιον πάγκαλον.

Pag. 324. 32. Ἀγασθῶ τινί· ἀντὶ τοῦ θαυμάζω τινά. Ξενοφῶν. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Cyroped. II. 4. 9. εὖ δ' ἴσθι, ἔφη, οὐδὲν ἄλλα ποιῶν ἢ τιμῶν καὶ χαριζόμενος, ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Pag. 325. 26. Ἀγελαίων. ἰδιωτῶν, ἀγροίκων.

Οἱ ἀγελαῖοι sunt homines gregarii, ad vulgus pertinentes, viles, numerus. Tales homines Graece non vocantur ἄγροικοι sed ἀγοραῖοι. Pro ἀγροίκων igitur, quod etiam habet Zonaras, malim ἀγοραίων.

Pag. 326. 11. Ἀγεύστου θοίνης· ἀστείως βίου ἔχων.

Inepte grammaticus noster verba ἀστείως βίου ἔχων accepit pro interpretatione τοῦ ἀγεύστου θοίνης. Tota glossa nihil aliud est quam locus ex incerto quodam scriptore, quem Suidas ita laudat: ἄγευστος θοίνης ἀστείως βίου ἔχων, quae verba explicanda aut emendanda peritioribus relinquo.

Pag. 326. 12. Ἄγευτοι· ἄπειροι.

Lege ἄγευστοι. Sophocl. Antig. 583.

εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών.

Pag. 326. 14. Ἄγη· θαῦμα, χαρά, ἀπιστία, ζῆλος,

παρ' Ἡροδότῳ βασκανία, παρ' Ὁμήρῳ ἔκπληξις, πληγή, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια. ἔνιοι δὲ ἱερεῖα.

Recte Suidas: ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως ἡ ἔκπληξις, ἀγὴ δὲ ἡ κλάσις τοῦ κύματος.

Παρ' Ἡροδότῳ δὲ βασκανία. Nempe VI. 6. τότε δὲ τὸν Κλεομένεα ἐόντα ἐν τῇ Αἰγίνῃ — ὁ Δημάρητος διέβαλε, οὐκ Αἰγινητέων οὕτω κηδόμενος ὡς φθόνῳ τε καὶ ἄγῃ χρεόμενος.

Παρ' Ὁμήρῳ ἔκπληξις. Il. Φ. 221.

ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Odyss. III. 227.

λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει.

Addit grammaticus ἔνιοι δὲ ἱερεῖα. Suspicatus sum, forfasse legendum esse ἐρείπια, comparato Aesch. Pers. 425.

τοὶ δ' ὥστε θύννους, ἤ τιν' ἰχθύων βόλον
ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασιν τ' ἐρειπίων
ἔπαιον.

Pag. 326. 19. Ἀγόρασιν· τὴν ὠνὴν σημαίνει.

Plat. Sophist. 219 D. Κτητικῆς δὲ ἆρ' οὐ δύο εἴδη. τὸ μὲν ἑκόντων πρὸς ἑκόντας μεταβλητικὸν ὂν διά τε δωρεῶν καὶ ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων.

Pag. 329. 2. Ἀγενής· Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

Auctore Harpocratione ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρου. Bekkerus: „ea in oratione ἀγενής nunc non legitur, sed ἄπαις tribus locis, ἄπαιδι et ἄπαισι singulis, ἄπαιδα undecim."

Pag. 321. 9. Ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πάνυ Ἀττικῶν. καὶ ἀγήλω καὶ ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς, καὶ ἄγαλλε

καὶ προςαγαλεῖ τὸν θεόν, ἀντὶ τοῦ εὔξεται καὶ τιμήσει. καὶ ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. τό τε οὖν ἄγειν καὶ τὸ ἀγῆλαι Ἀττικά, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγειν πολιτικόν, τὸ δὲ ἀγῆλαι κωμῳδικὸν καὶ ἐγγὺς γλώττης. Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ εἴη ἀρχαία φωνὴ καὶ σπουδῇ σεμνότητος λόγων χρήσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

Verba corrupta εἰδέναι δὲ εἴη κ. τ. ἑ. correxit Ruhnkenius ad Tim. v. ἄγαλμα, legens: εἰδέναι δέ, εἰ ἡ ἀρχαία φωνή, καὶ σπουδὴ σεμνότητος λόγων. De verbo ἄγειν vide Lobeck. ad Phryn. p. 418 sq.

Pag. 329. 6. Ἀγασικλῆς· ὄνομα κύριον, ὅς λέγεται Ἁλιμουσίους δεκάσαι, καὶ διὰ τοῦτο, ξένος ὤν, ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Mirum profecto, si quis in civitatem suscipitur propterea quod cives largitione corrupit. Non dubito quin legendum sit Ἁλιμουσίοις συνδικῆσαι. Hyperid. III. 19. 20. Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πειραιέως ὅτι εἰς Ἁλιμουσίους ἐνεγράφη.

Pag. 329. 15. Ἀκρατῶς ἐλαύνοντα· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.

Cobet. Nov. lect. p. 511. „In Bekkeri Anecd. legitur ἀκρατῶς ἐλαύνοντα· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα. Corruptissime: emendate p. 337. 27. Ἀγκράτος ἐλαύνω εἶπε Ξενοφῶν κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος, quae sumta sunt e Xenophontis Hipparchico. VIII. 10. δεῖ τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα

ἔποχον εἶναι, ubi apparet olim in libris ἀγκράτος scriptum fuisse, eamque ipsam esse Xenophontis manum mihi quidem admodum videtur simile veri."

Pag. 329. 18. Ἀγλαόκοιτος· πάνυ τίμιος.

An legendum ἀγλαώτατος? Tittmann. ad Zonar. „Sic Suidas quoque et ex hoc H. Steph. Tom. I. p. 142. Nisi tantus Codd. consensus esset, ponerem ἀγλαότατος."

Pag. 329. 21. Ἀγλευκέστερον· ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἱέρωνι.

Cobet. Nov. lect. p. 548. „Λέξεων consarcinatores et Atticistae ex Hierone, quod sciam, unam tantum λέξιν notaverunt, de qua eximia est annotatio apud Suidam ex nescio quo pererudito grammatico descripta. ἀγλευκὲς τὸ ἀηδὲς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. Δοκεῖ δὲ ξενικὸν τὸ ὄνομα, Σικελικόν. πολὺ γοῦν ἐστι πάλιν (dele πάλιν) παρὰ τῷ Ῥίνθωνι. Καὶ ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον Ξενοφῶν Ἱέρωνι. Locus est I. 21., ubi ἀγλυκέστερον in libris est, quemadmodum in Longini Rhetorica p. 139. Bak. in verbis: οὐ γὰρ ὅμοιον — τὸ ἀηδὲς ἀγλευκὲς εἰπεῖν — καὶ τὸ καλὸν περικαλλές, nonnulli libri ἀγλυκές exhibent. Ἀγλευκές in Oeconomici Codicibus, qui exstant, in ἀτερπές abiit cap. VIII § 3."

Pag. 331. 5. Ἄγραφα· ἀδικήματα, ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ γέγραπται.

Lege: ἄγραφα ἀδικήματα, ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ γέγραπται.

Pag. 331. 30. Ἀγυιᾶς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι

πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτούς φασιν εἶναι Ἡλίου.

Pro ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας lege ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀγυιεύς: ita etiam apud Harpocrat. v. Ἀγυιᾶς. Cobet. Var. lect. p. 224. „Dubitabant magistri utrum κνισᾶν ἀγυιάς an ἀγυιᾶς Attici dixerint, id est utrum τὰς ὁδούς an τοὺς βωμοὺς τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος κνισᾶν dicerentur. vid. Harpocrationem v. Ἀγυιᾶς, cui videtur βέλτιον περισπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀγυιεύς. At non est is Harpocration, quem in his tuto sequaris. Κνισᾶν ἀγυιάς non est Attica dictio, sed vetus Ionica et poëtica, qua utebantur in oraculis et formulis sacerdotali sermone conceptis: ut nemo Atticorum dicebat κνισᾶν pro θυμιᾶν, sic ἀγυιάς quoque non est sumtum ex sermone populari, sed ex antiqua lingua revocatum. Videbis κνισᾶν ἀγυιάς in huiusmodi priscis carminibus sacris perpetuam sedem habere, apud Demosthen. p. 530. 28. p. 1072, 12; in oraculo Dodonaeo Dorico τὰς ἀγυιὰς κνισῆν καὶ κρατῆρας ἱστάμεν, et in Aristophanis Equitibus 1319 et Avibus 1230 utroque loco poëta non utitur sermonis quotidiani simplicitate, sed tragicae dictionis magniloquentia. Rem confecit in Luciano quidem Cod B. qui pro ἀγυιὰς τὰς ἀγυιάς dedit, ut nulla sit optio. Assentior igitur Hemsterhusio ad h. l., et Harpocrationem intempestiva eruditione hanc futilem controversiam excitasse suspicor."

Pro Ἡλίου legendum Ἀπόλλωνος, „ut recte apud Harpocrationem scribitur voce Ἀγυιᾶς." (Cobet. Var. lect. XVII). Est enim nota quaedam tachygraphica, quae aut Ἀπόλλων, aut ἥλιος significat, nonnumquam et Ἀπολλώνιος.

Pag. 332. 32. Ἀγχίμολον· ἐγγὺς ἐλθών.

Corrige ἐλθόν.

Pag. 333. 17. Ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὃς καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

Xenoph. de re equestri VI. 5. VIII. 3. Poll. X. 55.

Pag. 333. 19. Ἀγωνίᾳ· Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

Cyrop. II. 3. 15. νῦν γὰρ ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ.

Pag. 333. 26. Ἀγωνιᾶν· Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι.

Lege ἀγωνίαν, ut apud Suidam quoque scribendum est, Isocr. XV. 183. οἱ μὲν παιδοτρίβαι τὰ σχήματα τὰ πρὸς τὴν ἀγωνίαν εὑρημένα τοὺς φοιτῶντας διδάσκουσιν. Et § 302. περὶ μὲν γὰρ τὴν τῶν σωμάτων ἀγωνίαν πολλοὺς τοὺς ἀμφισβητοῦντας ἔχομεν: Vide Harpocrat. in v.

Pag. 333. 27. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός.

Nempe IV. 91. ταῦτα δὲ ποιεῖν ἐτόλμων οὐχ οὕτω τῶν πολεμίων καταφρονοῦντες ὡς πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιῶντες.

Pag. 333. 28. Ἀγωνοθέτης. ἀγωνοθέτης μὲν κυρίως ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Sallierus ad Moerid. in v. ἀθλοθέτης. „Recte Hesychius Ἀγωνοθέτης, ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν. Idem pessime addit ex Nicandro: ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης, ὁ μόνα γυμνικά, ἀγωνοθέτης δέ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος. Nam discrimen illud, quod Agonothetas inter et Athlothetas statuit, nequit cum

Platone consistere, cui Musicis certaminibus praefecti ἀθλοθέται dicuntur, de Legg. L. VI. p. 764. ἀγωνιστικῆς μὲν οὖν ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων τοὺς αὐτούς. Μουσικῆς δὲ ἑτέρους μὲν τοὺς περὶ τὴν μονῳδίαν τε καὶ μιμητικήν, οἷον ῥαψῳδῶν, καὶ κιθαρῳδῶν, καὶ αὐλητῶν, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἴη γίγνεσθαι. Nec minus diserte legas L. VIII. p. 835. τότε καὶ τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας χρὴ προςδοκᾶν κατὰ μέρος ἀγωνιεῖσθαι ταχθέντας ὑπό τε ἀθλοθετῶν, καὶ τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. Sed et Plutarchum audire iuvat, a quo Pericles, quem primum Musicis certaminibus a se institutis praefuisse ferunt, ἀθλοθέτης in eius vita appellatur: Φιλοτιμούμενος δὲ ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἄγεσθαι, καὶ διέταξεν αὐτὸς ἀθλοθέτης αἱρεθείς. Quis itaque non miretur, Nicandro assensum praebere potuisse Suidam et Ammonium, qui ea de voce sic disputat: Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνῶν λέγονται, ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν. ubi parum recte scribitur ἐπὶ τῶν σκηνῶν. Legendum enim ἐπὶ τῶν σκηνικῶν."

Pag. 335. 12. Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ.

ἐμοὶ γὰρ αὐτῇ καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν.

Aristoph. Lysistr. 885., unde pro αὐτῇ corrige αὕτη.

Pag. 336. 7. Ἀγάμετος· ἀντὶ τοῦ ἄγαμος. Σοφοκλῆς.

Brunckius edidit ἀγάμητος. Sequitur eum Dind. Sophocl. fr. 798.

Pag. 338. 14. Ἄγλαι· ὄμμα. Εὐριπίδης.

Nauckius Eurip. fr. 1105. „Locus corruptus: legendum

videtur ἀγλάϊσμα, quo vocabulo saepius utitur Euripides." Equidem suspicor, grammaticum immani vitio scripsisse ἄγλαι· ὄμμα pro αὐγαί, ὄμματα. Nonnunquam enim tragici αὐγή dicunt pro ὄμμα. Cf. Eur. Rhesus, 737. Andr. 1180.

Pag. 339. 5. Ἄγορος καὶ ἄγοροι· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.

οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν.

Αἰθίοπες σημαίνει.

Nauckius Eurip. fr. 136. „Locus mutilus et corruptus. Fritzschius temptavit: οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν [ἐν ἀγόροις] Αἰθίοπες. σημαίνει [δὲ τὴν ἀγοράν]. alii σημαίνει ex ἥμενοι ortum putant."

Pag. 339. 13. Ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν.

Latine ὁ ἀγοραστής appellatur *obsonator*, non *obsoniator*. Ergo scribendum ὀψωνάτορα, ut Athen. IV. 171 A. Ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δ' ὀψωνάτορα.

Pag. 340. 24. Ἄγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης.

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε Φοιβία γυνή.

Corrige Φοιβεία. Nauck. Eurip. fr. 859.

Pag. 341. 11. Ἀδιάκριτος· ἀδιαχώριστος, λαμβάνεται δ' ἐπὶ τῶν μὴ γιγνωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαροῦντα.

Pro φλυαροῦντα lege φλυαρούντων.

Pag. 341. 23. Ἀδελφίζειν· ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης καὶ ὁ Μιλήσιος ἐχρήσατο.

Lege cum Suida: οὕτως Ἰσοκράτης καὶ ὁ Μιλήσιος Ἑκαταῖος ἐχρήσαντο. Isocr. 19. 30. εἶτα νῦν αὐτὸν

ἀδελφίζειν ἐπιχειρήσωνται, ὥσπερ οὐχ ὅσῳπερ ἂν οἰκειότερον προςείπωσι τὸν τεθνεῶτα, τοσούτῳ δόξουσαν αὐτὴν μείζω καὶ δεινότερ' ἐξαμαρτεῖν.

Pag. 342. 6. Ἀδράστεια· οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ τοὔνομα παρ' Ἀδράστου τινὸς βασιλέως, ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἱδρυσαμένων ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προςηγορεύθη Ἀδραστείας. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. ὁ δὲ Ἀντίμαχος λέγει·

ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόῳ.

Pro τοῦ παλαιοῦ Dobraeus Advers. I. p. 584. τοῦ Ταλαοῦ. Παρὰ ῥόῳ mutandum est in παρὰ ῥόον. Sequuntur haec apud Harpocrationem:

Αἰσήποιο
ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια κέκληται.

Pag. 344. 6. Ἀδικομάχους ἵππους Ξενοφῶν τοὺς δυσπειθεῖς λέγει, καὶ δίκαιον ἅρμα τὸ εὐπειθές.

Ἀδικομάχους nusquam invenio, nedum apud Xenophontem. Equos indociles appellat ἀδίκους. Locus, quem respicere videtur grammaticus, est Cyropaed. II. 2. 26. οὔτε γὰρ ἅρμα δήπου ταχὺ γένοιτ' ἂν βραδέων ἵππων ἐνόντων, οὔτε δίκαιον ἀδίκων συνεζευγμένων. Ruhnken. ad Xen. Mem. 4. 4. 5 pro ἀδικομάχους coniecit ἀδικογνάθους.

Pag. 345. 5. Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων· ἀντὶ τοῦ ἐν ἀδοξίᾳ εἰσὶ παρὰ ταῖς πόλεσι. Ξενοφῶν ἐσχημάτισεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ· καὶ γὰρ οἵ γε βάναυσοι καλούμενοι ἐπίῤῥητοί τε εἰσι καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων.

Xenoph. Oecon. IV. 2. καὶ γὰρ αἵ γε βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίῤῥητοί εἰσι καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων.

Pag. 346. 1. Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος, λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατῖνος, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλάκις.

Cobet. Nov. lect. p. 182. „Plato Comicus in fabula Adonide traditur usus fuisse formis Ἀδώνιος ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος et accusativo τὸν Ἀδώνιον, quae et falsa sunt et inter se pugnant. Sed corruptus testis est, Grammat. Bekk. p. 346. 1. ubi legendum: Ἄδωνος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος, λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδῶνα. Hesychius Ἀδῶνα· τὸν Ἄδωνιν."

Pag. 346. 5. Ἀδρηστία· πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον.

Lege Ἀδρήστεια. Il. II. 828.

οἵ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ.

Pag. 346. 19. Ἄδωρος χάρις· ἡ ἐπὶ τέλους ἐλθοῦσα δωρεά.

Nauck. Euripid. fr. 861. corrigit: ἡ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρεά. Cf. Phryn. Bekk. p. 26. 11.

Pag. 346. 28. Ἀελλάδες ἵπποι· αἱ ταχεῖαι, καὶ τοῦτο τραγικόν.

Sophocl. O. T. 467.

ὥρα νιν ἀελλάδων
ἵππων σθεναρώτερον
φυγᾷ πόδα νωμᾶν.

Pag. 347. 4. Ἄερκτον· ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν ὁρώμενον.

Lege καθορώμενον. Lysias VII. 28. ἄερκτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπτόν ἐστιν.

Pag. 347. 7. Ἀείνως γλῶττα· καὶ ἀείνως φωνὴ καὶ ὀργὴ καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων, χρῶ.

γλῶτταν τε [illegible] ἐν δήμῳ φορεῖν
καλῶν λόγων ἀείνων,
ἢ πάντα [illegible] λόγων.

[illegible] δὲ καὶ [illegible] καὶ ἀείνως [illegible]. [illegible] τῇ λέξει τὸ νάειν, ὅπερ ἐστὶ [illegible], τὸ δὲ γλῶττα [illegible] εἴρηται ἐπὶ τῆς [illegible].

Cobet. [illegible] Grammaticus in verbis comici incerti [illegible] ἀείνων et annotavit: τὸ δὲ γλῶττα [illegible] καινὸν καὶ ἐναργῶς εἴρηται, et est [illegible] καινόν, ab illo ipso demum [illegible]: ἀείνων genitivus est cum λόγων coniungendus.

Pag. 348. 2. [illegible] Ἀριστοφάνης δὲ [illegible]

Scribendum [illegible] Idyl. XII.

Pag. 348. 16. [illegible]

Corrige ἀζαλέον.

Pag. 348. 17. Ἄζειν· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς.

Hesychius: ἄζειν, στενάζειν ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. Ubi Alberti: „At στενάζειν pertinere videtur ad v. Αἰάζειν. Inf. Αἰάζω, στενάζω."

Pag. 350. 3. Ἄθρους· ἢ ἀφ' ὧν συνηγμένους ὁμοῦ ἢ ἀθρόως. λέγεται δὲ καὶ ἄθρους καὶ ἀθρόους.

Suidas et Zonaras pro ἢ ἀφ' ὧν habent εἰς ἅπαν. Bekkerus in Suida correxit εἰς ἓν ἅπαντας, quod et hoc loco legendum videtur.

Pag. 350. 12. Ἄθυμος· ὅ τε ἀόργητος παρὰ Πλάτωνι, καὶ ὁ περίλυπος παρ' Αἰσχίνῃ.

Plato, de rep. 411 C. καὶ ἐὰν μέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἐξ ἀρχῆς φύσιν ἄθυμον λάβῃ, ταχὺ τοῦτο διεπράξατο.

Pag. 350. 23. Ἄθηλον παιδίον· τὸ τροφῆς μὴ μετειληφός, τὸ ἄτροφον, οὕτως Ἀριστοφάνης.

Lysistr. 881.

αὕτη, τί πάσχεις, οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν.

Pag. 350. 25. Ἀθηνᾶ ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος, μεθ' ἵππου ἀνήλατο· ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὡς Ἄδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν ἱππίους προςαγορευθῆναι.

Pro μεθ' ἵππου p. 207. 32. legitur μεθ' ἵππων. Pro Κόρης scribendum Κορυφῆς, cf. pag. 208. 2. Harpocrat. v. ἱππία Ἀθηνᾶ. Etymol. M. p. 474. 32. Cicero de

nat. deor. III. 23. „Minerva quarta Jove nata et Coryphe, Oceani filia." Pro κολωνοῦ lege Κολωνοῦ. Ὡς Ἄδραστον Bekkerus depravatum putat ex δι' Ἄδραστον.

Pag. 352. 11. Ἀθύρωτας· ἄκλειστος. Ἀριστοφάνης. Ran. 838. Suidas: οὕτως, ἀθύρωτον, οὐκ ἀπύλωταν, Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον.

Pag. 352. 15. Ἀθράνευτον· ἄστρωτον.

An legendum ἄτρωτον? Vide Alberti ad Hesych. in v. Aristophan. Equit. 369. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.

Pag. 352. 20. Ἀθυμία· Ἡρόδοτος ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ λόγῳ τὴν ἀτυχίαν λέγει.

Legendum ἀψυχίαν. Τύχη et ψυχή cum compositis et derivatis in Codd. sexcenties confunduntur. Herodot. I. 37. νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκληΐσας ἔχεις, οὔτε τινὰ δειλίην μοὶ παριδὼν οὔτε ἀθυμίην.

Pag. 352. 23. Ἀθήναζε· Πλάτων ἐν Ὀδυσσείᾳ. Παρμενίδῃ. τὰ μέντοι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημέναν. Φησὶ δὲ τούτῳ· καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδ' εἷς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε. καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένου τὴν σύνταξιν. γράφει δὲ οὕτως· ἐπειδὴ γὰρ ἀπῴκεις τὴν Ἀθήναζε καὶ ἀπηλλάγην τῆς κληρουχίας.

Bast. ad Corinth. p. 880. pro Φησὶ δὲ τούτῳ recte: Φησὶ δ' ἐν τούτῳ. Tum addit: „Voces ἐν Ὀδυσσείᾳ quid h. l. sibi velint, exspecto qui me doceat. Parmenides Pla-

tonis, quod nemo ignorat, sic incipit: Ἐπειδὴ Ἀθήναζε οἴκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικόμεθα. Nec minus nota sunt verba e Phaedonis initio citata. Fischerus ad h. l: „Significat ἐπιχωριάζειν hoc loco *commorari* et Ἀθήναζε est *Athenis* nam Priscianus 18. p. 721: Illi (Attici) ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις. *Et nos*, habitat Romae, *et* habitat Romam." Antiphontis locum iam Ruhnkenius opuscul. (Lugd. Batav. 1807) p. 248 publici iuris fecit. Denique notanda phrasis ἐπίστασιν ἔχει. Saepius legas εἰς ἐπίστασιν ἄγει, de qua locutione nonnulla monuit Wesselingius ad Diodor. Sicul. Vol. II. p. 308. Suidas: Βῶλος Μενδήσιος, Πυθαγόρειος, περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων. Kusterus: „Verba haec obscura sunt, ex quibus vix sensum aliquem elicere potui." Idem locus citatur ab Eudocia p. 94, ubi Meineckius (*Bibliothek der alten Literatur und Kunst*, St. V. p. 31) haec notavit: „Suidas ex Eudocia emendandus: ille enim nullo sensu, nostra bene, ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγν. κ. τ. λ. Scripsit: Bolus de lectione et studio historiae, quae eo ducit [ἱστοριῶν ἀγαγόντων?] ut ad nos attendamus, ut *equidem* interpretor." Villoisonus in Eudocia temere dedit περὶ τῆς ἀναγν., nam Codex habet περὶ τῶν ἀναγνώσεως. Corrige ut habet Suidas, περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως. Sensum hunc esse puto: *De rebus, quae in legendis historiis nos* (me, i. e. ipsum scriptorem) *adverterunt.*"

Pag. 354. 31. Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων καὶ λανθάνειν βουλομένων.

Corrige: Ἄϊδος κυνῆ. Il. V. 844.

αὐτὰρ Ἀθήνη
δῦν' Ἄιδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.

Aristoph. Acharn. 390.

λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν.

Pag. 354. 33. Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσεται καὶ πείσειν..

Locum corruptum ita corrige ex Harpocratione et Suida v. Αἰδέσασθαι· Αἰδέσασθαι ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης. ἐν δὲ τῷ κατ' Ἀριστοκράτους ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι. Αἰδέσασθαι dici ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι collegit grammaticus ex Demosthen. p. 991. 1. καὶ τοῦθ' οὕτω τὸ δίκαιον ἐν πᾶσιν ἰσχύει, ὥστ', ἂν ἑλών τις ἀκουσίου φόνου καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν μετὰ ταῦτ' αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, οὐκέτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστιν. Ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι. Demosthen. p. 643. τί οὖν ὁ νόμος κελεύει; τὸν ἁλόντα ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ ἔν τισιν εἰρημένοις χρόνοις ἀπελθεῖν τακτὴν ὁδὸν καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος.

Pag. 355. 11. Αἴγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης δὲ ἥλιος, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.

Lege cum Hesychio: Αἴγλης καὶ ἡλίου.

Pag. 356. 6. Αἱμασιά· τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον, κυρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται φραγμοῖς ἤ τινες ἀρπ. ον. καὶ οἱ Ἴωνες οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος

ἐν τῇ πρώτῃ. Φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον αἱμασιὰν καλοῦσιν.

Recte Bachmannus Anecd. Gr. T. I, pag. 44. „Literarum compendium, quod. h. l. in Cod. est, credo ἄρπεζον legendum esse. Male in Suida editum est ἥρπαζον." Corrige igitur ἥν τινες ἄρπεζον. Ex nostro emenda Zonaram, ubi pro ᾠκοδομημένον absurde legitur ᾠκονομημένον. Apud Suidam nova glossa est: αἱμασιαῖς· τοῖς φραγμοῖς, κυρίως τοῖς ἠκανθωμένοις. Vox αἱμασιά legitur Herodot. 1. 180.

Pag. 356. 17. Αἷμα· τὸ γένος.

ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

καὶ τῶν ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ κυριώτατον. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν αἷμά φησιν.

Lege: ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. (Il. VI. 211). Κυριώτατον restituendum est apud Suidam et Zonaram, apud quos legitur καιριώτατον. Sophocles. Electr. 1394.

νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων.

Ubi αἷμα pro ξίφος dixisse Sophoclem quis est qui credat?

Pag. 357. 19. Αἰωνίζει. διὰ παντός.

Excidit μένει. Cf. Suid.

Pag. 357. 20. Αἰώρα· ἀγχόνη, ὕψος, ἔπαρσις.

Pro ὕψος lege ὕψωσις cum Suida.

Pag. 359. 16. Αἰνίζομαι μαζῷ· ἐπαινῶ ἢ καταπλήττομαι, παρὰ τὸ αἰνόν, ὅ ἐστι δεινόν.

τινὲς δὲ τὸ εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω, οἷον αἰνιγματοῦμαί σε.

Lege cum Hesychio: αἰνίζομαι. θαυμάζω, ἐπαινῶ κ. τ. ἑ. Pro αἰνιγματοῦμαί σε suspicor αἴνιγμα ἡγοῦμαί σε.

Pag. 359. 24. Αἰρόπινον· σκοτεινόν, καὶ κόσκινον ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελθεῖν.

Σκοτεινόν habent Hesychius, Suidas, Zonaras. An legendum σινίον? Hesych. σινίον. κόσκινον.

Pag. 360. 10. Ἀΐαί· ἀκόντιον Ἀθήνησι. καὶ τοῦ Αἰακοῦ τέμενος.

Cobet. Var. lect. 87. „Ridicule peccarunt librarii." Scribendum Αἰακεῖον· τὸ Ἀθήνησι τοῦ Αἰακοῦ τέμενος.

Pag. 361. 32. Αἰδέσεως· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· τοῦ δὲ ἀκουσίως αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσεν, ὁ αὐτὸς δὲ καὶ αἰδέσεταί φησιν ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτείρει.

Demosthen. p. 528. 5 legitur: τοὺς δ' ἀκουσίως αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν. Pro οἰκτείρει legendum esse οἰκτερεῖ manifestum est.

Pag. 362. 7. Αἱματωπόν· Εὐριπίδης.

δράκοντος αἱματωπὸν αἷμα.

Pro αἷμα Boiss. restituit ὄμμα. (Nauck. Eurip. fr. 862).

Pag. 362. 8. Αἱματοσταγῆ. Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης.

αἱματοσταγῆ

κηλῖδα τέγγει.

Nauck. Euripid. fr. 863. „Aristophanis dici videtur Ran. 471."

τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα
'Αχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι.

Pag. 362. 12. Αἱμάτου· ἀντὶ τοῦ ἐξαιμάτου. Εὐριπίδης.

αἱμάτου θεᾶς
βωμόν.

Locus legitur Euripid. Andromach. 260.

σφάζ', αἱμάτου θεᾶς βωμόν, ἢ μέτεισί σε.

Pag. 362. 29. Αἱμασιολογεῖν· Θεόπομπος.

αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο.

Lege cum Bast. ad Gregor. Corinth. p. 511.

ὃς αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο.

Pag. 363. 15. Αἱμαχαναι· αἱμάξαι.

Dobr. Adv. p. 620. „αἱμαχαναι. Ita et Hesych. Qu. αἱ μαχαναί αἱ ἅμαξαι."

Pag. 363. 29. 'Ακαμαντίς καὶ 'Ακάμας· μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπ' 'Ακάμαντος τῆς εὐθ...

Lege cum Harpocratione: ἀπὸ 'Ακάμαντος τοῦ Θησέως.

Pag. 363. 31. 'Ακαρ· ἀντὶ τοῦ μικρὸν ἢ οὐδέν. οὕτως 'Αντιφῶν.

Corrige ἀκαρῆ ex Harpocratione. Pierson ad Moerid. p. 43. „Apud Harpocrationem legitur ἀκαρεῖ, apud Suidam ἄκαρ. Utroque loco scribe ἀκαρῆ, non ἀκαρές." Ammonius: 'Ακαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ 'Ακαρῆ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχύ, οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τυχῆς (τέχνης Pierson.) ἐπίσταμαι. 'Ακαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

Pag. 364. 15. 'Ακεσταί. οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι.

Ξενοφῶν ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταί.

Legitur Cyrop. 1. 6. 16 cum varia lectione ἤπηταί.

Pag. 364. 22. Ἀκήδεστοι· μηδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἢ ἀκήδεστοι καὶ ἄταφοι.

Lege ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι. Vide Suidam in v.

Pag. 365. 8. Ἀκμαῖος· νεανίσκος, σφριγῶν.

Cobet. Var. Lect. 260. „Νεανίσκος ad aetatem refertur, non ad formam corporis. Dubitasne νεανικός reponere?"

Pag. 365. 10. Ἀκμή· ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις. καὶ ἡ νεότης. ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἡ εὐτυχία. οὕτω καὶ Ἰσοκράτης. τὸ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι· οὕτως Ὑπερίδης.

Locus Isocratis corruptus est: corrige ex 2. 33. κράτιστον μὲν γὰρ τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Κράτιστον in τὸ depravatum est propter similitudinem cum fine vocis Ἰσοκράτης. Deinde nominativus ἀκμή non dicitur pro ἔτι, sed accusativus ἀκμήν. Cf. p. 77. 27. ἀκμήν· ἀντὶ τοῦ ἔτι, Ὑπερίδης ὑπὲρ Κρατίνου. Pierson. ad Moerid. „Semel ita usum Xenophonta scribit Phrynichus, nempe Ἀναβ. L. IV. p. 325 D. (IV. 3. 26). καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε. Sic etiam Aeschines Ep. II. ad Ctesiph. p. 122 B." Lobeck. ad Phryn. p. 123. „Narrant Moeris et Thomas, nullum Atticorum τὸ ἀκμὴν pro ἔτι usurpasse. Contra Suidas Sophoclem et Hyperidem testes citat. Quid ad haec dici potest? Nimirum hoc: duas esse huius adverbii significationes, saepe inter se confusas, unam

antiquiorem et primigeniam, in *articulo*, qua usi sunt Xenophon et Isocrates ad Demon. p. 2. ille ὁ μὲν ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε, hic σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς. Neutro loco significatur ἔτι, sed ἄρτι, *cum maxime, nunc ipsum*. Sic etiam Polyb. XI. 4. 391. ὅταν ἀκμὴν ἄρχηται ῥεῖν, quo loco ineptissimum foret ἔτι. Altera recentior, *adhuc*, v. c. Strab. I. 56. ἕως ἀκμὴν ἐκέκλειστο τὰ στενά, Strato Epigr. III. ἀμύητος ἀκμήν. Plutarch. de Glor. Athen. II, 85. T. IX. ἀκμὴν διαβουλευόμενοι. v. Theocr. Id. IV. 60. ubi cum ἔτι componitur ut synonymon. De Sophocle Suidas manifesto errat. Hyperidem testem adhibet in hac causa etiam Antiatticista Bekk. p. 77., sed locum non apposuit, neque fidem fecit iudicii sui."

Pag. 367. 20. Ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης ἔφη, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς. ἀκολαστάματα δὲ λέγουσι καταχρῶς οἱ Ἐπικούρειοι. πλὴν καὶ Ἀλεξανδρίδης κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης.

Pro Ἀλεξανδρίδης restituatur Ἀναξανδρίδης, cuius nomen similiter corruptum est pag. 1208. (cf. p. 104. 32). Cobet. Nov. lect. p. 428. „Notissimus est Euripidis locus in Hecuba vs. 607.

ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀταξία.

Sophoclem ἀκόλαστον στόμα (non σῶμα) dixisse suspicor, quemadmodum Euripides in Oreste dixit:

ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον,

et in Bacchis:

ἀκολάστων στομάτων — τὸ τέλος δυστυχία.

Apud Aristophanem vetus scriptura ΑΚΟΛΑΣΤΑΣ-

MATA inter scribarum manus abiit in ἀκόλαστ' ᾄσματα in Lysistrata vs. 399.

τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστὶν ἀκόλαστ' ᾄσματα.

cui tandem Dobraeus ἀκολαστάσματα reddidit, eadem opera apud Grammaticum Bekkeri nihili vocabulum ἀκολαστάμχτα in ἀκολαστάσματα emendans, rectissime omnia, ut vides. Grati ab eodem magistro docemur ὅτι οἱ Ἐπικούρειοι κατακόρως ἔλεγον ἀκολαστάσματα, quod in illis nemo mirabitur."

Pag. 367. 33. Ἀκολουθοῦντε· ἀντὶ τοῦ ἀκολουθούσα δυϊκῶς. οὕτως Ἕρμιππος. καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις.

Cobet. Var. lect. p. 70. „Quamquam haec absurda sunt, tamen ea res neminem magnopere movere videtur. *Utuntur masculinis pro femininis* idque *saepe* faciunt: quasi vero haec *masculina* sint et nonnumquam *aliter* fiat. Nempe sunt haec communia, constanter utuntur veteres forma eadem, quia non est alia, et sicubi contra haec peccatur scribarum vitia et errores tenemus."

Pag. 370. 30. Ἀκάλλειν· ἰδίως τὸ τῇ οὐρᾷ σαίνειν.

Imo αἰκάλλειν. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 371. 4. Ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος.

Poll. VII. 93. τὰ δὲ πλοιάρια καὶ ἀκάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης, εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων.

Pag. 374. 3. Ἀκωδώνιστον· ἀβασάνιστον, ἀδοκίμαστον, οὕτως Ἀριστοφάνης.

Lysistr. 485.

ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

Pag. 376. 1. Ἀλέοιμι· ἀντὶ τοῦ θερμαίνοιμι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Cobet. Nov. lect. 170. „Debebat Ἀλεαίνοιμι — θερμαινοίμην scribere ex Aristoph. Eccles. vs. 540."

ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην.

Pag. 376. 28. Ἀλκμαίων· ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

Imo vero ἀκμαίων.

Pag. 377. 6 Ἀλιτρία· ἀντὶ τοῦ ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης.

Acharn. 907.

ναὶ τὼ σιώ,
λάβοιμι μέντἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολύ,
ᾆπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων.

Pag. 378. 13. Ἀλλήλων· ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης· καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.

Thuc. II. 70. legitur: καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγέγευντο, ubi ἀλλήλων pro ἑαυτῶν dixisse Thucydidem, quis tam stultus est, ut credat? Idem error a nonnullis commissus est Thuc. III. 81 οἱ δὲ πολλοὶ τῶν ἱκετῶν — διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους.

Pag. 378. 18. Ἀλκέτας· Μολοττῶν βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ ἱπποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

Ἱπποστράτηγος nemo umquam fuit, quod sciam. Corrige ὑποστράτηγος. Cf. Arrian. de expedit. Alex. IV. 22. I. 27. 1. 5. sqq. V. 11. 3.

Pag. 379. 11. Ἄλλος· ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος.

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο

δὲ εἴπῃ.

τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τις·
ὁππότε κεν.

Cf. Il. IX. 313, Odyss. XI. 127.

ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης.

Pag. 379, 31. Ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθῃ·

. . εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον
οὐκ ἄλλο τι ἕτερον.

Κράτις Παιδιαῖς.

τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἐστιν.

Bacchmann. Anecdot. V. I. p. 71. οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον, et annotat: „Cod. τι οὐθ' ἕτερον. Dedi ex certissima Porsoni emendatione, Miscell. p. 200."

Pro Κράτις lege Κράτης.

Pag. 380. 4. Ἀλογιᾶν· τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων.

Scribendum ἀλογίαν cum Harpocratione. Demosthen. in Aristocrat. § 186. καίτοι πηλίκην τινὰ χρὴ νομίζειν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταύτην τὴν ἀλογίαν.

Pag. 380. 19. Ἀλύξαι. ἐκφυγεῖν ἢ καταξῦσαι.

Grammaticus, ἀλύξαι explicans per vocem καταξῦσαι, confudit ἀλύξαι et ἀμύξαι, ut indicat Hesychius, apud quem legimus: Ἀμύξαι· καταμύξαι, καταξῦσαι. Similiter erravit Suidas.

Pag. 380. 30. Ἁλύσιον· ἁλυσίδιον, πλόκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνῃ·

περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δότω.

Lege: τίς σοι δότω. Vide Suid.

Pag. 381. 1. Ἄλφι· ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Strabo VIII. c. 364. Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν λῖ, Συρακὼ δὲ τὰς Συρακούσας· παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δε μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ· ἡ ὄψις. καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ. Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ· καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι.

Pag. 381. 11. Ἀλωπόχρους· ὁ πολιός.

Cobet. Nov. lect. p. 170. corrigit ἀλφιτόχρους.

Pag. 381. 22. Ἀλοστατεῖ· στρατεύεται.

Zonaras ut noster. Suidas ἀλλοστρατεῖ. Toup. μελλοστρατεῖ· στραγγεύεται.

Pag. 383. 3. Ἀλεύραττις· ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα.

Bast. ad Gregor. Corinth. p. 769 suspicatur ἀλεύραττις ex ἀλευρόττησις esse corruptum.

Pag. 383. 8. Ἀλίαστον· τὸ μάταιον. Εὐριπίδης. ἔστι δὲ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν.

Nauckius, Eurip. f. 1106. „Interpretatio aut inepta aut corrupta: pro ἀνέγκλητον temptabam ἀνέγκλιτον vel ἀνέκκλιτον, quid sit τὸ μάταιον ignoro." Pro ἀνέγκλητον legendum esse ἀνέκκλιτον manifestum est. Suspicatus sum, grammaticum confudisse ἀλίαστον et ἅλιον.

Pag. 388. 20. Ἀμφήριστον· ἄνισον, ἀμφίβολον.

Il. ψ. 182.

καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν.

Schol. ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον ἢ ἀμφισβητήσιμον. Pro ἄνισον lege ἴσον.

Pag. 389. 9. Ἀμφιματῶσαι· ἀποδῦσαι.

Debebat scribere ἀφιματῶσαι. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 389. 15. Ἀμφίταποι· τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Athen. V. 197. A. ταύταις δ' ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο.

Pag. 389. 20. Ἀμφιφορεῖα· ἀγγεῖα.

Imo ἀμφιφορῆα· ἀγγεῖον. Suidas affert epigramma ex Anthol. Palat. 6. 257.

Τίς με, Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα
τίς με, τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον
Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου,
ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων; ·
ἀμφοτέρους ᾔσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

Pag. 389. 23. Ἁμωςγέπως· ὁπωςδήποτε, ἔν γε τινι, καθ' ὀντινχοῦν τρόπον.

Lege ἑνί γέ τινι τρόπῳ.

Pag. 390. 3. Ἀνάγωγος· ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς.

Ita Zonaras. Lege ἀγωγῆς cum ceteris lexicographis.

Pag. 390. 4. Ἀναγωγότερον· ἁμαρτικώτερον, ἀτακτότερον.

Corrige: ἁμαρτητικώτερον.

Pag. 390. 9. Ἀναδούμενος· στεφχνούμενος, τιθέμενος.

Legendum: στέφανον ἐπιτιθέμενος.

Pag. 391. 9. Ἀνακωχεύειν· τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας τὰ ὀθόνια σαλεύειν.

Formae ἀνακωχεύειν et ἀνακωχή debentur Graeculis indoctis, qui constanter α pro ο ubique substituunt. (Cobet. Nov. lect. p. 168. 170). Apud Hesychium contra literarum seriem scripserunt:

Διοίσουσιν· διαφέρουσι.

Διακωχή· διάστασις χρονοῦ τινός.

Δι' ὀλίγου· ἀντὶ τοῦ μετ' ὀλίγον.

Recte grammaticus pag. 406. 10. Ἀνοκωχὴν διὰ τοῦ ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι, πολὺ δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ.

Cobet. l. l. „Non est aliud discrimen inter ἀνακωχή et ἀνοκωχή, nisi quod hoc probum et genuinum est, illud ex Graeculorum inscitia profectum." Pro στήσαντας τὰ ὀθόνια lege στείλαντας cum Cobeto. Etymologiam absurdam vides et scripturam in glossa, quae sequitur:

Ἀνακωχῆς· ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. ἀνακωχὴ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

Nihil credendum Ammonio scribenti: ἀνακωχὴ καὶ ἀνοκωχή διαφέρει. Ἀνακωχή μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις, ἡ δε διὰ τοῦ ο ἀνοκωχή ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου, neque Hesychio vitiosas formas afferenti: Ἀνακωχεῖν, ἀνακωχεύειν, ἀνακωχή, ἀνακωχῆς et ἀνακωχήσαντες. Ἀνακωχεῖν nihili est, ἀνακωχεύειν depravatum ex ἀνοκωχεύειν, cuius simplex forma apud ipsum Hesychium occurrit: Ὀκωχεύειν· ἔχειν, συνέχειν. Plura vide apud ipsum Cobetum l. l.

Pierson ad Moerid. p. 221. „Quod autem nominibus ἀνοκωχή, διοκωχή, accidit, ut ubique perverse scribantur cum α ἀνακωχή, διακωχή, ita nostra κατοκωχή, κατοκώχιμος, (perpetuone librariorum errore, an ipsorum scriptorum culpa, qui linguae suae rationem saepe minus perspectam habuerunt, non dixerim), male exarantur κατακωχή, κατακώχιμος."

Pag. 393. 4. Ἀνασχοῦσα. ἀναδοῦσα.

Legendum ἀναδῦσα. Eadem opera corrige Zonaram. Cf. p. 405. 24 infra, ἀνίσχουσαι· ἀναδύουσαι.

Pag. 393. 32. Ἀνδρῶνα· οἶκον ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν αὐλίζεσθαι.

Corrige ἀλίζεσθαι. Ἀλίζεσθαι et αὐλίζεσθαι, συναλίζεσθαι et συναυλίζεσθαι in libris constanter permiscentur.

Pag. 394. 5. Ἀνδροσάνθων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

Imo ἀνδροσάθων, a voce σάθη. Vide Suid. Infra ἀνδροσάθης cum Hesychio.

Pag. 394. 8. Ἀνδρακάς· τὸ κατὰ ἄνδρα χωρῆσαι· ὁ Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσου καὶ ἀντικείμενον.

Blomf. Aeschyl. Agam. 1585. „Casu quodam satis mirabili confusae sunt glossae diversissimae: nam voces τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης (ut legitur apud Suidam), vix dubito quin ad interpretramentum τοῦ ἀντίπαλον pertineant, qua voce in isto sensu saepissime utitur Thucydides. Schol. ad. I. 3. Ἀντίπαλον, καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ πολέμιον. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἕλληνι ὁ βάρβαρος." Quibus equidem a me impetrare non possum, ut fidem habeam. Suspicatus sum finem glossae pertinere ad interpretationem vocis αὐτάρκης, quae a vocabulo ἀνδρακάς scriptura non tantum differt, quantum vox ἀντίπαλον. Thuc. II. 51. σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτό, ubi αὔταρκες significat ***par, resistens.***

Pag. 395. 19. Ἀνεβιωσάμην. ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα, Κρατ . . .

Repone Κράτης ex Suida. Plat. Phaed. p. 89. B. ἐάνπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.

Pag. 395. 19. Ἀνεκάς ψιλῶς τὸ ἀνὰ λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

ἑκάστ' ἐπαίρω.

Lobeck. ad Phryn. p. 270. „Quae in Anecd. Bekk. pag. 395 s. Ἀνεκάς leguntur, e Plut. V. Thes. c. 33. et Suid. s. h. v. corrigenda sunt."

Pro ἀνά igitur legendum ἄνω, et pro ἑκάστ' ἐπαίρω restituendum ἀνεκάς τ' ἐπήρω. Suidas versum ita laudat:

ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.

Pag. 396. 12. Ἀνειλήθυιαν· ἄτοκον. Εὐριπίδης.

Scribendum: ἀνειλείθυιαν. Euripid. Ion. 453.

σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν
ἀνειλείθυιαν, ἐμὰν
Ἀθάναν ἱκετεύσω.

Theocr. Idyll. XVII. 60. Strab. XVI. 817. pro Εἰλήθυια editores restituerunt Εἰλείθυια.

Pag. 396. 25. Ἀνείληπτός· ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ ἕτερον τοιόνδε οὐδέν.

Debebat scribere ἀνήλιπτος. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 396. 27. Ἀνεκαλέσατο· ἀνεθέρισεν.

Corrige ἀνεκαλαμήσατο ex Hesychio et Zonara. Causam erroris vides apud Hesychium:

ἀνεκαλαμήσατο· ἀνεθέρισεν.
ἀνεκαλέσατο· ἀπέστρεψεν.

Ubi Kusterus: „an pro Ἀνεκλάσατο? ab ἀνακλάω, *reflecto*. Supra ἀνακλάσεις· ἐπιστροφάς." Equidem ἀνεκαλέσατο sanum esse puto, sed pro ἀπέστρεψεν correxerim ἀνέστρεψεν, i. e. *redire iussit*.

Pag. 397. 26. Ἀνέπαλτο· ἀνέπαλτο.

Lege cum Hesychio: ἀνέπαλτο· ἀνήλατο.

Pag. 397. 33. Ἀνεμύτας· Θηβαῖος τὸ γένος.

Imo Ἀνεμοίτας. Demosthen. p. 324. 16.

Pag. 398. 22. Ἀνέῤῥιψαν· ἀνέβαλον, ἢ ἀπηρνήσαντο ἢ ἀνεβάλοντο.

οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναῤῥίψαντες ὄλεθρον.

Pro ἀπηρνήσαντο non dubito quin legendum sit ἀνήρπασαν. Male mulcatur Homerus apud nostrum et Suidam. Repone ex Odyss. X. 130.

οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέῤῥιψαν, δείσαντες ὄλεθρον.

Pag. 398. 25. Ἀνεσίμου· ἀνήλισκε, κατεδαπάνα·

Male scripsit ἀνεσίμου pro Ionico ἀναισίμου. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 399. 3. Ἀνέσπακεν· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ.

πόθεν γὰρ, ὦ φίλοι θεοί,

ἀνεσπάκασιν . . . . . οὗτοι τοὺς λόγους;

Versus integer legitur apud Suidam:

τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους;

Alio sensu Sophocl. Aiax 302.

τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινι
λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα
τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ.

Pag. 399. 8. Ἀνερύσατο· ἐγύμνωσεν.

Corrige ἀνεσύρατο, ut literarum series arguit.

Pag. 399. 14. Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων.

Plato Phaed. p. 60 A. ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν.

Pag. 400. 13. Ἀνέσχεν· ὡς λέγομεν, ὁπότε ὁ ὑετὸς παύεται, Ξενοφῶν. σημαίνει δὲ καὶ ἄνω ἔσχεν, ἐπῆρεν, ὕψωσεν.

Xenoph. Hellen. I. 6. 28. ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. ἐπεὶ δ' ἀνέσχεν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔπλει ἐπὶ τὰς Ἀργινούσας. Alii subintelligunt ὁ ἥλιος.

Pag. 400. 33. Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον· Ἀριστοφάνης. σημαίνει δὲ τὸ ὑπερβεβηκὸς μεγέθει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἥκειν.

Ran. 779.

μὰ Δί' ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
— ὁ τῶν πανούργων; — νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.

Pag. 401. 16. Ἀνέντατος· Θεόπομπος.
ἄπνους, ἄνευρος, ἀσθενής, ἀνέντατος.

Totidem verbis legitur versus apud Poll. II. 234. Malim cum Bekkero ἀνέντερος.

Pag. 401. 30. Ἀνερμάτιστος ναῦς· κούφη σάβουρος, οὐκ ἔχουσα ἔρμα.

Scribendum σαβούρας. Latine *saburra*. Plat. Theaet. p. 144 A. ᾄττοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα.

Pag. 402. 32. Ἄνηστις· ἡ νῆστις παρὰ Κρατίνῳ, ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ·

ἰοὺ γάρ, σύ γε πρῶτος ἄκλητος
φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.

Jacobs. Append. ad Porson. Adversar. p. 302. „Cratinus ap. Suidam T. I. p. 207. ἰοὺ γὰρ σὺ πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. quae si comparaveris cum

Athenaeo L. II. p. 47 A., ubi idem versus sic legitur: *οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δ. ἄ.* non dubitabis, scribendum esse: $\frac{\pi o \tilde{\iota}}{\pi o \tilde{\upsilon}}$ *γὰρ σῦ γε πρῷος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.*"

Pag. 403. 15. *Ἀνθερίσκος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδελοῦ.*

Corrige *ἀνθέρικος*. Ex Schol. Herodot. IV. 190: *νῦν τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ εὔθρχυστοι* corrige Suidam v. *ἀνθέρικος*, ubi male legitur *ἄθρχυστοι*. Vide Cobet. Var. lect. 120. „Nemo umquam codices Graecos trivit aut codicum lectiones excussit, qui non saepissime viderit *α* et *εὐ* non oculis sed mente et linguae peritia discerni oportere."

Pag. 403. 27. *Ἄνθεια. ὄνομα ἑταίρας. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θ Ἄντεια γράφουσιν.*

Athen. XIII. p. 586. *Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντειαν. Οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν, ἀπὸ δὲ Ἀντείας καὶ ὅλον δρᾶμα ἐπιγραφόμενον, ὡς προεῖπον, Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου, Ἄντειά ἐστί. Καὶ ὁ τὸν κατὰ Νεαίρας δὲ λόγον γράψας μνημονεύει αὐτῆς.* (§ 19).

Pag. 404. 9. *Ἀνθράκιον· βραχὺ τριποδίσκιον παραλεξείδιον.*

Absurdum scribarum errorem corrige ex Polluce. Legendum: *ἀνθράκιον· βραχὺ τριποδίσκιον παρ' Ἀλεξίδι.* Sedem vocis indicat Poll. I. 100. *οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βαῦνον ἂν εἴποις τὸν χυτρόποδα, καί που καὶ ἀνθράκιον, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Λημνίᾳ·*

καὶ μὴν παρῆν ἀνθράκιον ἡμῖν ἐν μέσῳ
σείσων τε κυάμων μεστός.

Pag. 404. 14. *Ἄνθρωπος Εὔριπος, τύχη Εὔρι-*

πος, ὄνομα Εὔριπος· ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Num quis intelligit, quid sibi velit *ὄνομα Εὔριπος*? Scribo cum Suida *διάνοια Εὔριπος*. Etymol. M. *πέλαγος γάρ ἐστι στενὸν ὁ Εὔριπος — ὅπερ ἑπτάκις καθ' ἡμέραν ἐναλλάττει τὴν ἰδίαν κίνησιν.*

Pag. 404. 17. *Ἀνθυπώμοσα· ἀντὶ τοῦ ὑπ . . ὑπωμοσία. οὕτω Δημοσθένης κατ' Ὀλυμπιοδώρου.*

Glossam corruptam emendavit aequalis meus Houtsma Lexic. Rhetor. Cantabrig. p. 32. „Eandem glossam habent Harp. in v. *ἀνθυπώμοσαν*, Suidas cum nostro in v. *ἀνθυπωμοσία*. Verum scribendum est *ἀνθυπωμόσαντο*, ut docet Demosthen. *κατὰ Ὀλυμπιοδ.* § 25 *ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον, ὑπομοθέντος δὲ τούτου ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι.*" Pro *ὑπεῖπον* in tribus Codd. Harpocrationis legitur *ἀπεῖπον*. Cum Bekkero legendum esse puto *ἀντεῖπον*, quod habet lexic. Rhetor. Cantabrig. Tota glossa igitur ita in integrum est restituenda:

Ἀνθυπωμόσαντο, ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπον τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημοσθένης κατ' Ὀλυμπιοδώρου.

Pag. 404. 22. *Ἄνθροισκα· ἄγρια λάχανα, παραπλήσια ἀνήθοις, οἷα καὶ τὰ μάρανθα.*

Genuina forma videtur esse *ἄνθρισκα*. Latine enim *anthriscum* appellatur. (Plin. 21. 15. (52), 89). Suidas ut noster. Etymol. M. *ἄνθρυσκα*. Hesych. *ἀνθρίσκια*. Zonaras, *ἄνθρησκα*. Noster supra p. 403. 21 *ἄνθρηκον*: Poll. VI. 106. *ἄνθρισκος*. Pro *μάρανθα* scribe *μάραθα*. Zonaras immani vitio *μάραντα*.

Pag. 405. 5. Ἀνίδρυτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστο.

Cobet. Var. lect. 259. „Turpe est istiusmodi maculas non eluere: ἀνίδρυτος legitur apud Demosthen. l. l. p. 786. 11. ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν γιγνώσκων."

Pag. 405. 8. Ἀνιεμένη· ἀνελοῦσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον.

Pro ἀνελοῦσα lege ἀνέλκουσα. Vide Suid. in v. Respicitur Il. XXII. 80.

κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν.

Pag. 405. 16. Ἀνίπτοις ποσίν· ἀντὶ τοῦ ἑτοίμοις καὶ χωρίς τινος ἐπιμελείας.

Scribendum ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμως. Latini eodem sensu *illotis manibus*, *illotis pedibus*. Suidas addit proverbium: ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων.

Pag. 405. 32. Ἀνόκαιον· τὸ ὑπερῷον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου ἀναβάσει. καὶ τὸν κωμῳδοποιὸν οἱ περὶ Ἀντιφάνην.

Ἀνόκαιον nihili vocabulum est. Suidas habet ἀνώγαιον ex Anabas. V. 4. 29. κάρυα ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων ἦν πολλά. Vox ἀνώγαιον merito suspecta est Cobeto, qui in Anab. l. l. restituit ἀνώγεων. (Vide Cobet. Nov. lect. p. 170). Deinde pro καὶ τὸν κωμῳδοποιὸν οἱ περὶ Ἀντιφάνην lege καὶ τῶν κωμῳδοποιῶν οἱ περὶ Ἀντιφάνην. Vide Suid. v. ἀνώγαιον.

Pag. 406. 5. Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν· ἀντὶ τοῦ σχιζομένοις. Ἡρόδοτος.

Herodot. IV. 58. ἀνοιγομένοισι δὲ τοῖσι κτήνεσι ἔστι σταθμώσασθαι ὅτι τοῦτο οὕτω ἔχει.

Pag. 406. 16. Ἀνοηστίαν· τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης.

Lobeck. ad Phryn. p. 506. „Moeris expresse ἀνοητία Atticis, ἀνοησία Hellenistis tribuit, et Pollux II. 228. quum plura substantiva a νοῦς composita commemorasset, παράνοια, ἀνοητία, ἄνοια, postremo addit: καὶ ἀνοησία, ὡς Ἀριστοφάνης, quod in Cod. ἀνοητία scribitur, pariterque infra IV. 9. ἄνοια, τὸ γὰρ ἀνοησία σκληρόν, codd. ἀνοητία suppeditant. Palam est, librarios in fraudem nostram conspirare et rem quasi de compacto geri. Nam et in Anecd. Bekk. p. 406. ἀνοηστίαν τὴν ἄνοιαν Ἀριστοφάνης: scripturae ambiguitate nos petulanter eludunt, et, posteaquam omnia huius formae vestigia e Thucydide deleverunt, Thomam, hoc teste utentem, mendacii reum agunt. Sed nihil promovent. Habemus enim certam viam et rationem, ab Atticistis traditam, qua omnes eorum fallacias convincere possimus. Nam quum ἀνοητία Phrynichi testimonio constet, ἀνοησία autem et a Moeride inter vulgaria abiectum et re ipsa novitium sit, — non videtur dubitari posse, quin Aristophanes ἀνοητία scripserit, ἀνοησία autem a Polluce prorsus removeri debeat."

Pag. 406. 25. Ἀντιδιαπλέκειν· τὸ ἐν δίκῃ ἀντιλέγειν.

Aeschin. adv. Ctes. § 28. Ναί, ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως λέγων, ὡς οὔτ' ἔλαχε τειχοποιὸς οὔτ' ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δήμου. Apud Hesychium contra literarum seriem scriptum est: ἀντία πλέκειν· Is. Voss.: „L. ἀντιδιαπλέκειν."

Pag. 406. 26. Ἀντίδοσις· τὸ τὴν οὐσίαν δοῦναι τινὰ τινι εὐπορωτέρῳ πρὸς τὸ τὴν δοθεῖσαν λειτουργίαν, δαπανηρὰν οὖσαν, ἐκεῖνον λειτουργεῖν ἢ οὐκ ἐθέλοντα λειτουργεῖν. καὶ τοῦτο καλεῖται ἀντίδοσις.

Lacuna sub finem glossae expleatur ex p. 197. 3, unde corrige: ἢ οὐκ ἐθέλοντα ἐκεῖνον λειτουργεῖν ἀντιδοῦναι τὴν ἑαυτοῦ καὶ τοῦτον ἀντιλαβόντα λειτουργεῖν. καὶ τοῦτο καλεῖται ἀντίδοσις. Errori ansam dedit verbum λειτουργεῖν bis positum brevi interiecto spatio.

Pag. 406. 30. Ἀντεπιτίθησιν· ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλει. οὕτως Ἰσαῖος.

Legendum ἀντεπιστέλλει cum Harpocratione.

Pag. 407. 5. Ἀντεύφρασμα· τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθῶν.

Restitue nomen poëtae Ἀγάθων. Cf. Suid. in v.

Pag. 407. 12. Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσιν, φησὶ Σοφοκλῆς.

Ita Suidas. Nunc legitur ἀντήρης νυκτεραῖς ὄψεσι. Sophocl. fr. 839 Dind.

Pag. 407. 13. Ἀνταπαιτῆσαι· ἀπαιτῆσαι. Θουκυδίδης τρίτῳ καὶ τετάρτῳ καὶ ἀνταποδοῦναι, καὶ ἀνταπολαμβάνειν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου.

Thuc. III. 58. τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι αὐτοὺς μὴ κτείνειν οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει. Pro ἀπαιτῆσαι Suidas κἀπαιτῆσαι. Suspicor κἀνταιτῆσαι. Thuc. IV. 19. ἀνταιτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας. Demosthen. p. 471. 2. πάντες μὲν γάρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ.

Pag. 408. 10. Ἀντιλέγειν· ἀντὶ τοῦ τὰ ἴσα λέγειν. Πλάτων.

Tittmann. ad Zonar. „an οὐκ ἴσα λέγειν? Certe illo sensu nunquam legere me memini. Nisi forte aliquo loco occurrat ubi sit respondere." Sed nihil mutandum esse docet Plat. Crit. p. 50 E. οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν.

Pag. 409. 1. Ἀντιφιλοτιμεῖ· ἀντιθεραπεύει.

Scribendum ἀντιφιλοτιμεῖται.

Pag. 409. 10. Ἀντιχορδάς· σύμφωνος.

Corrige ex Zonara: ἀντίχορδα· σύμφωνα. Hesych. Ἀντίχορδα. σύγχορδα, ἰσόχορδα.

Pag. 410. 30. Ἀνταλλαῖος· ἀντὶ τοῦ ἄνταλλος.

Legendum ἀντάλλαγος. Cf. p. 407. 18. Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἄνταλλον.

Pag. 411. 20. Ἀντλία· χαλεπή, προςαντής.

Error natus est ex scriptura unciali ANTAIA. Legendum ἀνταία.

Pag. 411. 22. Ἀνυπόβλητον· προῦχον.

Scribendum ἀνυπέρβλητον cum Zonara.

Pag. 412. 4. Ἄνω καὶ κάτω.

Adde ex Suida: τὸ πάντα λίθον κινεῖν.

Pag. 412. 6. Ἁνώνητον· ἀνωφελές.

Imo vero ἀνόνητον. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 412. 7. Ἀνωρθρίαζον· Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθριοι βοῶντες ἔλεγον.

Corrige ex Harpocrat. ἀνωρθίαζον· ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον. Eadem opera emenda Zonaram. Cf. Andoc. p. 15. 8.

Pag. 412. 9. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός· τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων. σημαίνει δέ τι τοιόνδε· ἄξιος ἐστιν ὁ μισθὸς ὥστε λαμβάνειν αὐτόν, ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. — καὶ Σοφοκλῆς·

γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ,
ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Quae grammaticus Sophocli tribuit, ea sunt verba Euripidis, Med. 319.

Pag. 413. 8. Ἄξιος οὐδὲ μόνου. ἀντὶ τοῦ οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον.

Legendum: ἄξιος οὐδ' ἑνὸς μόνου. Vide Suid. Plat. Theaet. p. 162 E. ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε, ᾧ εἰ ἐθέλει Θεόδωρος ἢ ἄλλος τις τῶν γεωμετρῶν χρώμενος γεωμετρεῖν, ἄξιος οὐδ' ἑνὸς μόνου ἂν εἴη.

Pag. 413. 29. Ἄοινος· ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἴνῳ, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων.

Lege: ἐπὶ τῶν μὴ γεγευμένων οἴνου.

Pag. 414. 29. Ἀπάλλεις· ἀποπέμπεις.

Imo ἀπιάλλεις. Thuc. V. 77. αἰ δέ τι δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ' ἀπιάλλην. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 415. 8. Ἀπαμφιεῖ· ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ. ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μὲν καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

Excidit nomen poëtae: reponendum Μένανδρος Μισουμένῳ. Pro τοῦτο μὲν non dubito quin cum Suida scribendum sit τοῦτό σου.

Pag. 415. 20. Ἀπάρσιμον· ἀσινῆ.

Suspicor ἀπαράσημον.

Pag. 419. 21. Ἀπέδειξεν· ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν. Ξενοφῶν.

Rep. Lac. 15. 3. ἔδωκε δὲ καὶ γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων λαμβάνειν, καὶ γῆν δὲ ἐν πολλαῖς τῶν περιοίκων πόλεων ἀπέδειξεν ἐξαίρετον.

Pag. 419. 26. Ἀπεδημηκότες· Ἕρμιππος Φορμοφόροις.

Cf. pag. 79. 26. Ἀπεδημηκότος· Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ. Cobet. Nov. lect. p. 447. „Qui libris etiam contra rationem et usum inepti credunt, delabuntur in istas formas, quibus equidem nullas vidi magis mirificas, quam quales Eustathius compluribus locis corrasit ad demonstrandum reduplicationem verborum omitti posse. Serio docet ἐβούλευκε Graecum esse et ἐξεπίακεν et ἐχάλκευται et προςεπαττάλευμένοι pag. 759. 31. (662. 41). Idem alio loco 1163, 25 (1222, 14) docuit ἐνωγάλισται Attice dici pro νενωγάλισται· sic alii nugantur ἀπεδημηκότος dixisse Veteres pro ἀποδεδημηκότος. — Unde igitur ista monstrosa soboles propagata est? Nempe ex ea superstitione, qua quidquid in aliquo Graeco codice scriptum est bene Graecum esse opinantur, etiam menda omnia et vitia, quae incuria fudit et homuncionum aliud agentium oscitantia."

Pag. 420. 8. Ἀπειργάσθαι· ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν.

Cyropaed. VIII. 8. Ἐγὼ μὲν οἶμαι ὅπερ ὑπεθέμην ἀπειργάσθαι μοι.

Pag. 420. 12. Ἀπειρήκει· ἀπειρήκειν καὶ ἀπηγορεύκειν. ἔστι γὰρ ἀπρόςωπα.

Corrige: ἀπειρήκη· ἀπειρήκειν καὶ ἀπηγορεύκειν· ἔστι γὰρ α'(πρώτου) προςώπου. Cobet. Nov. lect. 212. Var. lect. 122.

Pag. 420. 29. Ἀπεκόπησαν· ἀντὶ τοῦ ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

Anab. IV. 2. 17. καὶ λέγει ὡς ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου λόφου. Cf. III. IV. 39. καὶ οὐκ ἔστι παρελθεῖν, εἰ μὴ τούτους ἀποκόψομεν.

Pag. 421. 12. Ἀπεμφαίνει· ἀπείρηκεν.

Legendum ἀπέοικεν, ut corrigunt apud Suidam. Hesychius: ἀπεμφαίνοντα· ἀπεοικότα. Zonaras: ἀπεμφαίνει καὶ ἀπεμφαίνοντα· τὰ ἀπεοικότα καὶ ἀνάρμοστα. Polyb. VI. 47. 10. καὶ γὰρ ἂν ὅλως ἐπαινετὸν ὑπάρχῃ κατὰ τὴν τέχνην, τήν γε σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελέως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προςπίπτειν τοῖς θεωμένοις.

Pag. 421. 28. Ἀπεργάσασθαι· ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι. Ἀριστοφάνης.

Av. 1153.

φέρ' ἴδω, τι δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ' ὄρνιθες;

Pag. 422. 9. Ἀπεῤῥήσεις· ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ. οὕτω Κρατῖνος Νόμοις.

οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον ἀποτιλῶσαι τήμερον;
ὅλως δὲ πλέον τι τοῦ ἀποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ῥῆμα· καὶ παρ' Ὁμήρῳ·
ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον.

Porson. Advers. p. 34. „Cratinus Νόμοις citatus a Grammatico apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 121. ed. sec. (pag. 102 ed. Koch). Οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον. Quod miror virum sagacissimum non vidisse. Verba sunt alicuius ad gal-

lum sive gallinam." Verba Homeri leguntur Odyss. K. 72.

Pag. 427. 3. Ἀποβροχθίσαι. τὸ καταπιεῖν, ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο.

Cobet. Nov. lect. 171. „Quod fertur dixisse Aristophanes ἀποβροχθίσαι pro καταπίνειν fieri non potest, ut verum sit. Dixit καταβροχθίσαι, ut et alii passim et ipse alibi loquitur. Ἀποβροχθίσαι tam vitiosum est, ac si quis ἀποπίνειν vellet pro καταπίνειν dicere."

Pag. 427. 26. Ἀποδῦσαι·

μᾶλλον δ' ἀπόδυθι ταχέως . . . Παμφίλη· ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Cobet. Nov. lect. p. 50. „Emendandum: ἀπόδυσαι, μᾶλλον δ' ἀπόδυθι.**

ἀπόδυθι ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

excidit nomen comici et fabulae et repetitum ἀπόδυθι, quod scribae oculos fefellit. Παμφίλη ridiculum est: non solebant mulieres ἀποδῦναι. Docebat Grammaticus ἀπόδυθι melius esse quam ἀπόδυσαι. Nesciebat enim ἀπόδυσαι et ἀποδύσασθαι et similia omnia inaudita plane Veteribus et barbara esse."

Pag. 429. 7. Ἀποκεκρουμένον· οἷον ἠκρωτηριασμένον καὶ κεκολοβωμένον.

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

οὕτως Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Aristoph. Acharn. 459. legitur:

κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

Pag. 429. 27. Ἀπεκτόνασιν· οὐκ ἀπεκτάγκασι. Μισουμένῳ·

πατερ μὲν Θράσων', ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Cobet. Nov. lect. p. 55. „Haec quamquam mutila et misere depravata sunt, hoc tamen satis certum videtur, afferri e Menandri Μισουμένῳ verba ἀπεκτάγκασι δ' οὔ, quam formam non tantum usus omnium respuit, qui summa constantia ἀπέκτονα dicebant, sed analogia etiam, quae ἀπέκτακα postulat, ut τέτακα, πέπλυκα, κέκρικα. In loco tam corrupto non satis est ponderis, ut Menandrum parum cavisse videri pronuntiare possis, et tam foedum est ἀπέκταγκα, ut semibarbaris Byzantinis solis imputari posse credam, qui ἀπεκτάνθαι pro τεθνάναι et ἀπεκτάνθη pro ἀπέθανε non dubitarunt dicere."

Apud Suidam legitur: μισοῦσι μὲν ὦ πάτερ Θράσων', ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Pag. 430. 15. Ἀπολογίσασθαι καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα.

Ἀριστοφάνης ἐν τῷ θ γήρᾳ·

ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν τε, κἀτ' ἐπ' ἀνθράκων.

Antiphan. apud Athen. III. 120 A.

·ἀπολογίζων αὐτόθι

χρηστόν τι περίμεινον, κέλευσον μὴ τεμεῖν.

Fritzschius, de Aristoph. Daetal. p. 105 sq., et apud Aristophanem et apud Antiphanem restituit ἀπολοπίζειν et ἀπολοπίζων. Cobet. Nov. lect. p. 12. „In Aristophanis fragmento in Bekkeri Anecdot. I. p. 430. 17 recte corrigunt ἀπολοπίζειν, post ἀνθράκων excidisse ὀπτᾶν suspicor." Cf. p. 25. 26. Ἀπολοπίζειν διὰ τοῦ ο τὴν τρίτην, οὐ διὰ τὸ ε. Photius: Λοπίζειν οὐ λεπίζειν. Nempe verbo λεπίζειν utebantur Graeculi et magistri ad vetus λέπειν explicandum. Veteres λέπειν dicebant et

ἐκλέπειν, ἀπολέπειν, περιλέπειν: hinc λέπος, λέμμα et λοπός, unde λοπίζω, ἀπολοπίζω. Attici dicebant, non λεπίζω, quo utuntur seriores pro λέπω. Vide Cobet. l. l.

Pag. 430. 18. Ἀπολελοιπότες· ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τρεχόντων, οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν Παναθηναϊκῷ καὶ Πανηγυρικῷ.

Panathen. 41. φανησόμεθα καὶ τῇ δυνάμει καὶ ταῖς πράξεσι καὶ ταῖς εὐεργεσίαις ταῖς περὶ τοὺς Ἕλληνας πλέον ἀπολελοιπότες αὐτοὺς ἢ 'κεῖνοι τοὺς ἄλλους.

Panegyr. 50. τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν περὶ τὸ φρονεῖν καὶ λέγειν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥσθ' οἱ ταύτης μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι.

Pag. 431. 11. Ἀπολιταργῆσαι· ταχέως ἀποδραμεῖν. ἔστι παρὰ τοῖς κωμικοῖς τοῖς παλαιοῖς.

Imo ἀπολιταργίσαι. Aristoph. Nub. 1253.

οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας.

Pag. 432. 8. Ἀπομορχθείς· ἐκμαγείς, πραϋνθείς.

Aristoph. Vesp. 560.

εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθείς.

Pag. 432. 29. Ἀπονησαμένη· ἀποσωρεύσασα ἢ ἀποθεμένη.

Euripid. Ion. 175.

ὡς στέρνων
ἀπονησαμένη ῥᾴων ἔσομαι.

Pag. 433. 4. Ἀποπομπή· ἀντὶ τοῦ ἀποτροπή.

Isocrat. Phil. c. 49. § 117. *τοὺς δ' οὔτ' ἐν ταῖς εὐχαῖς οὔτ' ἐν ταῖς θυσίαις τιμωμένους, ἀλλ' ἀποπομπὰς αὐτῶν ἡμᾶς ποιουμένους.*

Pag. 433. 10. *Ἀποπάτημα· αὐτὸ τὸ σκύβαλον.* Εὔπολις Χρυσῷ γένει·

τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνο; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρατῖνος Δραπέτησιν·

τὸν Κερκύονα τε

ἕωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ τοῖς λαχάνοις . . .

εὑρὼν ἀπέπνιξα.

Pro *τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνο;* scribendum est *τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνος.* Cobet. Var. lect. p. 259. „Vitium natum est ex more tachygraphorum, qui *ο* superscribunt ad syllabam *ος* significandam."

Pro *Δραπέτησιν* scribendum *Δραπέτισι*, pro *ἐπὶ τοῖς λαχάνοις* lege *ἐπὶ τοῖς λασάνοις.* Vide Suidam.

Pag. 433. 26. *Ἀπόρρητα· ἀκατάλειπτα, ἀπόκρυφα.* Legendum *ἀκατάληπτα.* Cf. Suid. in v.

Pag. 433. 28. *Ἀποῤῥυῆς· ἀπονίπτει, ἀποῤῥύπτει.*

Duae glossae in unam coaluerunt. Bekkerus apud Suidam locum ita constituit:

ἀποῤῥυῇ καὶ ἀποῤῥυήσεται ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται. ἀποῤῥύπτει ἀπονίπτει.

Pag. 434. 1. *Ἄπουργοι γωνίαι· εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον.*

An *ἀπόῤῥυτοι*? Xenoph. de re Equestr. 4. 3. *δεῖ δέ, ὡς μὲν μὴ ᾖ ὑγρά, εἶναι ἀπόῤῥυτα.*

Pag. 434. 5. *Ἀπόρρητα πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν.* Ἀριστοφάνης.

οὕτως τι τἀπόρρητα δρᾶν ἔστι μέλει.
διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγώγιμα ὀνομάζουσιν.

Cobet. Nov. lect. p. 39. „Infelix est Bergkii coniectura ἐτημέλει: sanissimum puto ἔστι, sed μέλει natum est eius socordia, qui quum fugientem scripturam expedire non posset, dedit vocabulum quodlibet. Non est ovum ovo similius, quam Aristophanis versiculo est versiculus Alexidis apud Athen. IV. 165 A.

οὕτω τι τἀλλότρι' ἐσθίειν ἔστι γλυκύ.

unde reponendum:

οὕτω τι τἀπόρρητα δρᾶν ἔστι γλυκύ."

Pag. 436. 14. Ἀπόστα· οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσι. καὶ παράστα. Μένανδρος Παιδίῳ.
ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.
Δὶς ἐξαπατῶντι·
ἐμοὶ παράστα, τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶς τιν' αὐτόν.

Legendum: καλῶ τιν' αὐτῶν. Vide Suid in v.

Pag. 437. 7. Ἀποτεθρίακεν· ἀποπεφύλακεν καὶ διεκάθαρκεν.

Emenda: ἀποπεφύλλικεν. De reduplicatione omissa in διεκάθαρκεν Cf. p. 419. 26. Cobet. Nov. lect. p. 447.

Pag. 437. 27. Ἀποτειχίσαι· τὸ λαβεῖν τειχίον καὶ ἀποτειχίσαι τῆς ἐξόδου. καὶ ἀποτετειχισμένος ὁ ἀπειλημμένος τῷ τείχει. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης.

Glossam ita corrige ex Harpocratione: ἀποτειχίσαι τὸ ἀπολαβεῖν τείχει καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. Scriba dormitans bis dedit ἀποτειχίσαι.

Pag. 439. 3. Ἀποφυσήσας· ἀποφυσήσας τὴν σποδὸν τῶν ἐγκρυβομένων ὠπτημένων. Σφηξὶν Ἀριστοφάνης·

κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ἅλμην ἔμβαλε θερμήν.

Vesp. 330. Unde scribendum:

εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν.

Pag. 439. 12. Ἀποφώλιοι· ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες, οὕτως Αἰσχύλος.

Ipsa grammatici verba satis luculenter indicant, quid sit legendum; nempe: ἀποφύλιοι, ξένοι κ. τ. ἑ. Vide Hesychium.

Pag. 439. 14. Ἀποφώλιον· ὀλίγου ἄξιον, ἀπαίδευτον, ἄτεχνον, μάταιον· οἱ δὲ ἄγριον, ἢ ἀδόκιμον, ἢ θηριώδη, ἀπὸ τῶν φωλεῶν· ἔνιοι δὲ φωλεὸν φασι τὸ λαμπρὸν δεῖπνον.

Mihi quidem fidem excedere videtur, fuisse homines, qui dicerent φωλεόν idem esse atque λαμπρὸν δεῖπνον. An legendum ἄντρον δεινόν?

Pag. 439. 29. Ἀποψοφεῖν· εὐσχήμως λέγων· εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν.

Nempe ἀποψοφεῖν· τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων. Ita Suidas et Zonaras. Ἀποψοφεῖν hoc sensu legitur Hippocr. aphor. 6. 19.

Pag. 440. 11. Ἀποψάς· ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς ὑποκόρισμα.

Foedum errorem corrige ex pag. 441. 11., ubi emendate ἄπφα. Cobet. Nov. lect. p. 170.

Pag. 440. 15. Ἀπρόςβλητον· γενναῖον, ὃ οὐδεὶς δύναται προςβαλεῖν.

Lege: ᾧ οὐδεὶς δύναται προςβαλεῖν. Vid. Suid. in v.
Pag. 441. 10. Ἄπυτοι· οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Cobet. Var. lect. p. 4. ἄπυγοι· „Ridebantur Athenienses ΑΠΥΓΟΙ et λισπόπυγοι. In Platonis fragmento 180 ap. Meinek.

σκελετός, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη φορῶν

libri ἄπυιος dederunt."

Pag. 442. 1. Ἀράχνης· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ καλλίοις.

Hesiod. Op. et D. 775. Pro καλλίοις scribe Καλλίᾳ cum Bachmann. Anecd. V. I. p. 140.

Pag. 442. 8. Ἀργυρίδιον, ὡς ἡμεῖς, Εὔπολις Δήμοις. ἐγὼ δὲ συμψήσας ἀργυρίδιον.

Emenda: ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον. Cf. Suid.

Pag. 443. 18. Ἄργουσα· πόλις τῆς Εὐβοίας, ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη.

Imo vero Ἄργουρα. Demosthen. p. 558, 3, et 567. 18.

Pag. 443. 24. Ἀρδηττος· — ἐν τούτῳ δὴ τῷ χωρίῳ ὤμνυον οἱ δικασταὶ τὸν δικαστικὸν ὅρκον. τρεῖς δὲ θεοὺς ὤμνυον, Δία, Δήμητραν καὶ Ἥλιον.

Cobet. Var. lect. XVII. „Certa emendatione repone Δήμητρα καὶ Ἀπόλλωνα. Δημήτρα dicebant Graeculi pro Δημήτηρ, unde tam saepe foeda barbaries τῆς Δημήτρας, τὴν Δημήτραν (Δήμητραν) insinuat sese in Antiquorum libros." Pro Ἥλιον legendum esse Ἀπόλλωνα arguit Poll. VIII. 122. ὤμνυσαν δὲ ἐν Ἀρδήττῳ δικαστηρίῳ Ἀπόλλω πατρῷον καὶ Δήμητρα καὶ Δία βασιλέα.
Pag. 443. 33. Ἀρετή· Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ εὐδοξία.

Thuc. I. 33. καὶ προςέτι φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν, οἷς δ' ἐπαμυνεῖτε χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν. Cf. Dio Cass. LVIII. 5. 4. ὅτι τοῖς μέν, κἂν πλημμεληθῇ τι, ἀρετὴν τὸ συγγνῶναί τῳ φέρει.

Pag. 444. 23. Ἀρίβαλλος· οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνης.

εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀριβάλλῳ.

Θεόπομπος.

Corrige ἀρύβαλλος et ἀρυβάλλῳ ex Aristophan. Equit. 1093. Cf. Poll. VII. 166. X. 63. 152.

Pag. 445. 14. Ἄρκτον· ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. Ὀδυσσεὺς ἐν ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἀνευφερής.

Vide Dobr. Advers. p. 620. Cobet. Var. lect. 318., quibus ducibus glossam ita corrige:

Ἄρκτον· ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσιν· ἐπ' ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν ἐφεύρῃς.

Pag. 446. 30. Ἄῤῥιχοι· κόφινοι οἰσύϊνοι, οὓς ἀρσίκους οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀῤῥίχους φασίν.

Pro ἀρσίκους in promptu est corrigere ἀρσενικῶς. Vide Etymol. M. p. 149, 24. Eustathius ad Odyss. E. p. 221. l. 45. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οἶσον φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτόν. γράψας ὅτι ἀπὸ οἴσου κόφινοι, ἄῤῥιχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς. Aristoph. Av. 1309.

ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους,
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πτερῶν.

Ubi vide Schol.

Pag. 447. 15. Ἀρτιάζειν· τὸ παίζειν ἄρτια ἢ περιττὰ καρύοις ἢ ἀστραγάλοις τοιούτοις. Πλάτων Λύσιδι· ἢ ἀρτιάζων ἀστραγάλοις παμπόλλοις ἐκ Φορμίσκων τινῶν προορώμενοι.

Legendum puto: ἢ ἀστραγάλοις ἢ τοῖς τοιούτοις. Locus Platonis foede corruptus est. Plat. p. 206. E. legitur: ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις ἐκ Φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι.

Pag. 447. 30. Ἄρται· ἐπικρέμαται.

Suspicor: ἀρτᾶται.

Pag. 448. 9. Ἄρτος· ὄνομα τυράννου.

Grammaticus ob oculos habuit tyrannum Messapiorum, quem Thucyd. VII. 33. appellat Ἄρτας. Per similem errorem lapsus est Athenae. III. p. 108. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Θουκυδίδης ἐν δεβόμῳ.

Pag. 448. 17. Ἀρτίστομος· ὁ σαφὴς καὶ ἡδὺ φθεγγόμενος. οὕτω Δημοσθένης.

Lege: ὁ σαφὲς καὶ ἡδὺ φθεγγόμενος. Apud Demosthenem vocem frustra quaeres. Suidas pro Demosthene affert Dionysium, qui scripsisse fertur: ὁ δὲ ᾖδε τοὺς παιᾶνας οὐκ εὐτραπέλῳ τῇ γλώττῃ οὐδὲ ἐῤῥωμένῃ, ὥσπερ οὖν κάτοινος ἤδη καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι.

Pag. 448. 28. Ἀρύει· βοηθεῖ.

Cobet. Nov. lect. p. 170. ἀρήγει.

Pag. 449. 7. Ἀρχεῖα· ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται, χαρτοφυλακεῖον, ἢ τὰ χωρία τῶν κριτῶν, ἢ ἀρχαίως Ξενοφῶν ἱστοριῶν ὀγδόῳ.

Pro · χαρτοφυλακεῖον certissima emendatio est χαρτοφυλακεῖα. Verba ἀρχαίως Ξενοφῶν manifeste corrupta sunt. Suidas: ἡ ἀρχαῖα, ὡς Ξενοφῶν. Sed ne sic quidem vera lectio affertur: videtur enim grammaticus respicere Cyropaed. VIII. 5. 17 et 6. 10., ubi non legitur ἀρχαῖα, sed ἀρχεῖα.

Pag. 449. 31. Ἀρχιερέων· οὐκ ἀρχιερέα, Πλάτων ἐνδεκάτῳ Νόμων, ὀξεῖαν μέσην συλλαβήν.

Cobet. Var. lect. p. 81. „neque librario, neque Bekkero in mentem venit ἀρχιέρεων scribere." Ibid. p. 360. „Locus Platonis legitur de Legibus XII. p. 947 A. ἱερέας μὲν πάντας — ἀρχιερέα δὲ ἕνα κατ' ἐνιαυτόν, alii ἀρχιερέων: verum est ἀρχιέρεων."

Pag. 450. 22. Ἀρώματα· οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα.

Cf. Aristoph. Pac. 1158.

εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.

Cobet. Var. lect. p. 85. „In scholiis est τἀρόματα Graeculorum more, qui πόμα, δόμα, εὕρεμα, ἄνθεμα, ἔνδυμα media brevi dicebant omnes, et in hunc modum corrumpebant exemplaria veterum, qui ἄροσις dicebant et ἀροτήρ sed ἄρωμα, ut πόσις, ποτόν, συμπότης sed πῶμα."

Pag. 456. 19. Ἀσυνθετώτατον· Δημοσθένης ἐν τῷ παραπρεσβείας ἐπὶ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον καὶ πίστεις διὰ τὸ βέβαιον οὐ τιθέμενον, ἢ ἀνομολόγαιον, ἀσύμφωνον· ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι.

Pro διὰ τὸ βέβαιον lege διὰ τὸ ἀβέβαιον, pro ἀνομολόγαιον corrige ἀνομόλογον. Cf. Harpocrat. Demosthen. p. 383. 3. ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον.

Pag. 457. 21. Ἀσχέδωρος· παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος, οἷον βίαιος. Ἰταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν.

Absurdam etymologiam unusquisque primo obtutu videt. Athen. IX. p. 402 B. Οὐκ ἀγνοῶ δέ, ὅτι οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον· Αἰσχύλος γοῦν ἐν Φορκίσι, παρεικάζων τὸν Περσέα τῷ ἀγρίῳ τούτῳ συΐ, φησιν·

Ἔδυ δ' ἐς ἄντρον, ἀσχέδωρος ὥς. —

Ὅτι δὲ Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν.

Pag. 457. 24. Ἀσώδης ἐστίν· ἐφυλώδης δὲ Αἰσχύλος, ὁ δ' ἰατρὸς τὸν πρὸς τὰ σιτία ἀτάκτως διακείμενον καὶ ἀήδως.

Pro nihili vocabulo ἐφυλώδης correxerim ἰλυώδης. Aeschyl. Suppl. 32.

πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει
θεῖναι ξὺν ὄχῳ ταχυήρει.

Ἀσώδης, significans *palustris*, a voce ἄσις, α habet breve: alterum ἀσώδης, a voce ἄση derivatum, necessario α producit.

Pag. 459. 8. Ἀτερμάτιστος· ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος.

Ita Suidas, apud quem Kusterus legit ἀνερμάτιστος, quod mihi quidem valde arridet. Cf. Plut. moral. p. 501 D. 704 B.

Pag. 459. 15. Ἀτηρότατον· Σφιξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι ἀτηρίας.

Σφιξί perpetuo errore pro Σφηξί. Aristoph. Vesp. 1299.

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν;

Pag. 459. 16. Ἀτιμώρητος· ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός, ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός.

Ruhnken. ad Tim. in v. „Vocem θαυμαστός, etsi nihil variat Suidas, mendosam esse perspicuum est. Abreschius Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 312 legit θανάσιμος, quod nihili est." Kochius: „Iisdem verbis haec glossa repetitur in Bekkeri An. Gr. T. I. p. 459, ap. Bachman. Vol. I. p. 159, et a Zonara Lex. T. I. c. 331. Ultima vox θαυμαστός aut misere depravata, aut ex alia glossa, quae evanuit, errore huc illata est, aut denique statuamus oportet, eam significatum habuisse apud Grammaticos prorsus incognitum nobis. Si locus vitio laborat, ut mihi persuasum est, fortassis scribendum ἀθεμίστιος. Etenim fallor aut Glossographus hoc sibi vult, ἀτιμώρητος nomine etiam illum significari, quem ultione indignum habemus, h. e. pravum, quod sequentibus ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ὁ κακός satis aperte indicatur." Quibus vereor, ut quisquam moveatur. Veram lectionem mihi videtur afferre Thomas M. p. 856 ἀτιμώρητος, ὁ ἀκόλαστος καὶ ὁ ἀβοήθητος. (Vide Ruhnken. l. l.) Vix dubito, quin pro θαυμαστός reponendum sit ἀκόλαστος.

Pag. 461. 25. Ἀττάρατοι· οἱ ψίχες ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλοῦνται.

Imo vero ἀττάραγοι· Poll. VII. 23. τοῦ γε μὴν ἄρτου αἱ μὲν κατὰ τὸ ἄνω μέρος οἱονεὶ φλύκταιναι ἀττάραγος. Athenae. XIV. p. 646 C. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθη-

ναῖος καὶ Θεόδωρος δ' ἐν Ἀττικαῖς Γλώσσαις τοῦ ἄρτου τὰ ἀποψώμενα ψωθία καλεῖσθαι, ἅ τινας ὀνομάζειν ἀτταράγους.

Pag. 463. 1. Αὐθέκαστος· ὁ ἀκριβὴς καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ καὶ ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ. καὶ αὐθέκαστα τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ αὐτοαληθῶς.

Pro ἀπαρέγκλητος lege ἀπαρέγκλιτος. Suidas pro αὐτοαληθῶς habet αὐτοακριβῶς.

Pag. 463. 4. Αὐθέντης· οὐχ ὁ δεσπότης, ἀλλ' ὁ αὐτοχειρίᾳ φονεύς. λέγεται δὲ ὁ αὐτὸς ἐντελέστερον καὶ αὐτοέντης.

Αὐθέντης pro δεσπότης legitur Euripid. Suppl. 442.

καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός,
ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις.

Pag. 463. 16. Αὐλία θύρα πυλῶν καὶ ἡ αὔλιος. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις, ἢ ἀντὶ τὰς μικρὰς αὐλάς, οὕτω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης.

Duae glossae in unam coaluerunt. Suidas:
αὐλία θύρα πυλών. καὶ ἡ αὔλειος.
αὔλια ἀντὶ τοῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. οὕτω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης.

Αὐλία θύρα et ἡ αὔλιος formae sunt Graeculorum imperitorum, qui constanter formas in — ιος et ειος confundunt. Genuina forma est ἡ αὔλειος θύρα. (Cobet. Nov. lect. 76). Lysias I. 17. ἐψόφει ἡ μέταυλος θύρα καὶ ἡ αὔλειος. XII. 16. ἐπὶ τῇ αὐλείᾳ θύρᾳ. Αὔλια legitur Aeschin. Ctesiph. § 119.

Pag. 464. 12. Αὖσαι· βοηθῆσαι· καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἅψασθαι, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ κορέσαι.

Pro *βοηθῆσαι* unusquisque reponet *βοῆσαι*. Bellissima interpretatio *καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἅψασθαι* mihi quidem videtur nata ex confusione τοῦ *αὖσαι* et τοῦ *ψαῦσαι*: aliam erroris causam excogitare non possum. Nisi forte *ἀφάσαι* scribendum est. Quod autem dicit: *ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ κορέσαι*, manifesta est confusio τοῦ *αὖσαι* et τοῦ *ἆσαι*.

Pag. 464. 14. Ἀϋσάντων· *βοησάντων, φωνησάντων, κηρυξάντων.*

Κηρυξάντων corruptum esse ex *κραξάντων*, iam vidit Alberti ad Hesych in v.

Pag. 464. 27. Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν· *λεγόμενόν τι ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων.*

Vide Aristoph. Thesm. 928.

Pag. 465. 8. Αὐτοβοᾷς ὅμοιος ὢν τῷδε· *Ἀττικῶς πάνυ συμπέπλεκται. σημαίνει δὲ οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε.*

Cobet. Var. lect. 259. „Emenda *αὐτὸς βοᾷς*, quod iocose comicus nescio quis effinxit ex proverbio *αὐτὸ βοᾷ*.

Pag. 465. 14. Αὐτοδοκεῖν· *Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.*

Corrige *αὐτοδικεῖν* ex Harpocratione.

Pag. 465. 31. Αὐτοετές· *σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.*

Legendum *ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει*. Odyss. III. 322.

ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
αὐτοετὲς οἰχνεῦσιν.

Pag. 466. 6. Αὐτόλυκοι· *πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.*

Scribendum *αὐτολήκυθοι*, ut p. 204. 27. 465. 17.

Pag. 466. 30. Αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ἐσθίεις

τὸν τυρόν· σύντροφον τοῖς Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάροις.

Aristophan. Ran. 559.

μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν,
ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν.

Pag. 467. 12. Αὐτοκάρδαλον· Εὔπολις Μακαρικάσῃ.

Corrige: αὐτοκάβδαλον. Athen. XIV. p. 622. A. Lucian. Lexiphan. 10. Pro Μακαρικάσῃ scribe Μαρικᾷ. Cf. Aristoph. Nub. 553. Ex sollemni confusione τοῦ β et υ, interdum scriptum invenitur αὐτοκαύδαλον et αὐτοκάνδαλον.

Pag. 467. 20. Αὐτόπωλοι· τῇ τῶν καπήλων ἀντικείμενοι τέχνῃ. καὶ Πλάτων Πολιτικῷ· καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπώλων διώρισται τέχνης.

Legendum αὐτοπῶλαι et αὐτοπωλῶν. Plat. p. 260. C. Sophist. p. 231 D.

Pag. 467. 32. Αὐτοτελῶς· σημαίνει μὲν τὸ τελείως. Λυσίας δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν ἐχρήσατο· ὡς ἂν τῷ ὑπευθύνου καὶ τοῦτο ἐποιήσαμεν οὐκ αὐτοτελῶς, ἀλλ' ἀκριβῶς.

Cf. Cobet. Lys. fr. 38. Locus sic videtur esse constituendus: Λυσίας δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν ἐχρήσατο, ὡς ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐθύνου· καὶ τοῦτο· etc. Suspicatus sum Lysiam non scripsisse αὐτοτελῶς, sed ἀτελῶς.

Pag. 472. 1. Ἀφοσιῶ· ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφανίζω, Αἰσχίνης. τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι,

ἀλλ' οἷον ἀπάρξασθαι ἢ σχηματίσασθαι Ἰσαῖος λέγει.

Pro ἀφανίζω lege ἀφαγνίζω cum Harpocratione. Aeschin. Ctesiph. § 120. καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ. Exemplum alterius significationis legitur Plat. legg. 6. p. 752. D.

Pag. 473. 1. Ἀφύας· ὄνομα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερίδῃ.

Athen. XIII. p. 586 A. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας φησί· καὶ πάλιν τὰς Ἀφύας καλουμένας τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκαλέσατε.

Pag. 474. 29. Ἄχνη πυρός· ὁ κάπνος, καὶ ἄχνη ὕπνου. ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἄχνη λιμοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα.

Ἄχνη πυρός Aeschylum dixisse testatur Etymol. M. p. 182 sub fin. Pro λιμοῦ legendum cum Etymol. M. λίνου. Ad voces δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα Kusterus: „Dele τὸ καί. Est enim explicatio eius, quod proxime praecessit, λίνου ἄχνη, i. e. *lini ramentum*, quod chirurgi indere solent." Alberti ad Hesych. de vocibus ἄχνη ὕπνου. „Respicitur locus Comici in Vesp. v. 92."

ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην.
ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν."

THESES.

I.

Thuc. III. 58. Delenda sunt verba: ὁ δὲ νόμος τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν τούτους.

II.

Thuc. IV. 83. Βρασίδας λόγοις ἔφη βούλεσθαι πρῶτον ἐλθὼν πρὸ πολέμου Ἀῤῥιβαῖον ξύμμαχον Λακεδαιμονίων, ἢν δύνηται, ποιῆσαι.

Leg. Βρασίδας ἐς λόγους ἔφη βούλεσθαι πρῶτον ἐλθών.

III.

Sophocl. Trach. 394.

δίδαξον, ὡς ἕρποντος εἰςορᾷς ἐμοῦ.

Leg. cum Wundero ὡς ὁρᾷς.

IV.

Herodot. IV. 127. Delenda sunt verba τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθέων ῥῆσις.

V.

Euripid. Andromach. 592.

ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχος.

Leg. ἀπηλάθης λέχους.

VI.

Euripid. Helen. 775.

ἐνιαυσίους πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα
ἔτεσι διῆλθον ἑπτὰ περιδρομὰς ἐ τ ῶ ν.

Pro ἐ τ ῶ ν leg. ἔ τ ι.

VII.

Euripid. Electr. 843.

πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
ἤσπαιρεν ἠ λ ά λ α ζ ε δυσθνῆσκον φόνῳ.

Pro ἠ λ ά λ α ζ ε leg. ἐ σ φ ά δ α ζ ε.

VIII.

Euripid. Hercul. Fur. 53.

ἐκ γὰρ ἐ σ φ ρ α γ ι σ μ έ ν ο ι
δόμων καθήμεθ' ἀπορίᾳ σωτηρίας.

Pro ἐ σ φ ρ α γ ι σ μ έ ν ο ι leg. ὠ σ τ ρ α κ ι σ μ έ ν ο ι.

IX.

Euripid. Ion. 247.

ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀ π α ι δ ε ύ τ ω ς ἔχει
εἰς θαύματ' ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι.

Pro ἀπαιδεύτως leg. ἀπεικότως.

X.

Tacit. Annal. II. 31. cum Libo ipsis, quas in novissimam voluptatem adhibuerat, epulis *excruciatus:* leg. *excitatus.*

XI.

Tacit. Annal. XIII. 46. Sed accepto aditu Poppaea primum per blandimenta et artes *valescere.* Leg. *allicere.*

XII.

Horat. ars poët. 107.

Tristia maestum
Voltum verba decent, iratum plena minarum.
Ludentem lasciva, severum seria *dictu*.

Leg. *dicta*.

XIII.

Horat. ars poët. 418.

Et quod non didici, *sane* nescire fateri.

Leg. *plane* nescire.

XIV.

Lucret. I. 259.

hinc nova proles
artubus infirmis teneras lasciva per herbas
ludit lacte mero mentes *perculsa* novellas.

Pro *perculsa* leg. *perfusa*.

XV.

Terent. Eunuch. IV. 2. 14.

Sed quid hoc quod *timida* subito egreditur Pythias?

Leg. *tumida*.

XVI.

Cic. pro Rosc. Amerin. § 26. deinde aliquanto *lentius nihil* agere. Leg. aliquanto *insolentius* agere.

XVII.

Cic. Tuscul. III. 4. § 9. His rebus mentem vacuam appellarunt *insaniam*. Leg. *insanam*.

XVIII.

Tacitus is een onrechtvaardig beoordeelaar van het karakter van Tiberius.

XIX.

De Trojaansche oorlog is een gevolg van de aeolische colonisatie.

XX.

In den Roman van Walewein, 546, staat:

Tserpent *dreesc* lude, hem was wee,
Omme die anxene van der doot.

Lees *creesc*.

XXI.

Limborch: IX. 133.

Hi peinsde, hi soude *scuwen* sine wet,
Ende sinen god Mamet,
Oec peinsdi weder, hi soude haten
Mamet ende sine wet laten.

Lees: Hi peinsde, hi soude *houden* sine wet.

XXII.

Terecht noemt Prof. Opzoomer, „de waarheid en hare kenbronnen" den strijd tusschen realisten en idealisten een ijdel geschil.

